

BERXWEDAN

HER TİŞT Jİ BO ENİYA RİZGARİYA NETEWA KURDISTAN

Sayı 30-31 / Ocak-Şubat 1987 / 2.50.-DM

Karakış da Türk Sömürgecilerini ve Hain-Uşak Takımını Korumaya Yetmedi

1987 KIŞ TAARRUZUNDA FAŞİST-SÖMÜRGEÇİ BİRLİKLERE VE AJAN-MİLİS ÇETELERE AĞIR DARBELER VURULDU

Yeni bir mücadele yılına girerken Kürdistan'ın çeşitli alanlarında gerçekleştirilen devrimci eylemlerle faşist-sömürgeci birliklere ve ajan-milis çetelere ağır darbeler vuruldu. Dersim'den Mardin'e ve Hakkari'ye kadar uzanan geniş alanlarda sürdürülen devrimci kış taarruzunda şimdiye kadar toplam 40'dan fazla düşman gücü öldürüldü ve 60'dan fazlası da yaralandı. Faşist Türk sömürgecilerinin ve uşaklarının eylem yapılamayacağını u mut ettikleri ve kendilerini rahat hissettikleri ağır kış koşullarında, çoğu alanlarda 3-4 metreyi geçen kar ve dondurucu soğuk altında devrimci kurtuluş kuvvetlerimizin gerçekleştirdikleri seri operasyonlar, düşmana verdiği maddi kayıp yanında düşman saflarında büyük bir korku ve dağılma ortaya çıkardı. Faşist ordu birlikleri operasyona çıkamaz, uyku uyuyamaz, gece-gündüz mevzide sömürgeci karargahlarını korumaya çalışır hale geldi. Ajan-milis çetecilik büyük bir dağılmaya uğradı, bir kısmı silahlarını

- Midyat ve İdil'de 9 komando öldürüldü. Faşist ordu operasyona çıkamıyor
- Gercüş, Uludere ve Midyat'taki devrimci saldırılarda toplam 24 kişi öldürüldü, 30'dan fazla kişi de yaralı. 'Köy Koruculuğu' adındaki ajan çetecilik darmadağın oldu
- Dağılan ajan-milis çete yeni biçimlerde örgütlenmek isteniyor
- Faşist Türk sömürgecilerinin köyleri toptan sürgün etme çabaları yoğunlaşıyor
- Devrimci eylemler bütün karşı-devrimci komploları boşa çıkarıyor

birakıp kaçarken, bir kısmı da devrimci kuvvetlere teslim olmanın yollarını aramaya yöneldi. Büyük bir çığırkanlık içindeki faşist-sömürgeci basın 'dut yemiş bülbüle' döndü; hazırlamakta olduğu bahar komploculuğu erkenden boşa çıkınca "elleri kırılascılar" diyerek çaresizliğini açıkça ortaya koydu. Rejim sarsıldı, hükümet sorunu yoğun bir tartışma gündemine girdi ve birçok ağızdan İçişleri Bakanının istifası istendi. Bütün bunlar devrimci kış taarruzunun gücünü ve düşman cephesinde yol açtığı yıkıntıyı gösterir. Aynı zamanda 1987'nin büyük bir zafer yılı olacağının, ulusal kurtuluş mücadelemizin güçlü bir hamle yapacağına da açık müjdesidir.

FAŞİST-SÖMÜRGEÇİ ZİNDANLARDAKİ ZULÜM KATMERLEŞİYOR

- Diyarbakır Zindanında bir kadın tutuklu katledildi
- Adana Cezaevinde direniş var

Bir yandan faşist-sömürgeci mahkemeler bol bol idam cezaları yağdırırken, diğer yandan da bütün çabalara rağmen teslim alınamayan savaş esirleri üzerinde faşist-sömürgeci zindanlarda sistemli bir imha hareketi sürdürülmektedir. Özellikle 1987 yılına girerken her iki alanda da sürdürülen çabalarda büyük bir artış gözlenmektedir. Hemen her gün bir mahkeme, bir gruba verdiği cezaı açıklamakta ya da açtığı yeni davayı duyurmaktadır. Özellikle Diyarbakır ve Adana zindanlarında yeni yıla girişle birlikte, yoğunlaştırılan yeni zulüm biçimleriyle devrimci tutuklular üzerindeki imha faaliyetinin hızlandırılmaya çalışıldığı görülmektedir.

Gazetemize ulaşan haberlere göre yılbaşından beri her iki cezaevinde de yeni bazı uygulamalar geliştirilmeye çalışılmaktadır. Diyarbakır zindanında yılbaşında baskılar öyle bir noktaya varırdırılmıştır ki, savaş esirlerinin açlık grevleri biçimindeki direnişleri gündeme gelmiş, bundan korkuya kapılan rejim ve zindan yönetimi baskının biçimini değiştirmek zorunda kalmıştır. Şimdiye kadar sürdürüldüğü çabalarda zindanlarda direnişi kıramayan, tersine geniş gücün kaya gibi direnişle karşılaşan, önce zindanlarda başlatılıp daha sonra da dışarıya saldıran 3-5 çapulcu ajanıyla, yürütülen ulusal direniş mücadelesi karşısında

Devamı 15. sayfa

Gercüş'ün Seki Köyünde Çetelerin Toplantı Yaptıkları Ev Yerle Bir Edildi

17 Ocak 1987 akşamı Mardin'in Gercüş kasabasının Seki köyüne kurtuluş kuvvetlerimizce düzenlenen bir silahlı baskında, yörede ajan-milis çetecilik yapan grup toplantı halindeyken kısırlı olarak toptan imha edildi. Toplantı evinin yerle bir edildiği bombalı saldırıda, aralarında sicilli ve iflah olmaz hainlerden Mehmet, Abdülgani ve Kadri Ertekin ile Nurettin Baytar'ın da bulunduğu 10'u aşkın ajan-milis çete öldürüldü veya yaralandı. Alanda ajan-milis çeteye yönelik büyük bir temizlik hareketi özelliği taşıyan eylemi başarıyla tamamlayan devrimci kuvvetler hiçbir kayıp vermeden alanları uzaklaştılar.

Edinilen bilgilere göre olay şöyle gelişti: Halkın yüzde yüze yakını yurtsever olan ve ulusal kurtuluş mücadelesini destekleyen Gercüş ilçesinde faşist-sömürgeci düşman büyük çabalar harcamaya ve büyük vaadlerde bulunarak 3-5 çapulcu yaratmış ve bunları ulusal kurtuluş mücadelemize karşı silahlandırmıştı. Faşist-sömürgeci düşmandan aldıkları güçle "ne oldum delisi" haline gelen bu çapulcu takımı, halka baskı ve zulüm uygulamak ve devrimci güçlerin peşine takılmakta büyük bir gayretleştik içine girmişti. Bu temelde alanda şiddetli bir mücadele ortamı gelişti. Halk kitleleri

Devamı 2. sayfa

Türkiye İnsan Hakları Derneğinin Açıklaması:

150 KİŞİ İŞKENCEDE ÖLDÜRÜLDÜ

Gün geçtikçe faşist rejimin çirkin sururu daha açık bir biçimde ortaya çıkıyor. Her birisi bir insanlık suçu olan ve her birisi için tek tek hesap sorulması gereken insanlık dışı vahşet uygulamalarının en yoğun yaşandığı alanların başında faşist zindanlar gelmektedir. Son dönemlerde, cuntanın bu alanda işlemiş olduğu suçlar eksik ve çarpıtılarak da olsa zaman zaman açıktan konuşulur oldu. Nitekim geçtiğimiz günlerde Türkiye İnsan Hakları Derneği Başkanı Nevzat Helvacı yaptığı açıklamada, "Şimdiye kadar Türkiye'deki çeşitli cezaevlerinde 150 kişi-

nin yaşamlarını yitirdiğini ve bunlardan 97'sinin işkence sonucunda katledildiklerinin tespit edildiğini" belirtti. Verilen sayıların ancak şimdiye kadar saptayabildikleri kişiler olduğuna dikkati çeken Helvacı, bu rakamın yapılacak araştırmalarla daha da artacağını vurguladı.

Kuşkusuz gerçek rakam bunun çok çok üstündedir. Hatırlanacak olursa PKK'li savaş esirlerinden Muzaffer Ayata, 6 Şubat 1986 tarihli duruşmasında sadece Diyarbakır Askeri Cezaevinde 1981-84 yılları arasında

Devamı 15. sayfa

Faşist Türk Ordusu İçinde Huzursuzluk Artıyor 3 ASKER KAÇARAK YUNANİSTAN'A SIĞINDI

Edinilen bilgilere göre, faşist Türk ordusu içindeki huzursuzluk ve çalkalanma gittikçe artmakta, 3 asker daha görev sırasında kaçarak Yunanistan'a sığınmış bulunmaktadır. 1987 yılına girişin açılışı olarak gerçekleşen kaçış olayı, Türkiye-Yunanistan sınırında Türk askerlerinin Yunanistan topraklarına girişle meydana gelen ve bazı askerlerinin ölümü ve yaralanması ile sonuçlanan sınır çatışmasının hemen ardından gerçekleşmiştir. Çatışma ardından Türk ordusu içinde dayanılmaz

hale gelen baskı ve zulüm karşısında askerler çareyi kaçmakta bulmuşlar, her türlü tehlikeyi göze alarak böyle olaya baş vurmak zorunda kalmışlardır.

Bilindiği gibi, Kürdistan'da yükselen 15 Ağustos silahlı atılımı karşısında Türk ordusu içinde büyük bir panik ve korku gelişmiş, bu durum giderek huzursuzluğun artmasına, askere gitmemeye ve peşpeşe gelişen askerden kaçış olaylarına yol açmıştı.

Devamı 15. sayfa

1987 KIŞ TAARRUZUNDA FAŞİST-SÖMÜRGEÇİ BİRLİKLERE VE AJAN-MİLİS ÇETELERE AĞIR DARBELER VURULDU

Baştafı 11. sayfa

bu hainlerin cezalandırılması için devrimci kuvvetlere ısrarlı taleplerde bulunmaya başladılar. Bu doğrultuda, düşmana uşaklık yapan bu güçler, ulusal kurtuluş kuvvetleri tarafından birçok kez uyarıldılar, yanlış yolda oldukları, faşist Türk sömürgecilerine hizmet etmekle hiçbir sonuca ulaşamayacakları, böylece halk düşmanı haline geldikleri belirtilerek, bundan vazgeçip halk saflarına geçmeleri doğrultusunda bilgilendirildiler. Ancak bütün bu çabalara rağmen, bu güçler halka ve ulusal kurtuluş mücadelesine karşı düşmanlıklarını artırarak sürdürdüler ve bunda ısrarlı olduklarını ortaya koydular.

Bilindiği gibi, bu çetelere de ders olması kabilinden, 1986-87 kışına girerken Gercüş'te büyük bir devrimci eylem gerçekleştirildi; kurtuluş kuvvetleri tarafından Gercüş kasabası basılarak karakol kurşunlandı, hükümet binası yakıldı ve geniş bir kitle gösterisi

yapıldı. Bundan da ders çıkarmayıp çeteciliklerini sürdürürken bu hain takımı imha etmek artık kesin bir zorunluluk haline geldi. Durumu izleyen devrimci kuvvetler, alandaki çete gücünü bir arada ve toplanı halinde yakalamayı başardılar ve toplanı evini kuşatmaya aldılar. "Teslim olmaları" doğrultusundaki çağrıya çetelerce olumsuz karşılık verilip silah kullanmak istenince, devrimci güçler tarafından bomba ve silahlarla ev yerle bir edildi ve çete grubu tümden safdışı bırakıldı.

Gerçekleştirilen eylem yöre halkı tarafından büyük bir coşkuyla karşılandı. Taleplerinin etkin bir biçimde yerine getirildiğini gören halk, kurtuluş güçlerine ve mücadelesine daha çok destekte bulunarak bunu gösterdi. Böylece, alanda ajan-milis çetecilik temizlenirken, Kürdistan genelinde de tümden temizlenmesi doğrultusunda bu eylemin büyük bir etkisi oldu.

İdil'de Pusuya Düşürülen Üç Komando Öldürüldü

Devrimci kış taarruzunun önemli bir halkası da Mardin'in İdil kasabası kırsal alanında gerçekleştirilen devrimci eylemle yaşandı. Ocak ayının ilk günlerinde, yörede yaptığı operasyonlarla yurtsever halk kitleleri üzerinde vahşi bir baskı ve zulüm uygulayan bir komando timi devrimci kurtuluş kuvvetleri tarafından pusuya düşürülerek safdışı bırakıldı. Bir akşam üzeri gerçekleştirilen ve faşist komando timinin uzun süre izlenmesi sonucunda meydana gelen olayda en az 3 komando öldürülürken, timin geriye kalan askerleri de çeşitli biçimlerde yaralandılar. Halkımıza karşı yapılan misliyle ödettireceğine and içmiş olan Halk Kurtuluş Ordumuzun birliği, andının gereğini başlarıyla yerine getirdikten sonra alandan uzaklaştı.

Bilindiği gibi, İdil alanı son yıllarda savaşın en çok yoğunlaştığı alanlardan biridir. Yurtsever halk topluluğu ve stratejik yeriyile şimdiye kadar çok sayıda silahlı çarpışmaya sahne olmuş, bu çarpışmalarda onlarca faşist-sömürgeci asker öldürülmüş ve yaralanmıştır. 1986'nın aynı günlerinde, bir

hainin ihban sonucu meydana gelen bir silahlı çarpışmada, çok sayıda düşman askeri öldürülürken, halkımızın kahraman savaşçısı Hasan SEVİNGEN yoldaş da şehit düşmüştür. Alanda denetimini büyük oranda kaybeden faşist-sömürgeci düşman, araba yolunu ve petrol boru hattını koruyabilmek için her yüz metrede bir devriye bulundurmaya, korkulandan yalnız bekleyemeyen askerlerinin yanında yöre halkından insanlar bulundurmaya, denetimi böylece sağlamaya çalışmaktadır. Halk bunu kabul etmediği için de yöre halkı üzerinde daha yoğun bir askeri zulüm uygulamaktadır. Kurtuluş birliğimizin gerçekleştirdiği son eylem, düşmanı çok daha fazla korku içine sokarken, halk tarafından coşkuyla karşılanmış, düşmanı operasyon yapamaz hale getirerek halk üzerindeki baskıyı azaltmış, Hasan yoldaşın ve halka karşı uygulanan zulmün öcünü almış, yeni yılda alanda çok daha yoğun bir savaşın sürecini ve işlenen her suçun cezasının mutlaka verileceğini göstermiştir.

Uludere'nin Kırır Köyünde Bir Komando Taburu Bir Hainin Evini Koruyamadı

Kış Taarruzunun önemli bir parçası da, Hakkari'nin çeşitli alanlarında gerçekleştirilen bir dizi eylemle sürdürüldü. Bu eylemlerden en büyüğü, Uludere'nin Kırır köyünde 22 Ocak 1987 günü gerçekleştirildi. Ajan-milis çete grubunun toplanı halinde bulundukları eve yönelik gerçekleştirilen bombalı saldırıda 8 kişi öldü, 10'dan fazlası da yaralandı. Köyde sürekli bulunan ve bu hainin evini korumakla da görevli olan faşist Türk ordusunun en seçme komando taburu olaya müdahale bile edemedi. Bu durum, halkta büyük bir umut ve güven yaratırken, sömürgecilğe uşaklık

edenleri büyük bir korku ve panik içine soktu.

Uludere'nin, son yıllarda savaşın en çok yoğunlaştığı alanlardan biri olduğu bilinmektedir. Her köyünde, resmi olarak bölük, gerçekte ise tabur düzeyinde bir faşist ordu birliği bulunmaktadır. daha küçük birlikler korkudan alanda bulundurulmamaktadır. Kendi inini çok az terk edebilen bu birlikler, bulundukları yerlerini korumak ve parmakla gösterilecek kadar az olan hainin evini güvenlik içinde tutmak ile meşguldürler. Bu köylerden en stratejik konumda olan birisi de Kırır'dır. Bu köyün, hem köyde hem de kasaba

merkezinde bulunan her iki evi de askeri kuşla içinde olan Kasım Abzet isimli ajanı, yöre halkına en büyük kötülüğü yapan ve yörenin en meşhur ajanıdır. Korkudan bir süredir köye glemeyen ve kasabadan da çıkamayan bu hain, köyde Yakut ailesi denen gücü kendi durumuna getirmeyi başarmıştır. Defalarca uyanılmasına rağmen bu aile ajanlıktan vazgeçmemiş, daha da azgınlaşması üzerine şiddet kullanmak zorunlu olmuştur.

Bilindiği gibi, 12 Ağustos 1986'da gerçekleştirilen ve 20'den fazla komandonun ölümü, 30'dan fazlasının da yaralanması ile sonuçlanan büyük saldırı eylemi bu köyün yakınlarında olmuştur. Eylemden sonra yüze yakın köylüyü tutuklayıp ağır işkencelere tabi tutmak, birçoğunu idamla yargılamak gibi vahşi bir faşist-sömürgeci baskı alanda uygulanmıştı. Bu baskıların uygulanmasında en gayretkeş rolü Kaso haini ile Yakut ailesi oynadı. Onlarca yurtseveri ihbar ederek, hatta bizzat faşist ordu birlikleriyle operasyonlara katılarak halka karşı büyük suçlar işledi.

Midyat'ta Hainler Hakkettikleri Cezayı Buldular: 6'sı Asker 16 Ölü, 5 Yaralı

Türk sömürgecilğine ağır kayıplar verdiren devrimci kış operasyonlarımızdan en şiddetlisi Mardin'in Midyat ilçesinde gerçekleştirildi. 23 Ocak 1987 tarihinde Midyat'ın Başyurt

Bütün uyanılara rağmen buna devam etti. Bu durum karşısında, bir uyan özelliği de taşıyan bir eylemle, bu işe elebaşılık yapan bir kişi daha önce cezalandırıldı ve diğerlerinden faşist-sömürgeci rejimle ilişkilerini kesmeleri istendi. Buna rağmen, vazgeçmek yerine silahlanarak devrimci kuvvetlere karşı savaşa katılmak yolunu seçince, bu güce hakkettiği cezayı vermek zorunlu hale geldi. Ve bu ceza, iki metre kar altında 22 Ocak günü yapıldı. Hainlerin cezalandırılması eylemi yöredeki çeteleri darmadağın etti, azılı bazıları kaçıp alanı terk ederken, aldatılan ya da zorla silah verilen birçokları da devrimci kuvvetlere sığınarak teslim olma ve halktan affedilme yolunu seçtiler. Komando taburunun bir aileyi bile koruyamaması, hatta kendinin bile büyük bir korku içinde yaşaması, halkın gözündeki korkutuculuk rolünü azalttı ve halk faşist-sömürgeci orduya karşı duyduğu büyük kinini kendine duyar hale geldiği güvenle birleştirdi.

köyüne bağlı Gündükkörte mezrasında, kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından hain-milis çetelere yönelik bir operasyon gerçekleştirildi. Aynı anda iki ayrı eve baskın düzenleyen birliklerimizin bu iflah olmaz çetelerin evlerini başlarına yıkması sonucunda 10 kişi öldü, 5 kişi de yaralandı. Aynı gün köyden ayrılan devrimci ordu sürüleriyle çarpışmaya giren kurtuluş kuvvetlerimiz düşman ordusundan da 6 asker öldürerek alandan ayrıldılar.

Edinilen bilgilere göre olayın gelişmesi şu şekilde oldu: Gündükkörte mezrasında oturan ve Türk sömürgecileri tarafından ulusal kurtuluş mücadelemize karşı silahlandırılarak halka ve devrimcilere karşı girişilen tüm alçakça uygulamalarda piyon gibi öne sürülen hain-milis çetelere ait iki ev dev-

dişan çıkartı. Söz konusu hain çeteler bir araya getirilip alandan uzaklaştırılmak üzereyken, evde saklanıp daha önce farkedilmediği anlaşılan kişiler tarafından grubun üzerine ateş açıldı. Bunun üzerine birliğimiz, çeteleri orada cezalandırırken, etkin ve ani bir müdahaleyle evlerden açılan ateşi de susturarak bu hainlerin sömürgecilerden aldıkları silahlarla adeta bir cephaneye dönüştürdükleri evlerini de başlarına yıktı. Kurtuluş kuvvetlerimiz köyden ayrılacağı sırada hain çetelerin yardımına gelen bir sömürgeci ordu birliğiyle karşılaştı ve yoğun bir çatışmaya girişildi. Düşman güçlerinden 6 asker öldürerek saflarını darmadağın eden birliğimiz kayıp vermeden alandan ayrıldı. Düşman bu olayı ve askeri kayıpları ısrarla gizlemeye çalıştıysa da başaramadı, arunda tüm yörede

duyulan olay sevinçle karşılandı ve geniş yankılar uyandırdı.

Düşmana, 6'sı asker olmak üzere toplam 16 ölü ve 5 yaralı ile verdirilen bu ağır kayıp, aynı zamanda milis çeteciliğin de bu alanda bir daha dirilmemek üzere çöküşünün göstergesi oldu. Oysa Türk sömürgecileri son dönemlerde en çok bu alanda çeteciliği örgütlemeye hız vermişti ve bu alana büyük umutlar bağlamıştı. Öyle ki, bu hain çeteler devrimcileri alana sokmamak için alan koruması düzenine geçirilmişti. Bu hain yapının temizlenmesiyle yurtsever yöre halkı da bunların ihbar ve baskınlarından kurtularak, ulusal kurtuluş mücadelesine daha çok destek sunma olanına kavuşmuştur.

Kış Taarruzunda gerçekleştirilen diğer eylemlerden bazıları da şöyledir:

16 Kasım 1986 tarihinde Diyarbakır'ın Dicle ilçesine bağlı Gelinçik köyü yakınlarında bir baskın düzenleyen kurtuluş kuvvetlerimiz, ajan-milis Abdullah Avcı'nın ölümlü cezalandırılmıştır. Olayda milis-çetenin oğlu Salih Avcı da ağır yaralanmıştır.

24 Kasım 1986 tarihinde Çukurca-Şımak arasındaki Taşdelen köyü yakınlarında bulunan şantiyeye kurtuluş güçlerimiz tarafından baskın düzenlenmiştir. Baskında sömürgecilere ait 4 araç ve 1 jeneratör ateşe verilerek tahrip edilmiştir.

25 Kasım 1986 günü, Şımak kırsalında kurtuluş kuvvetlerine bağlı bir birliğimiz, kendilerinden teknik ve sayıca çok üstün olan bir sömürgeci operasyon birliğiyle çatışmaya girmiştir. Devrimci birliğimizin sayı azlığı ve konumlandıkları yerin olumsuzluğunu gören işgalci faşist ordu sürüleri, onları imha etme hevesine kapılarak etraflarını sarmıştır. Fakat hiç ummadıkları bir ateşle karşılaşan düşman birliği ağır kayıplar verip hezime uğramış ve birliğimiz hiçbir kayıp vermeden alandan ayrılmıştır. Düşman, 2'er ve 1 köy korucusu oldu biçiminde açıklama yapıyorsa da, yöre halkı düşman kayıplarının çok daha fazla olduğunu söylemektedir.

25 Kasım 1986 günü, Eruh'ta kurtuluş kuvvetlerimiz tarafından defalarca uyanılmasına rağmen, düşmana uşaklık etmekten vazgeçmeyen bir milis-çete ölümlü cezalandırılmıştır.

28 Kasım 1986 günü, Uludere yakınlarında bulunan bir şantiye,

kurtuluş güçlerimiz tarafından basılarak, sömürgeci operasyon birliklerine dağılık kesimde yol yapan 3 dozer imha edilmiştir.

27 Kasım 1986 günü, Siirt'in Şırnak ilçesine bağlı Güleçler köyü yakınlarında kurtuluş kuvvetlerimize bağlı bir birlik sömürgeci ordu sürüleriyle çatışmaya girmiştir. 1 saat kadar süren çatışmada 1 düşman askeri öldürülmüş birçoğu da yaralanmıştır. Devrimci birliğimizin hiç kaybı olmamıştır.

9 Aralık 1986 tarihinde, Diyarbakır'ın Dicle ilçesine bağlı Kırkpınar köyü civarında kurtuluş kuvvetlerimiz düşman güçleriyle girdiği çatışmada milis-çete Mustafa Akbazi'yi ağır yaralamıştır.

1986'dan 87'ye girilen günlerde kurtuluş kuvvetlerimiz Dersim ve Ovacık merkezlerinde çeşitli noktalara yönelik operasyonlar düzenlemiştir. Eylem sırasında dağıtılan yaygın bildirilerle de, alanda oynamak isteyen düşman oyunları teşhir edilmiştir. Kalabalık sayılarla gerçekleştirilen operasyonlar sırasında, sömürgeci or-

du ve polis güçleri hiçbir müdahalede bulunamamıştır. Bölgedeki gücümüzün açık bir kanıtı olan ve halka büyük bir güven veren eylemler, kitleler tarafından sevinç ve coşkuyla karşılanmıştır. Düşmanın acizliğini bir kaz daha gözler önüne sermiştir.

10 Ocak 1987 tarihinde, Siirt'in dağılık kesimlerinde sömürgeci operasyon birliklerine yol açan ve milis-çeteler tarafından korunmaya alınan çok sayıda araç kurtuluş güçlerimiz tarafından tahrip edilmiştir. Bu tür eylemlerimiz düşmanın bölgede hareket edebilme olanaklarını ortadan kaldırmaktadır.

Dağılan Ajan-Milis Çete Yeni Biçimlerde Örgütlenmek İsteniyor

Devrimci Kış Taarruzu ile faşist-sömürgeci birliklere ve ajan-milis çetelere vurulan ağır darbeler sonucunda, çetecilik mevcut yapıyla işleme kılınarak çöktürülmüştür. Ancak daha başlangıçtan beri ajan-milis çetecilik üzerine çokça hesaplar yapan ve bu hain kesime önemli oranda umut bağlayan Türk sömürgecilerinin, bunları yeni biçimlerde örgütlenerek bir süre daha ulusal kurtuluş mücadelemize karşı kullanacakları anlaşılmalıdır. Sömürgecilerin şimdi yaptığı hazırlık, çetelerin sayılarını azaltarak bir araya toplamak ve düzenli birlikler haline getirmek doğrultusundadır. Daha modern silahlarla donatılarak ve tek tip

asker elbiseleri giydirilip bir nevi paralı asker durumuna getirilmek isteniyor.

Aslında faşist sömürgecilik ajan-milis çeteciliği örgütlemek için daha ilk adımları atığında bile böylesi bir örgütlülüğü hedeflemekteydi. Ne var ki, bunu kademe kademe ve sinsice uyguladı. Önce belirli kesimleri ajanağa, ihbarcılığa teşvik etti. Ardından çeşitli etmenlerle -hain feodaller aracılığıyla, baskı ya da para vb- ellerine silahlar tutuşturularak, "sadece kendinizi, evinizi ve köyünüzü koruyun" dendi. Daha sonra adım adım köy çevresinde nöbet tutturma, ordu sürüleri ve kontr-gerilla ümlerinin önünde operasyonlara çıkarılma vb. aşamalar-

dan bugünkü konuma kadar getirildiler. Ve hatırlanacağı üzere bir ara sayıları 25-30 bine kadar çıktı. Ancak devrimci birliklerimizin yoğun çabaları sonucu eğitilen, ikna edilen büyük bir kesimi silahları geri sömürgecilere iade ederek bu onursuz konumdan kurtuldular. Hatta aralarında sömürgecilerin gerçek amaçlarını öğrenen, devrimcilerin şahsında ulusal kurtuluş düşüncesiyle tanışarak benimsen bir çoğu, ya silahlarıyla birlikte kurtuluş kuvvetlerine katıldılar, ya silahlarını veya mermilerini devrimcilere verdiler, ya da devrimcilerin verdikleri görevleri yapar duruma getirildiler. İkna olmayanlar, bilinçli düşmanlığı sürdürenler de devrimci

Faşist Sömürgecilerin Köyleri Sürgün Etme Çabaları Yoğunlaşıyor

Sömürgeci-faşist rejimin, gelişen devrimci direniş mücadelemiz karşısında içine düştüğü çaresizlik ve acizliğin en açık bir kanıtı da köy sürgünleri

yöntemidir. Emperyalist efendilerinden öğrendikleri ve bir "özel savaş" yöntemi olarak, savaşın yoğunlaştığı alanlarda öteden beri uygulamaya çalıştıkları "stratejik köyler" oluşturma, "alan boşaltma", köyleri toptan veya kısmen yakıp-yıkma vb. yöntemleri şimdi de Dersim'de, özellikle Mazgirt yöresinde hayata geçirmek istemektedirler.

Anımsanacak olursa, ulusal direniş mücadelemizin en çok geliştiği alanlarda, Hakkari, Siirt, Van, Mardin, Dersim vb. yerlerde daha 1985'ten başlayarak bu tür uygulamalar gündeme getirilmişti. Bir yandan "stratejik köy" uygulamasıyla sömürgeci-faşist otoritenin sarsıldığı, yerine devrimci otoritenin hakim olmaya başladığı alanlarda bulunan köy ve mezralar boşaltarak kendince uygun noktalara toplarken, bir yandan da tüm baskı, zulüm ve işkencelerine rağmen mücadeleye maddi-manevi her türlü desteği sunmaktan geri durmayan köyleri yakıp-yıkma ve halkı zorla başka alanlara göçe zorlamaktaydılar. Bu tür örneklerin göçmekte çokça yaşandığı bilinmektedir. Faşist rejimin bu doğrultudaki en sistemli çabasına da "Güney Van Projesi" adıyla giriştiği uygulamalar tanık olundu. Öyle ki, gelişmekte olan direniş mücadelemiz açısından stratejik önemi büyük olan Van ve Hakkari arasında birkaç ilçeyi kapsayan geniş alanı devrimcilerden alarak tamamen kendi denetimine

şiddet yasası gereği, para cezasından ölüm cezasına kadar çeşitli uygulamalarla önemli oranda sınırlandırıldı. En son kalıntılar da aynı zamanda en ilflah olmazları da "Kış Taarruzu ile çöktürülerek işleme kılındı.

Şimdi daha da çaresiz bir duruma düşmüş bulunan sömürgeciler, bu insanlıktan çıkmış tortu, lumpen-ser-seri unsurlardan 5 bin kadının düzenli birlikler haline getirerek, bir milyonluk faşist ordu sürüleriyle başa çıkamadığını bu 5 bin sersennin elliye basaracağını umut etmektedir. Evet, bu komik durum, aynı zamanda düşmanın çaresizliğini ve çıkamazını açıkça ortaya koyması açısından da oldukça ilginçtir.

almayı amaçlamaktaydı. Böylece güney-kuzey arasındaki bağlantının zayıflatılacağı hesaplanıyordu.

Benzer uygulamalara en çok başvurulmuş bir alan da Dersim alanı olmuştur. Düşman, devrimci direnişin gelişmesini önlemek için durmaksızın yöntemler 'icat edip' uygulamaya çalıştı. Atalarından devraldıkları vahşet yöntemleriyle en olmadık katliamlara giriştiler, yaz-kış demeden her gün operasyonlar geliştirdiler. Bir yandan da "beyaz katliam" girişimlerini, papaz politikalarını aralıksız sürdürdüler. En düşkün, en aşağılık ihanetin bin bir çeşidini türetip bundan medet umdular. Munzur dağlarındaki köy, mezra vb. yerleşim birimlerinden onlarcaşını bir araya toplayarak "stratejik köyler" oluşturmaya çalıştılar. Yine, kimi zaman zorla, "mecburi iskan" kanunlarıyla, kimi zaman da uygulamadıkları ekonomik yöntemlerle her türlü geçim olanaklarını ortadan kaldırıp halkı göçe mecbur ettiler. Bu göçlerin önu Türkiye'yi aşarak Avrupa metropollerine çoktan ulaşı.

Ne var ki, tüm çaba ve çırpınına rağmen düşman amacına ulaşamadı ve hiçbir zaman da ulaşamayacaktır. Sömürgeci-faşist düşmana ve her soydan işbirliğisine gün geçtikçe daha etkin darbeler vurarak gelişen devrimci direniş, bugün bir daha sökülmemek üzere alanda kök salmıştır. Ve 1987'ye girdiğimiz şu dönemde devrimci kurtuluş kuvvetlerimiz, PKK öncülüğünde ve ERNK bayrağı altında birliğini ve gücünü daha da pekiştiren halkımızdan aldığı en geniş destekle, düşmana bu alanda da kahredici darbeler vurmakta, şehir merkezlerine kadar inerek operasyonlar düzenlemekte ve köhne-miş rejimi adeta temellerinden sarsmaktadır.

İşte, düşmanın hiçbir baskı ve şantaj yöntemi, öncüsüne güveni gidererek artan yore halkının ulusal kurtuluşu saflara katılmasını arak önlemiyor. Tam bir çıkmaza girilen faşist rejim bunun üzerine yeniden köy sürgünlerine başvurarak, çeşitli alanları tamamen boşaltarak çözümsüzlüğüne çare aramaktadır. Bu amaçla her türlü baskıya rağmen mücadeleye en çok destek sunan, son dönemlerde onlarca kişinin saflara katıldığı Mazgirt yöresinde Şevkan, Beroj, Golek, Gomek,

← Kereç vb. birçok köy zorla İzmir, Manisa gibi yörelere sürgün edilerek bu alan tamamen boşaltılmak istenmektedir.

Fakat şimdiye kadar başvuru olan tüm yöntemler gibi bu yöntemin de kemalist-faşist rejimi çöküşten kurtar-

ramayacağını ve kurtuluşu için PKK öncülüğünde ayağa kalkan halkımızı durdurmanın aruk olanaksız olduğunu dost da, düşman da görüp anlamalıdır. Bunun en açık kanıtı da, adı geçen köylerde yaşayan halkın faşist rejimin bu uygulamasına karşı çıkarak direnmesidir.

Devrimci Eylemler Bütün Komploları Boşa Çıkartıyor

Kış Taarruzunun önemli bir etkisi de, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı içte ve dışta tezgahlanan bütün komplolar boşa çıkarması oldu. Daha 1987 yılına girilir girilmez Türk sömürgecilerinin ulusal kurtuluş mücadelemize karşı oldukça geniş bir biçimde ve çok yönlü olarak planladığı anlaşılabilir kampanyanın belirtileri uç vermeye başlamıştı. Sömürgeciler, ağır kış koşullarını düşünerek bu dönemde böylesi bir eylemliliğe ihtimal vermiyor, o nedenle tüm hesaplarını bahar eylemliliğine yönelik yapıyordu. Büyük ihtimalla içte ve dışta çeşitli komplolar da plana alınarak, ağırlıklı olarak da yalan-karalama faaliyetlerine hız verilecekti. "İrtica sorunu"nun bilinçli olarak gündeme getirilip öne çıkarılması, hatta giderek PKK'yle ilişkili gösterilmeye çalışılması, yine burjuva basının sayfalarında PKK'ye yönelik uydurma haberlerin görülmeye başlanması bu girişimlerin ilk belirtileriydi. O tarihlerde bir tek Tercüman'da bile yer alan şu birkaç örnek bu gerçekliği daha da anlaşılır kılmaktadır: "PKK yeraltına iniyor. Yasadışı bölücü PKK'nın, devlete karşı gerçekleştirdiği bölücü faaliyetler ve eylemlerinde beklenen başarıyı elde edememesi yüzünden örgütün yeraltı faaliyetlerine geçeceği belirtildi." (18 Ocak 1987, Tercüman) "Bölücü örgüt PKK'dan itiraf: Bozguna uğradık." (14 Ocak 1987, Tercüman) "PKK'ye büyük gözaltı... Olof Palme'nin geçen yıl öldürülmesinden ve güvenlik yetki-

lilerinin... PKK terör örgütünü kesinlikle suçlayarak bazı militanlarını tutuklamasından sonra bölücü eşiğe için Batı ülkelerinde 'büyük gözaltı' başladı." (15 Ocak 1987, Tercüman) "PKK'dan irtica eylemi." (1 Ocak 1987, Tercüman) "PKK baltayı taşaya vurdu. PKK'nın aralarında üst düzey yöneticilerinin de bulunduğu bazı elemanlarının... Hristiyanlıklarını ilan etmesi, örgüt içinde 'din kavgasına' sebep oldu." (11 Ocak 1987, Tercüman)

İşte bu tür yalan ve uydurma faaliyetlerle sömürgeciler bahara hazırlık yapıyorlardı. Fakat Kış Taarruzu ile baltanın taşaya değil, tam da faşist rejimin boynuna vurulduğu ortaya çıkınca bu kez de aynı sayfalarda beddua ve küfür iniltileri duyulmaya başlandı: "Yine kudurdular", "Elleri kırılacaklar" vb.

Ote yandan dışta da bir kez daha -ve belki de son bir umutla- alevlendirilen Palme olayı, sonuçta yine düşman için hüsrana oldu. Bu çırpını, İsveç devleti başta olmak üzere komplocu güçlerin çok daha geniş boyutlarda tecritine yol açtı. Çünkü, Kürdistan'ın karlı dağlarında, faşist rejimin 'canına ot tıkmakta' olan PKK'nin böylesi bir olayla ilgisi olduğuna kimseyi inandırmak da aruk mümkün değildi.

Ayrıca yukarıdaki paragraflarda kısaca değinilen çeteciliğin ve köy sürgünleri, alan boşaltma vb. uygulamaların da boşa çıkarılması, yine kış eylemliliğinin sonucu olmuştur.

1987, Ulusal Kurtuluş Mücadelemizde Büyük Bir Hamle Yılı Olacaktır

İçte ve dışta sağladığı önemli gelişmelerle 1987 Kış Taarruzu, ulusal kurtuluş mücadelemizde bir dönüm noktası niteliğindedir. Ağır ve olumsuz kış koşullarında yaratılan bu güçlü eylemlilik, düşman cephesinde adeta bir bozgun havası estirmiş, Türk sömürgecilerinin en üst düzeydeki yetkililerini çöküş ve çaresizliklerine en açık biçimde itiraf etmek zorunda bırakmıştır. Sömürgecilerin İçişleri Bakanı Yıldırım Akbulut'un, ordu sürülerinin operasyona çıkma cesaretini bile gösteremediği gerçeğini kitlelerden gizlemek amacıyla yaptığı "... emin olun ki, bölge hakimiyeti bizim elimizdedir" biçimindeki açıklamalarının ne derecede inandırıcı olduğu, kulanılan ifadeye bile rahatlıkla anlaşılmaktadır. Yine aynı yetkilinin, "Başka teadib varsa bilen kısın söylesin" şeklindeki açıklaması da, düşmanın çaresizliğini ve çırpınısını tarımsız ortaya koymaktadır. Gerçekten de, en son çareler olarak başvuru olan toplu köy sürgünleri, komploculuk,

hain-milis çetecilik vb. yöntemlere bağlanan az-buçuk umut da devrimci kış operasyonları sonucunda yerle bir edilerek sömürgecileri yeni baştan 'tedbir' arar hale getirmiştir.

Diğer yandan bu eylemlilik, Partimizin, Cephemizin ve Halk Ordumuzun gücünü ve ulusal kurtuluş mücadelemizin vardığı düzeyi de çok net bir şekilde ortaya koyabilecek niteliktedir. Gerillanın, Kürdistan gibi bir ülkenin kış koşullarında böylesi bir hareketliliğe ulaşması, 1987'nin, ulusal kurtuluş mücadelemizde büyük bir atılım yılı olacağını şimdiden müjdelmektedir.

Bu özelliklerinden dolayı modern KUKM: tarihin derinliklerinden sürüp gelen ağır sorunlar temelinde acımasız bir boğuşmanın sürdüğü, güçler dengesinin giderek hassaslaştığı, öyle ki, küçük bir ağırlığın yerinden oynamasının bile büyük gürültülere, hatta altüst oluşlara yol açabileceği Ortadoğu bölgesinde bugün daha da önemli bir konum arz etmektedir.

NEWROZ'A ÇAĞRI

Halkımız ve onun oncu gücü '87 Newroz'unu büyük görevlerle yüklü, fakat her zamankinden daha yoğun bir hazırlık, coşku ve azimle karşılamaktadır. Böylesi bir coşku, azim ve görev bilinciyle bu yıl, Kürdistan dağlarında doruklarında, ovalarda, Ortadoğu'da ve Avrupa'nın birçok ülkesinde (yaklaşık yirmi yerde), "Newroz Birlik, İsyan ve Direniş Geceleri" adıyla kutlanacaktır.

Diğer halklarda olduğu gibi Kürdistan'da da her ulusal günlerin kutlanışında, günün anlam ve önemi üzerinde durulmakta, değerlendirmeler yapılmakta ve bunlar bilince çıkarılmaya çalışılmaktadır. Geçmişte yapılan değerlendirmelerde, Newroz veya Nuroz (yeni gün)'ün ilk kutlanış tarihi ve halk dilinde efsaneleşen Demirci Kawa olayı, modern ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimi, Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN'ın 21 Mart '82'de faşist zindanlarda yaktığı ateş ile direnişin yenilmezliğini, direnişin zafer kazandığını ilan ederek düşmanı kahrettiği ve bütün bu direnişlere sahip çıkışın bir ifadesi olan ERNK'nin 21 Mart 1985'te ilan edildiği belirtilmiş, birçok yazıda bunlar genişçe değerlendirilmiştir. Eibette '87 Newroz'unu kutlarken bunların üzerinde tekrar durmak, günün anlam ve önemini daha derin bir şekilde bilince çıkarmak gerekecektir. Fakat sorun sadece bununla sınırlı kalırsa, bu eksik bir yaklaşım olacaktır.

Evet Newroz öz tanımıyla düşmana karşı direniştir, direnişin zafer kazanmasıdır. Yeni bir günün; kölelik zincirlerinin kırıldığı özgür bir yaşamın başlangıcıdır. Demirci Kawa olayı bunun ilk adımıdır. Bütün düşman saldırılarına rağmen halkımız gunumuze kadar bunu yaşatabildi. Ancak modern ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimi Newroz'u gerçek anlamına, çağdaş bir öze kavuşturdu. Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN olayı ve ERNK'nin böyle bir günde ilan edilmesi, zafer için birliğin ve direnmenin şart olduğunu, birlik ve direnmenin ise mutlaka zafer yaratacağını kanıtladı. Fakat Newroz bununla da sınırlı kalmayacak, halkımız Newroz'u Bağımsız-Birleşik-Demokratik bir Kürdistan'da Ulusal Bayram olarak kutlamayı mutlaka başaracaktır.

Açıktır ki böylesi bir zaferi yaratmak için de fedakarlık, fedakarlık ve yine de fedakarlık gerekecektir. Bedelsiz en ufak bir şeyin alınmadığı bilinirken, sınırlı fedakarlıklarla zaferi yakınlaraştırmak bir yana, daha da uzaklaştıracaktır. Bu nedenle '87 Newroz'u bütün devrimci ve yurtseverler açısından güzel vatanımız Kürdistan'ın doğına, ovasına, suyuna, güneşine, insanına ve bütün olumlu değerlerine daha fazla sarılmanın, buna bağlılığı bir tutku haline getirmenin, kaybedilenleri tekrar kazanmak için hiçbir bedelden kaçınmamanın, bir nebze nefesimiz, bir damla kanımız kalana kadar zafer için yaşamının ve savaşmanın adı olmalıdır. Şunu bilmek gerekir ki zaferin uzak veya yakın oluşunu -dışımızdaki olaylar etkilese bile- devrimcilerin ve yurtseverlerin devrime yaklaşımın belirler. Bu nedenle bütün devrimci ve yurtseverlerin '87 Newroz'unu yeni bir sürecin başlangıcı olarak ele almaları, mücadeleye ve devrime yaklaşım durumlarını değerlendirmeleri gerekiyor. Bu konuda tarihte karşı sorumlulukların yerine getirilip getirilmediği konusunda kendisini değerlendirip olumsuzluklarından, hata ve yetersizliklerinden arınması gereken sadece öncü güç değildir. Öncü bu konuda yapılması gerekenleri yapmış, aylarca sürdürülen tartışmalarla kendisini yeni mücadele sürecine hazırlamıştır. Fakat, eğer dava sadece öncü saflarında yer alanların davası değil de bir halkın bağımsızlık ve özgürlük davası olarak kabul ediliyorsa, o zaman bütün bir halkın, özellikle de yurtsever duyguları canlı olanların davalarına nasıl yaklaşıldıkları konusunda kendilerini gözden geçirmeleri, devrimci mücadeleye sınırlı, eksik ve yamalı yaklaşımları mahkum ederek '87 Newroz'unu ulusal kurtuluş görevlere daha fazla sarılmanın bir adımına dönüştürmeleri gerekiyor.

Artık dönem birleşmek, örgütlenmek ve bir halk olarak düşmana karşı savaşma dönemidir. Bunun için Avrupa'da bulunan 7'den 70'e bütün yurtsever Kürdistanlılar! ERNK'ye bağlı birliklerde yer alarak düşmana karşı mücadeleyi bu cepheden yükseltelim!

İşçiler! Bir taraftan çalışırken, diğer taraftan da aile, akraba ve yakınlarınıza ulusal kurtuluşçuluğu taşıyarak, çalıştığınız fabrikayı, gittiğiniz her alanı ulusal kurtuluş mücadelemizin propagandasının yapıldığı alanlara dönüştürelim, birçok insanın maddi ve manevi desteğini mücadeleye kanaliz ederek işçi birliklerinin örgütlenmesinde aktif görev üstlenelim!

Kadınlar! Yüzyıllardır kollanmış tahtın kölelik zincirlerini parçalayarak, ERNK'ye bağlı kadın birlikleri saflarında yerlerimizi alalım! Mücadeleye her türlü maddi ve manevi desteğini sağlayarak cephemizi güçlendirelim! Çocuklarımızı ulusal kurtuluşçuluğu eğitimiyle büyütelim!

Gençler! Dinamik yapımızla gençlik birlikleri saflarında yer alarak örgütlenelim! Avrupa'da geliştirilen yozluğa karşı mücadele ederek ulusal kurtuluşçu bir kişilik kazanalım ve davamıza sahip çıkalım!

Ülke dışında bulunan dindarlar! Düşmanın sistemli ve bilinçliye yöneldiği camileri, düşmanı teşhir eden ve ulusal kurtuluşçuluğu savunan alanlara dönüştürelim! Vatanına ve toprağına sahip çıkmayanın dine de sahip çıkamayacağını bilerek runa kadar davamızı savunalım! Bunun için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayalım!

Kürdistanlı diğer bütün kesimler! Davamıza en aktif bir şekilde sahip çıkalım, gittiğimiz her yeri mücadelemizin geliştiği alanlara çevirelim!

- Yaşasın Halkımızın Birlik, İsyan ve Direnme Geleniği Newroz!
- Birli Niya Rizgarıya Netewa Kürdistan- ERNK!

DÜZENLENECEK NEWROZ GECELERİ:

14 Şubat 1987-Basel (İsviçre) *14 Şubat 1987-Berlin (Almanya) *21 Şubat 1987-Stuttgart (Almanya) *22 Şubat 1987-Strasbourg (Fransa) *28 Şubat 1987-Kopenhagen (Danimarka) *1 Mart 1987-Belçika *7 Mart 1987-Frankfurt (Almanya) *8 Mart 1987-Saarbrücken (Almanya) *14 Mart 1987-... *21 Mart 1987-Hamburg (Almanya) *28 Mart 1987-Köln (Almanya) *29 Mart 1987-Duisburg (Almanya) *4 Nisan 1987-Paris (Fransa) *4 Nisan 1987-Bielefeld (Almanya) *11 Nisan 1987-Hannover (Almanya) *18 Nisan 1987-Den Haag (Hollanda) *18 Nisan 1987-Viyana (Avusturya) *25 Nisan 1987-Nürnberg (Almanya) *9 Mayıs 1987-Londra (İngiltere)

İsveç Komplosu da Ters Tepti

KÜRDİSTAN HALKININ HAKLI MÜCADELESİNE DÜŞMANLIK BİR YERE VARDIRMAZ

1987 yılına girerken, içte ve dışta yaşanan gelişmeler ulusal kurtuluş mücadelemizin dünyanın birçok alanında bir kere daha yoğun bir şekilde konuşulup tartışılmasına neden oldu. Ortadoğu'da dengenin son derece hassaslaştığı bu dönemde Kürdistan'da gerçekleştirilen yoğun eylemlilik, ABD emperyalistlerinin bir numaralı kuklası ve bölge halklarının baş düşmanı konumuna gelmiş bulunan sömürgeci Türk burjuvazisinin köhnemiş rejimine vurulan darbeler, proleter önderlikli KUKM'nin bölgedeki önemini alabildiğine artırmıştır. Ve dikkatler önemli oranda Kürdistan'a yönelmiştir.

Öte yandan Avrupa'da ulusal kurtuluş mücadelemize karşı tezgahlanan İsveç komplosunun, birinci yılını doldurmak üzere olduğu bugünlerde yeniden alevlendirildiği gözlemlendi. Palme cinayetini soruşturmakla görevli SÄPO yöneticisi Holmer'in hiçbir kanıt yokken ısrarla PKK adını öne sürmesi ve bir yıllık süre sonunda tam bir başansızlığa uğraması görevden alınmasına neden oldu. Birçok Avrupa ülkesi TV, radyo, gazete vb. basını yaygın araçları da yeniden ulusal kurtuluş mücadelemiz ve öncü gücü PKK'den sıkça söz etmeye başladılar. Ne var ki, soruşturmayı yürüten savcı Zaimde dahil olmak üzere aruk hiç kimse SÄPO ve Holmer'in bu asılsız iddialarına inanmıyordu. İddialar öylesine gülünçleşti ki, İsveç hükümeti ilerici kamuoyundan gelen baskılar karşısında Holmer'i görevden almak zorunda kaldı.

Halkımızın devrimci direniş mücadelesine karşı içte faşist rejimin başvurduğu tüm 'özel savaş' yöntemleri ve vahşi uygulamalara, dışta ise emperyalizmin CIA-MİT-SÄPO eliyle geliştirdiği komplo ve provokasyonlara karşı varılan nokta apaçık ortadadır. Evet, birçok cephe ve çok çeşitli maskeler altında yönelilen tüm gizli-açık saldırılara rağmen bağımsızlık mücadelemiz engellenilebilir mi? Kürdistan'ın doruklarında tutuşturulan direniş alevi söndürülebilir mi? Yoksa aksine her geçen gün daha da gürleşti mi bu alev? Bu kutsal mücadeleden bir kısmında yer alan güçlerin durumları nedir? Demokrasi ve ilerici adına, insanlığın kabul edemeyeceği, çağdışı bir güc olan kemalist-faşist rejimin yanında yer alarak halkımızın kutsal mücadelesine düşmanlık besleyen anlayışların sahipleri ne kazandılar, hangi noktaya vardılar? Gerek içte, gerek dışta yaşanan son gelişmeler de bir kere daha gösterdi ki, bu ve benzeri sorulara sözkonusu güçler açısından olumlu yanıtlar verebilmek hiç de mümkün değildir. PKK gibi güçlü bir öncüye sahip olan bağımsızlık mücadelemizin hiçbir engel tanımayacağı gün geçtikçe daha iyi anlaşılmaktadır.

Bilindiği gibi Kürdistan'da PKK'nin doğuşuyla birlikte ortaya çıkan bağımsızlıkçı hareket daha ortaya çıktığı ilk dönemde bile, sömürgeci Türk burjuvazisiyle birlikte emperyalist-

lerin de irkilmelerine neden olmuştur. Politik mücadele alanına daha ilk adımını atarken ve henüz çok zayıf bir maddi güçken, üstelik sözde Kürdistan'ın kurtuluşu adına yola çıkıklarını iddia eden bir yığın şekilsiz grup ortallığı kaplanmışken PKK'nin böylesine dikkat çekmesi, birçok gücü tedirgin etmesi boşuna değildi elbet. Çünkü O, donanmış olduğu güçlü ideolojinin gereklerine uygun olarak Kürdistan Devriminin yolunu öylesine belirgin ve sağlıklı çizmişti ki, tüm gerici güçler ve emperyalizm için ne büyük bir 'tehlike' olduğu daha o günden görülebiliyordu.

Sömürgeci politikalar altında yıllar yılı imha edilemeyen, tarihten silinmeye çalışılan ve aruk öldüğüne, bir daha dirilemeyeceğine kesin olarak kanaat getirilen bir halk ayağa kalkıyor, bağımsızlık talep ediyordu. Başlangıçta çok zayıf da görünse bu ayağa kalkış, bu ilk çıkış emperyalizme neler kaybettireceğini gösterebilecek nitelikteydi. O nedenle de emperyalistlerin bu çıkış karşısında kaygılanıp irkilmelerinin fazla anlaşılacak bir yanı yoktu. Oysa bugün gelinen aşamada durum ilk döneme oranla çok daha farklıdır. 1978'lerden günümüze kadar ulusal kurtuluş mücadelemiz, nice zorlukları göğüsleyerek, nice badirelerden geçerek gelişmiş, güçlenmiştir. Bu anlamda her geçen gün, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi başta olmak üzere gerici güçler ve emperyalizm açısından durum daha da vahim hale gelmiştir. Buna paralel olarak mücadelemize ve öncü gücümüze, başlangıçta daha çok dolaylı olarak yöneltilen saldırılar da giderek çeşitli emperyalist kuruluşlar eliyle doğrudan yöneltilmeye başlanmıştır. Fakat İveç ve Hamburg komplolarında somut olarak görüldüğü gibi bu tür yönelimler de beyhude çabalar olmanın ötesine gide-memiş, dahası sonuçta tertipleycilerini güç durumda bırakmıştır.

PKK şahsında Kürdistan halkının en kutsal hakkı olan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine düşmanca tavır alan her güç, insanlık tarihinin en haklı en yoğun ve en zorlu mücadelelerinden biri olan modern KUKM tarihini iyi incelemelidir. Bunun yanında, başta sömürgeci TC olmak üzere karşıt güçlerin durumları da gözönüne getirilmelidir. Burada çok kısa ve ana hatlarıyla da olsa her iki cephede de 1978'lerden bu yana meydana gelen gelişmeleri hatırlatmak yararlı olacaktır.

Bağımsızlık mücadelemiz daha düşünce aşamasından bile sömürgeci Türk devleti tarafından nasıl boğulmak istendiği ve bu amaçla her tür özel savaş yöntemlerini de içeren kural tanımaz bir savaşın nasıl dayatıldığı bilinmektedir. Fakat sağdan ve 'sol'dan birçok destekçiyi de yanına alıp bağımsızlık mücadelemizi imha etmeye çalışan sömürgeci Türk devletinin kendisi biçimden biçime girmiş ve bugün çöküşün eşliğine gelmiş bulunmaktadır. Hatırlanacak olursa, PKK'nin mücadele alanına çıkışıyla

birlikte kitleselleşmesi çok çabuk olmuş ve sömürgeci Türk burjuvazisi Ecevit ve Demirel hükümetleriyle bu gelişmeyi göğüsleyemeyeceğini erkenden anlamıştır. Bu durumla sona yaşanan gelişmeler biliniyor: Maraş katliamı tertiplenerek sıkıyönetimin ilan edilmesi; 12 Eylül 1980'de faşist cuntanın işbaşına getirilişi, bu barbarlar eliyle girişilen vahşi katliamlar ve işkenceler; ardından "sivil yönetime ve demokrasiye geçiş" aldatmacaları; 1982 Anayasası, cuntanın birer kuklası durumundaki siyasal partiler, göstermelik seçimler ve Özal'lı ANAP'ın iktidara getirilmesi... Tüm bunlar kemalist-faşist rejimin KUKM karşısında kısa denilebilecek bir sürede geçirdiği aşamalardan bazıları olmuştur. Çok geçmeden Evren-Özal yönetiminin de çıkmaza girmesi üzerine yeni alternatif arayışları gündeme gelmiştir. Fakat alternatif olarak ortaya çıkanlar SHP, DSP, DYP vb.'leri devrimci direniş mücadelemizin gelişimi karşısında daha uygulamaya bile konulmadan geçersiz kılınmıştır.

Düşman cephede yaşanan gerçeklik bu iken, devrim cephesinde sürekli bir gelişme kaydedilmiştir. Her türlü zorluğa ve olanaksızlığa rağmen KUKM'ni bugünkü düzeye ulaştıran öncü güç PKK, ortaya çıkışından bu yana sürekli ve sağlıklı bir gelişme rotasını izlemiştir. İşte 1978 Kasım'ında Partinin kuruluşuyla birlikte kısa sürede kitleselleşmesi, yoğun faşist saldırılar ortamında düzenli geri çekilme ve toparlanma; 1981'de I. Konferans, 1982'de II. Kongre ve ülkeye giriş karan, zindan direnişleri, ardından ülkeye girişin gerçekleştirilmesi; 15 Ağustos Atılımı, HRK ve ERNK'nin ilanları; 1986 pratiği, silahlı direnişin sürekliliği ve kökleşmesi; Ekim-1986 III. Kongre, HRK'den ARGK'ye ve gerilla aşamasına geçiş, 1987 kış eylemliliği devrim cephesindeki gelişme ve büyümenin açık-seçik göstergeleridir.

Kürdistan'da bugün kıyasıya savaşan iki gücün biri olan sömürgeci Türk devleti çöküşe giderken, karşı tarafta yer alan PKK önderliğindeki KUKM zafere gitmektedir. Artık kolaylıkla görülebilen bu gerçekliğin tüm gerici güçler ve genelde emperyalist sistem açısından büyük bir kayıp olacağı açıktır. Ve aynı zamanda bu soylu mücadele ilerici insanlık için de önemli kazanç olacaktır. Emperyalizmin, başlangıçtan beri sömürgeci-faşist Türk devlete her türlü desteği sunarak, hatta gerektiğinde uluslararası komplolar tertiplemede doğrudan yer alarak kendi çıkarı ve mantığı açısından gerekli olanı yapmaktadır. Kürdistan halkı, dünya ilerici insanlığından gerekli desteği henüz alamıyor da olsa, şimdiye kadar olduğu gibi, bundan sonra da her türlü saldırıya göğüs gererek kutsal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini nihai zafere dek sürdürmeye kararlıdır. Gücünü devletin haklılığından alan bu halkın mücadelesine düşmanlık besleyerek

faşist Türk devletinin yanında tavır alan güçler bu gerçekliği iyi kavramalı ve Hamburg İçişleri Senatorluğu, İsveç hükümeti, SAPO ve Holmer'in hazin durumlarını gözönünde bulundurmamalıdır.

Hamburg komplosunu tezgahlayanlar hakkettikleri yanı sıra nasıl ki, seçimlerde bizzat Alman halkından aldılarsa, İsveç devleti ve SAPO yetkilileri de aynı şekilde İsveç ilerici kamuoyundan gereken yanıt almış bulunmaktadır. Palme suikastıyla ne amaçlandığı artık herkesçe iyi biliniyor. İsveç'te yayınlanan Expressen gazetesi 19 Aralık 1986 tarihli sayısında şunları yazıyor: "İsveç devleti PKK önderliğinde gelişen KUKM'ni ezmek istiyordu. Bunun için 1983'te Kürt teslimiyetçi grup ve hareketlerini birleştirip savaş açtılar." Fakat "demokratlığı" ve "ilericiliğini" bir an unutarak faşist Türk devletinin yanında yer alıp Kürt halkının bağımsızlık mücadelesine "savaş açan" İsveç devletinin içine düştüğü durum bugün ortadadır.

İsveç'te yaşanan son olayları hatırlayalım; Palme'nin öldürülüşünün üzerinden tam bir yıl geçmesine rağmen olayı soruşturmakla görevli Stockholm emniyet müdürü H. Holmer'in PKK'ye yönelik asılsız iddiaları öylesine gülünçleşti ki, artık sadece Holmer'in kendisinin değil, İsveç devletinin de önemli oranda teşhir olması yetti ve dünya ilerici kamuoyu "demokratik İsveç"i tararış oldu. Bir yıl boyunca faşist Türk devletinin askeri ve polisine taş çıkarcasına Kürdistanlı insanlara yönelik başkılar düzenleyen İsveç polisi hiçbir kanıt elde edemedi. Holmer'in son güne kadar hala %95 "PKK ihtimali"ni sayıklamasına savcılar da katlanamaz oldu ve aralarında uzlaşmazlık giderek büyüdü. Savcılar bir yana, Holmer'le birlikte soruşturmada görevli bazı polisler bile bu iddialara inanmadıklarını açıkladılar. 13 Ocak 1987 tarihli Aftonbladet adlı İsveç gazetesindeki şu bir-kiki kısa belirleme bile bu durumu açıklıkla gösteriyor: "On aylık yoğun araştırmasına rağmen polis bir tek Kürdü bile tutuklayabilecek belirleyici delil elde edemedi... Ancak diğerleri Hans Holmer'in iddialarına inanmıyor. Çoğu polis savcılara hemfikir."

Yalnız İsveç başında değil, birçok Avrupa ülkesinin de basın-yayın organlarında buna benzer açıklamalar ve görüşler dile getirildi. Bunun üzerine durumun kurtarmak isteyen İsveç hükümeti, uzlaşmaya varmaları için savcı ile polise 24 saat süre tanıdığını açıkladı. Daha sonra da olağanüstü toplanan İsveç bakanlar kurulu Holmer ve savcı Zaim'e görevden alınarak, olayın en üst düzeyde araştırılacağını belirtti.

Fakat dünya ilerici kamuoyu nezdinde o kadar teşhir oldu ki, tüm bu yapılanlar İsveç devletini düştüğü güç durumdan kurtarmaya yetmedi. Tüm

Osmanlı imparatorluğunun son dönemlerinden başlayarak, Türk egemenliğindeki esaret altında bulunan halklar, özgürlük ve bağımsızlık savaşlarını başlatırlar... Bu savaşın giderek güç ve etkinlik sağladı. Buna koşut olarak Türk milliyetçiliği de belirginlik kazanıp örgütlenme yoluna girdi. Osmanlılık ve hilafetçilik esaret altındaki ulusları tutmaya yetmedi. Yıllar, yüzyıllarca geniş bir imparatorluk üzerinde çeşitli halkları kendisine boyun eğdirerek köleleştirmiş bulunan Osmanlı hanedanlığı, egemenliğini güç kullanarak sürdürürken, buna koşut olarak da "Osmanlılık" ismi altında Osmanlı imparatorluğunun birçok ulustan oluşan ve milliyet esasına dayanmayan bir birlik olduğu görünümünü vermeye çalışıyordu. İmparatorluğun geniş kesimini oluşturan Müslüman halkların bağımlılığını pekiştirmek için de özellikle hilafetçilik kullanıldı...

Ancak 19. yüzyılda tüm dünyada esmeye başlayan özgürleşme ve bağımsızlaşma rüzgarları Osmanlı esaretindeki ülkeler üzerinde de esmeye başlayınca, Osmanlı devletinin egemen gücü Türkler de karşı olarak Türk milliyetçiliğini bayrak edinmeye başladılar...

Yıllar yılı Arabistan'da, Kürdistan'da, Yunanistan, Amavutluk, Romanya, Sırbistan ve Bulgaristan'da ulusal kurtuluşçulara karşı Osmanlılar kanlı bastırma hareketlerine giriştiler... Yüzyıllarca süren İslamlaşma ve Türkleştirme çabaları sonuç veremeyince ulusal kurtuluş hareketleri ve ulusal hak ve özgürlük istemleri ateşle susturulmaya çalışıldı...

Osmanlı imparatorluğunu yeniden eski güç ve etkinliğine kavuşturma istemleri sonuç veremeyince, bu kez var olanın korunması ve esaret altındaki halkların kınımlarla susturulması yöntemlerine daha da hız verildi. Binlerce Yunan, Bulgar, Sırp, Kürt ve Arap ile diğer halklardan insanın öldürülmesine karşın, Osmanlıların çabaları sonuç veremeyince devleti kurtarma amacıyla İttihat ve Terakki paşaları saldırmaya geçtiler...

İttihatçılar Osmanlı egemenliğindeki toprakların ellerinin altında bulundurma istemlerinin yanı sıra, daha başka toprakların da Osmanlı imparatorluğuna katılması için hazırlıklara giriştiler... İyiden iyiye Türk ırkı, millitarist ve yayımcı eğilimini kendini baş gösterdi. Bugün bile Türk milliyetçileri Osmanlıların "Tebaasına" iyi davrandığı ve Türklerin dışındaki ulusların ulusal özelliklerine dokunmadığı, asimile politikası uygulamadığı savına yer veriyorlar. Oysa Orta Asya'dan belli sayıda gelen işgalci, barbar ve kandökücü Selçuklu ve Osmanlıların nasıl oluyor da milyonlara ulaştığını belirt-

Daha Güçlü, Daha Coşkulu, Daha Savaşkan!..

İhsan AKSOY

mek istemiyorlar. Türk nüfusunun artması doğrudan doğruya diğer halkların İslamlaşma ve Türkleştirme yöntemleri sonucu olmuştur. Bunun yanı sıra Osmanlılar da kendilerinden sonrakiler gibi halkların özgürlüklerini zor ve baskıyla, katliam ve kınımlarla gaspetmişlerdir. Bundan başkasını düşünmek zaten olanaklı da değildir... Ancak tüm baskıları, zulümleri, kınım ve katliamları ulusların özgürlük arzularını yenmeye, savaşlarını durdurmaya yetmeyince, bu despot, hegemonyacı yönetimin yıkılışını engellemek üzere İttihatçılar örgütlenip iktidara geldiler.

İttihatçılar iktidara gelmeden diğer halkları aldatıp, bağımsızlık savaşlarını savaştıkları için önceleri "Osmanlılık" kavramını kullandılar. Ancak bu kavramın halkların özgürlüğü ve bağımsızlığı konusunda Türk milliyetçiliğinin ve egemenlik isteminin bir kılıfı olduğu açıkça ortada olduğundan Osmanlı esareti altındaki halkların savaşımı durmadığı gibi giderek güç, etkinlik ve yaygınlık kazandı.

Balkan halkları birbiri ardınca bağımsızlıklarına kavuştular. Arabistan ve Yemen, Osmanlı işgalcilerine mezar oldu...

Bu kez ırkçı, şoven, yayılmacı İttihatçılar, Ermenistan ve Kürdistan'a yöneldi. Emelleri katledildikten sonra savaş bahanesiyle Kürtler kitleler halinde iskana tabi tutuldu. İttihatçı paşalar hiçbir sınır tanımadan Turancı hülyalarını gerçekleştirme için milyonlarca insanın kanını akıttılar. Ama ulusal kurtuluş hareketlerinin başarısını engelleyemediler. Çarlık Rusya'ya karşı aldıkları yeniliden sonra iyice etten ve tırmaktan düşerek arkalarında masum milyonların kan, acı ve gözyaşlarını bırakarak çekip gittiler...

Onların takipçileri Kemalciler kalkanı kırtarmak için harekete geçti. O gün Kürt ulusal kurtuluşunun yeterli örgütlülük, birlik ve güçten yoksun olması Kemalcilerin Kürdistan'da egemenlik kurmasına olanak sağladı. Buna birçok Kürt feodal beyinin ve dinsel, etkinlik sahibi unsurların da katkı ve desteği oldu.

M. Kemal'in uluslara bakış açısı elbetteki İttihatçılardan farklı değildi. Zaten gerek kendi ve gerekse kadrosu İttihat ve Terakkinin üye ve ikinci dereceden yöneticileriydi. Bir farkla ki bunlar daha deneyimli, daha iki yüzlü ve koşulları daha iyi değerlendiren unsurlardı...

Cumhuriyetin kuruluşuyla birlikte Kürtler üzerinde otoritenin pekiştirilmesi yoluna gidildi. Çeşitli bahanelerle iskanlara devam edildi. ırkçı, şoven propagandalar hızlandırıldı.

Türk ırkçıları Ermeni sorununu kendilerine layık olan bir biçimde bir çözüme ulaştırmışlardı. Kala kala en

büyük tehlike olarak Kürtler kalıyordu. Bu konuda daha ilk adımda ikili bir çalışmaya girdi. Birincisi Kürtleri Türk olduklarına inandırarak asimile etmek ve bunun için koşullar hazırlamak, ikincisi gerektiğinde zor ve baskı kullanmak...

Türk "Kurtuluş" savaşının paşalarından "Şark Kuvvederi Komutanı" Kazım Karabekir, "İstiklal Harbimiz" isimli yapıtında, Kürt sorununun çözümü için şu önerilerde bulunduğunu yazıyor: "Altı yaşından küçük çocukların (Kürt) alınarak kurulacak bölgesel okullarda yatılı olarak eğitime tabi tutulup Türkleştirilmesi, Zariyet müfrezeleri kurularak erişkin yaştaki Kürtlerin kendi ülkelerinden uzak Türk kentlerinde sürekli çalıştırılmaları, etkin Kürt ağa, bey ve dinsel şeflerinin birbirlerinden uzak yerlere iskani, iyi propaganda yapabilecek hukuk ve ilahiyet fakültesi mezunları unsurların Kürtler arasında dolaştırılarak, onların Türk olduklarına inan-dırıcı propagandalar yapması..." Şeyh Said hareketinden sonra, aynı Kazım Karabekir, kendisinin önerilerine zamanında uylsady bu durumun olmayacağını belirterek hayıflanıyor.

Kemal ve kadrosu, Kürt ayaklanması üzerine bu işin unutulacak, vazgeçilecek bir şey olmadığını yeniden fark ederek kanlı saldırılara geçtiler... Ermeni katliamlarının benzerleri Kürdistan'da yinelenirken, iskanlar, ırkçı baskılar, şoven ve eritmeci yöntemler sürüp gitti...

Kemal'den sonra da durum değişmedi. Bir yandan asimile yöntemleri daha da yoğunlaştırılırken, diğer taraftan amansız bir takip, gözleme, korkutma ve yıldırma sürüp geldi... Türk devletinin ırkçı, şoven yapısı değişmedi ve "Kürt Tebaası"na karşı aynı katılıkta tavırlar sürdü...

İnönü'den sonraki dönemde de bu durum ağırlığını korudu. Türk devletinin ideolojik yapısı aynıydı. Sadece ekonomide ve biçimde birtakım değişmeler oluyordu.

Buna koşut olarak Kürdistan'da da durumlar değişti. Kürt ağa, bey ve dinsel kurum şefleri Türk hükümetiyle uzlaşıp kaynaşmaya başladılar. Buna karşın DP yönetimi, Kürt korusunu her zaman saklı tutuyordu. Bunun için de hiçbir somut nedene, ciddi bir gerekçeye dayanmadan iktidarının son dönemlerinde 49 Kürt aydınını tutuklaup idamla yargılamaya başladı... Onlardan sonraki askeri yönetim ve daha sonra gelen sivil yönetimlerin de en büyük korkulu olarak Kürt sorunu vardı. 27 Mayısçılar özgürlükçü bir anayasa getirdiklerini söylerlerken birbiri ardınca yapıkları toplanularda Kürt tehlikesini göstermiş ve Kürt aydınları, yurtseverleri izlenmeye ve kovuşturulmaya başlanmıştı. 1963,

1967 yılındaki Kürt tutuklamaları bunu somutlaştıran örneklerdir...

Talat Aydemir, Fethi Gürcan ve arkadaşları hükümeti devirme girişimlerinin nedeni olarak mahkemelerde Kürt tehlikesinin olduğunu ve var olan yönetimin buna karşı önlemler almadığını gösterdiler...

AP döneminde Kürtlere soluk aldırtmamak için her türlü çabalara girişildi. 12 Mart 1970 Ordu muhtarasının gerekçelerinden biri ve en önemlisi yine "Bölücülüktü..."

Sonraki iktidarlar döneminde de Kürt tehlikesi hep gündemde kaldı. "Milli Güvenlik Konseyi"nin her toplantısında Kürt sorunu gündemde kaldı. Kürtlere karşı saldırılarla birlikte ve buna koşut olarak elbette Kürt ilerici, devrimci, demokrat gelişimi de baskıyla karşılaşıyordu. ırkçı, şoven, eritmeci Türk burjuva yönetiminden, emperyalizmin karakolluk görevini yüklenmiş iktidarlardan -elbetteki hangi kökenden olursa olsun-, ilerici lere, devrimci ve demokratlara karşı baskıdan başka bir şey beklemek olanaklı değildir. Ne var ki onların baskılarının her dönemdeki gerekçe ve dayanağı "Kürt Tehlikesi" ve yeni ismiyle, "Dış mihraklarca kuşkuyla bölücülüktür." Bunun için de 1970 Askeri müdahalesinde "anarşi", "yıkıcılık", "bölücülük" yine birlikte asıl gerekçe olarak gösterildi... Aldıkları tüm önlemler, çıkardıkları tüm yasalar, işkenceler, baskılar, güç gösterileri, korkutmalar, gözdağı vermeler, "bir avuç eskiyayı yok ettik, bitirdik" savları bugüne kadar sonuç vermemiş ve "bölücülük" yine Türk burjuvazisinin, emperyalizmin ve bölge gericiğinin önündeki en büyük tehlike olarak durmaya devam etmiştir.

En liberalinden sosyal-demokratına, faşistine kadar hepsinin birbiriyle yarıştığı "Atatürkçülük" Kürt sorununa karşı en etkili bir silah gibi ortaya konmuştur.

Bugün demokrasi havariliğini yapanlar, Kürt sorununa diğerleri gibi bir "öcü" gibi bakmaktan kendisini alamıyor. Demokrasi havarileri Kürt halkını onun ulusal demokratik haklarını inkar ederek kendince bir ne idugü belirsiz demokrasi istiyor...

Bunun üstesinden gelmenin, Türkiye'de gerçek demokratik bir ortamın yaratılmasının, Kürt halkının özgürlük ve bağımsızlığına kavuşmasının yolu elbetteki bu demokrasi aldatmacalarıyla oyalanmak değildir ve olamaz da. Özgür ve eşit yarıları yaratmak, Türk devletinin ırkçı, şoven yapısını kökünden sarsıp çökmek için tüm ilerici, yurtsever, devrimci ve demokratların, daha güçlü, daha savaşkan, daha coşkulu olarak kavgayı geliştirmek ve yeni aşamalara ulaştırmak görevleri daha da dayatıyor...

Yazışma Adresi:

Berxwedan

c/o Feyha-Kürdistan

Kaiser Str. 151

Ödeme Adresi:

BfG.- Bonn

Konto Nr: 1205242100

BLZ: 38010111

Danimarka

Avusturya

İngiltere

Hollanda

Belçika

8.- dkr.

18.- s.

0.80 £.

3.- hfl.

60.- bfr.

Norveç

Fransa

İsviçre

İsveç

Avustralya

6.- nkr.

6.- fl.

2.50 sfr.

6.- skr.

3.- \$

Impressum: M. Atar, Gottinger Chausse 75, 3000 Hannover 91

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin Sesi Berxwedan'a

Ben 12 yıldır İsviçre'nin St... şehrinde, emegini pazarlayarak geçeni bir işçiyim. Kendim aslen SÜRYANİ'yim ve Kürdistan'ın M... şehrindeyim.

Avrupa'da Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle tanıştım. 1984 yılında KUKM ve öncü gücü PKK ile tanışmam da -ilginçtir ama- ERNK sempatisini olan, aslen kendisi ÇERKEZ azınlığa mensup bir yurtsever önemli derecede rol oynadı. Size bu kısa mektubumda, yükselen KUKM karşısında faşist Türk sömürgeciliğinin, emperyalizmin ve uşaklarının uyguladığı "Özel Savaş" uygulamasının bir kesitinden kısaca söz etmek istiyorum. Evet, emperyalizm ve faşist-Türk sömürgeciliğinin Kürdistan'daki çeşitli azınlıklardan biri olan SÜRYANİLER üzerinde ortaklaşa oynamaya çalıştıkları oyunlardan bahsetmek istiyorum.

Bilindiği gibi Kürdistan toprakları üzerinde, köle bir halk olarak boyunburuk altında tutulmak istenen Kürt halkının yanı sıra, Kürdistan'da yaşayan çeşitli azınlıklar (Araplar, Süryaniler, Azeriler vb.) ve Kürt olup farklı dinden olan (Yezidiler vd.) de bu işkence cenderesi altında yaşamak zorunda bırakılmışlardır...

Osmanlılar döneminden beri, Kürdistan'daki sömürgecilerin, ne kadar iğrenç uygulama ve politikalarla kendi varlıklarını ayakta tutmaya çalıştıkları bilinmektedir. Kürdistan'da bir yandan geçmişten beri her türlü mezhepsel, aşiretsel, bölgesel vb. suni çelişkileri kullanarak kardeş kardeş kıldırma başarıları, diğer yandan da çeşitli maskeleri suarauna geçirerek, Kürdistan'da yaşayan çeşitli azınlıklara karşı Kürtleri bir masa olarak kullanmaya çalışmıştır. Nitekim tarihte ilk büyük soykırım olan ERMENİ soykırımında bizzat bunu nispi oranda başarmıştır da.

Yine geçmiş tarih göstermiştir ki, sömürgeciler aynı zamanda Kürdistan'da yaşayan çeşitli azınlıklardan zaman zaman birbirlerine kıldırma denemişlerdir. Sömürgecilerin bu sinsi politikalarını uygulamaya geçirmeye çalışılmalıdır. Kürt halkının gen toplumsal yapısı, diğer azınlıklardan dinsel, mezhepsel ayrımları vb.'nin yanı sıra, Kürt egemen sınıflarının işbirlikçi, uşak karakterleri, barbar sömürgecilik için oldukça elverişli bir zemin oluşturmıştır. Böylelikle sömürgeciler Kürdistan'da yaşayan suni çelişkileri sürekli derinleştirmeye çelişkileri canlı tutmaya çalışmışlar ve halkları birbirine binbir sinsi metotlarla kıldırma temel politikaları haline getirmişlerdir.

Osmanlıların işgalci-barbar karakterlerini de devralan Kemalist burjuvazi, bu uygulamaları giderek emperyalizmin dünya çapında uyguladığı emperyalist metotlarla bütünleştirip, yetkinleştirerek binbir kılıf altında uygulamaya devam etmiştir. Bilindiği gibi, 1920-1940 yılları arasında Kürdistan'da boy veren isyanlar karşısında, Türk sömürgeciliğinin ayakta kalabilmesinin yegane nedenlerinden biride, o meşhur "Kürdü Kürde kıldırma" politikası olmuştur. Türk sömürgeci-

liği bu iğrenç politikasını hayata geçirirken, her türlü oyuna başvurmakla geri durmamıştır. Barbar sömürgeciliğinin biz Süryaniler üzerinde uyguladığı nedime oyuna kısaca göz atığımızda bunu açıkça görebilmek mümkündür.

Yüzyıllardır Kürt halkıyla iç içe yaşayan SÜRYANİLER, Hristiyan dinine mensuplardır. İşte bu din çelişkisini ustaca kullanan Türk sömürgecileri, bir yandan şeyh, molla, dede vb. vasıtasıyla bilincin halkı kışkırtıp üzerimize saldırdı, diğer yandan da "tümsah gözyaşları" dökmüş ve bu olanları bahane ederek mazlum Kürt halkına karşı her defasında yeniden yoğun katliamlara girişmiştir. Türk sömürgecileri, Kürdistan'daki işbirlikçi-uşak ağalar ve feodaller ile gizli anlaşmalar yapmış, sindirip göçe zorlayacakları Süryanileri tüm topraklarını bu uşaklara vermeye vaadederek, imha ve asimilasyon politikasını uygulamıştır. Diğer yandan da sözde birtakım "antlaşmalar" imzalayarak azınlıklara ne kadar "sahip çıkıgını" göstermeye çalışmıştır... Böylece Kürt sömürgeciliği her zaman bir taşla 2-3 değil, 4 kuştan fazlasını vurmaya hedeflemiştir: Birincisi, Kürt halkı ile Kürdistan'da yaşayan azınlıklar arasında düşmanlığı körükleyip, birliği parçalamak; ikincisi, imha ve asimilasyon politikasını hayata geçirmek için, azınlıklardan ve Kürt halkını göçe zorlamak, eritme imha... üçüncüsü Kürt halkına karşı yeni katliamlara girişmek için zemin yaratma ve dördüncüsü sahte birtakım "antlaşmalarla" kendi gerçek yüzünün yanı sıra, emperyalist efendilerinin de gerçek yüzünü gizlemeye çalışma vb. olarak sayılabilir...

Dün olduğu gibi, bugün de emperyalizm ve Türk sömürgeciliği bu sinsi politikalarını ortaklaşa uygulamaya çalışmaktadırlar. Bir yandan Türk sömürgeciliği azınlıklara Avrupa'ya, Amerika'ya göç ettirirken, orada sözde kendilerine "kucak açan" emperyalist devletler "entegrasyon" (uyum) adı altında, planın ikinci kısmını, yani asimile etme, eritme, yok etme planını uygulamaktadırlar. Burada hemen şunu belirtmek gerekir. Emperyalist devletlerin -özellikle belirli azınlıklara sunduğu nispi "nimmetler" (oturma-çalışma izni, ev, iş vb.) niçin sunulmakta? Acaba bu emperyalist devletler ezilen halkların ve azınlıkların gerçekten dostları mıdır?

Emperyalizmin karakterine baktığımızda bu soruların cevaplarını rahatlıkla şöyle vermek mümkün: Türk sömürgeciliği ve emperyalizm hiçbir zaman ezilen halkların ve azınlıkların dostu olmamışlardır, olamazlar da... Örneğin: Sözde bugün azınlıklara "bagnna basan" emperyalist devletler, dün Ermeni soykırımının planlanmasında bizzat rol almışlardır! Sömürgeci TC bu soykırımı uygularken kendileri ne yapıyor? Madem ki ezilen halkların "dostudurlar", niçin bizzat kendileri katliam yapıyorlar? Eğer biz azınlıkları "seviyorlarsa", niçin kendi

OKUYUCUYA

1987 yılına girerken Berxwedan'da bazı değişiklikler ve yeni düzenlemeler yapmayı gerekli ve uygun gördük. Her şeyden önce, Berxwedan'ı şimdiye kadar olan dergi görünümünden çıkartıp bir gazete görünümüne getiriyor, buna göre daha etkin bir haber organı olarak yayınlamaya amaçlıyoruz. Ulusal Kurtuluş Hareketimizin ve mücadelemizin daha ayrıntılı ve etkin bir haber organına ihtiyaç duyması, mücadelenin gelişiminin bunu bir zorunluluk olarak dayatması, Berxwedan'da böyle bir değişikliği gerekli kıldı. Buna uygun olarak bu sayıdan itibaren ebatlarını büyütüyor ve bazı düzenlemeler yapmayı ve bunu giderek daha da geliştirmeyi esas alıyoruz.

Gazetemiz Berxwedan, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin ve mücadelesinin aktif bir sesi olma görevini, şimdiye kadar olduğu gibi, bu değişikliklerle birlikte daha da etkin olarak yerine getirmeye çalışacaktır. Halk gerçekliğimizin, ulusal kurtuluş mücadelemizin ve gerçek yurtseverlik ölçütlerinin yansınmasını esas alacak, Kürdistan'daki mücadele haberlerini ayrıntılı olarak verme; önemli dünya haberlerini okuyucuya yansıtmak, politika, savaş, kültür, tarih

vb. konularda okuyucuyu bilgilendirme çabalarını sürdürecektir. Türkçe ve Kürtçe dillerinde yayınlanan bir organ olarak, bundan sonra Kürtçe bölümünü daha çok geliştirmeye ve daha sık yayınları düzeye ulaştırılmaya çalışacaktır. Bu değişikliklerle okuyucuların daha çok katılımına, daha çok haber, makale, değerlendirme vb. yazılarına ihtiyaç duyacak, okuyucuların kolektif bir organı olma gelenegini devam ettirecektir.

Bir başka değişiklik olarak, bu sayıdan itibaren fiyatında biraz artış yapılmaktadır. Bir mücadele organı olarak Berxwedan'ın fiyatında böyle bir artışa gidilmesinin başka bir yayınlarla kıyaslanmayacağı, okuyucuları tarafından hoşgörü ile ve bir gereklilik olarak karşılanacağı, her şeyi ile şiddetle süren kutsal bir mücadeleye tabi olan böyle bir organ için verilen paranın doğrudan mücadeleye yapılmış bir katkı olduğu bilincinin tüm okuyucuları tarafından sürekli canlı tutulacağı ve bu durumun kesin bir gereklilik olarak görüleceği şimdiden inancımızdır.

Bu inancımızın tüm okuyucuları tarafından paylaşılabileceği umuduyla, okuyucuları Berxwedan yayınına daha etkin katılıma çağırır, başarılı mücadeleler dolu yaşam dileriz.

BERXWEDAN

topraklarımızdan koparılmamıza göz yummaktadır? Eğer bizim kültürümüze saygı duyduklarını iddia ediyorlarsa, niçin bizleri adım adım asimile ederek, kendi benliğimizden uzaklaştırıyorlar? vb. vb.

Bugün Kürdistan'da yükselen KUKM'ne destek veren, kendi kurtuluşlarını ERNK saflarında birleştirmek gören bizleri, emperyalizmin her alanında çeşitli biçimlerde -açık veya gizli- tehdit etmesi, gözdağı vermesi vb. uygulamalar da açıkça göstermektedir ki, Avrupa'da bizlere dayatılan yaşam gerçek bir yaşam değil: Türk sömürgeciliği ve emperyalizm de bizlerin gerçek dostları değildirler...

Şunu çok iyi anlıyorum ki; bugün her türlü din, mezhep, aşiret, bölge, yöre, hatta aile vb. suni çelişkilerin yumağı olan Kürdistan'da, birliğin, beraberliğin, bağımsızlığın ve eşitliğin sembolü olarak doğup büyüyen PKK öncülüğündeki Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bizim tek kurtuluş yolumuzdur. Daha doğuşunda HAKİ KARER gibi büyük bir enternasyonalist kahramanın komutasında, ilerleyen bu yurtseverlik ve enternasyonallık pınarı, 11 yigidin Filistin'de dokütlükleri soylu kanla birirmeye dönüşmüş, yine Kemal PİR, Hilmi AYDAR, Ebubekir AYYILDIZ vb. gibi çeşitli azınlık ve milliyetlerden şehitlerin değerli kanlarıyla bu ırmak giderek coşmuş, emperyalizmi ve Türk sömürgeciliğini tehdit eden bir derya olmuştur.

PKK, III. Kongresi'yle beraber, artık PKK sadece Kürt halkının ve diğer azınlıklardan kurtuluş umudu değil, aynı zamanda tüm Ortadoğu halklarının kurtuluş umudu olduğunu

ispatlamıştır. Yüzlerce şehidin kamıyla biçimlenen ERNK artık tüm Ortadoğu halklarının direniş cephesi olmaktadır...

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesinin sesi olan Berxwedan aracılığıyla, Süryani azınlığa mensup bir ERNK'li olarak, başta tüm Süryani kardeşlerim olmak üzere, tüm azınlık ve halklara şöyle seslenmek istiyorum: Emperyalizm ve Türk sömürgeciliği, bizleri kölece bir yaşam içinde tutmak için bizi birbirimize kıldırma dün çalıştı, bugün de sinsi metotlarla bizleri KUKM karşısına dikmeye çalışmaktadır. Unutmayalım ki, bizleri "birinci vatanımızdan" binlerce kilometre öteerde, gurbette yaşamak zorunda bırakan gerçek suçlu TC ve emperyalizmdir. PKK-ERNK ise, faşizmin pis çizimleri altındaki topraklarımızı kanş kanş düşmandan temizliyor: Geçmiş suçların hesabını soruyor... Öyleyse, eğer daglanımızda açan çiçeklerin hoş kokusunu yeniden duymak, topraklarımızda, öz yuvamızda tüm halklarla kardeşçe, özgürce yaşamak istiyorsak ERNK saflarında birleşelim. Avrupa metropollerinde fosilleşmek, eriyip yok olmak istemiyorsak, kendi türüklerimizle özgürce söylemek, oyunlarımızı coşkuyla oynamak, kültürümüzü, dilimizi serbestçe geliştirmek istiyorsak ERNK birliklerinde örgütlelim. ARGK (Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu)'yi destekleyelim. Yani insanca bir yaşam, özgür bir gelecek isteyen herkesi ERNK silahına sıkıca sarılmaya çağırıyoruz. Çünkü gerçek kurtuluş BİRLEŞMEK, DİRENMEK ve SAVAŞMAK'tan geçer; ERNK ise BİRLİĞİN-SAVAŞMANIN ve DİRENMENİN kendisidir.

- Emperyalizmin ve Türk Sömürgeciliğinin Tüm "Özel Savaş" Uygulamaları Boşa Çıkacak!
- Kürdistan Halkıyla Beraber, ERNK Saflarında Birleşen ve Direnen Tüm Ezilenler Kazanacaktır!

İsviçre'den bir ERNK taraftarı

İran sınırına 80 km olan Van'dayız. Türkler Türkiye diyorlar, buradaki insanlar ise Kürdistan diyorlar. Böyle söylemenin cezası idam olsada. Pazar-daki adam, çoğu gibi, bütün gün çayevlerinin birinde kalıyordu. Başkalarıyla birlikte oturup yavaş ve sessiz geçen zamanı izleyebiliyordu. Biraz sohbet edip geçen tanıdıkları selamlıyordu. Bir yabancı geçiyor mu, hemen bir bardak çaya davet ediliyordu. Kendisine Kürt demenin cezası ölüm olmasına rağmen, Kürt halkının tabi olduğu baskıyı arzıyla anlatıyordu ve işsiz birinin anlatmak için bir hayli zamanı vardı, şehirdeki mevcut %50-70 işsizlerden biriydi.

KÜRTLER ÜLKESİZ BİR HALK

Türkiye bölümündeki Kürdistan, toplam Kürdistan'ın yalnızca -ama en büyük- bir bölümü. Burada 13 milyon -toplam 25 milyon- Kürt yaşıyor. Diğerleri İran, Irak'ta ve birkaç yüz-bini Sovyetler'de ve Suriye'de yaşıyor.

Kürdistan hiçbir zaman ülke olarak var olmadı. Birinci Dünya Savaşı'ndan önce Osmanlı imparatorluğu ve Persler tarafından bölünmüştür. Buna rağmen Kürt kişiliği ve kültürü çok güçlü. Bunlar folklor, kültür ve dil aracılığıyla ifade ediliyor. Türk hükümeti başta olmak üzere, tüm hükümetlerin yıllarca kültürü sömürme ve Kürtleri Türkleştirme, İranlılaşırma ve Iraklılaşırmasına rağmen.

Sömürü, en fazla azınlığın yaşadığı Türkiye'de her zaman büyük olmuştur. Buradaki Kürtler Birinci Dünya Savaşı döneminde Yunan işgalci birliklerini Türkiye'den kovmak için yardım etmiştir ve buna karşılık bir otonomi sözü almıştı. Yalnız verilen söz tutulmadı. Bunun yerine Kürt halkını tutan kanca biraz daha sıkıldı. 1921'deki zaferden 3 yıl sonra Kürtçe eğitim yasaklandı. Bir yıl sonra Kürt halkı bu sebepten dolayı isyan etti. Çok kanlı bastırılan bir isyandı.

İkinci Dünya Savaşı yıllarına kadar üç isyan daha gerçekleştirildi Türk devletine karşı, ama hepsinin kaderi birincisi gibi oldu. Türk hükümeti hiçbir koşul gereği Kürtlere haklar vermedi ve kendi yönetim düzenini oynatmadı. Değişik yöntemlerle Kürt kişiliğini yok edecek programları gerçekleştirmeye başladı. Kürtlerin batı Türk kentlerine mecburi iskana tabi tutulması uygulandı. Kürtçe dili yasaklandı (yalnız eğitsel düzeyde değil, sıradan konuşması da; halkın yüzde doksanın tek dili olmasına rağmen). Kürdistan gelişme evresinde aşağıda tutuldu ve en sonunda hükümet Kürtlerin Türk olduklarını -yalnız unuttuklarını- kanıtlamak için tarihi ters çevirmeye kadar aşağı indi!

1970'LERDE SİYASAL AÇILMA

Kürdistan'da sömürgecilik o kadar kuvvetliydi ki, kalan 30 yılda durum çok durgunlaşmıştı. Ancak 70'lerin başlangıcında durum biraz değişti. Hükümet şimdi Kürtlerin Türkiye'nin ekonomik gelişmesine uyum sağlamasını talep ediyordu. Kürtler için bunun anlamı, kültür dernekleri adı altında politik örgütlerin kurulması imkanı

KÜRDİSTAN İŞGAL ÜLKE

oluyordu. Okullar inşa edildi, yalnız Kürt çocuklarının, yalnız Türkçe ve resmi Türk tarihini öğrenecekleri okullar. Bazıları için Türk üniversitelerine devam etmek, yüksek mezuniyet için imkan verdi.

Bu ufak politik açılış, yeni ulusal akımın Kürdistan'da gelişmesine yetti bile. 1970'lerin sonlarında o kadar tehlikeliydi ki, Türk hükümeti 1979'da Kürdistan'da sıkıyönetimi devreye soktu. Sömürgecilik daha da koyulaşmıştı ve 12 Eylül 1980'de KAYNAK uzaklaştırıldı. Çiçek açan organizasyon ezildi. Aktifler hapse atıldı, öldürüldü ya da sürgüne kaldılar. Bütün politik faaliyet öldü.

YENİ BİR İSYAN

Cunta dönemindeki yıllar Kürt örgütleri arasında birlik yaratmadı. Tam tersine büyük örgütler arasında şiddetli sorunlar geliştirildi. Bu sebepten dolayı Kürdistan'daki savaş için ortak bir strateji gelişmedi. Yalnız bir örgüt Kürdistan'a geri dönme ve silahlı mücadeleyi devam ettirmeye karar verdi: PKK, Kürdistan İşçi Partisi. Karar 1982'de alındı ve partizan faaliyetleri Ağustos 1984'te başladı.

Partizan faaliyetleri şimdiye kadar gelişme kaydetti. Orduyu daha önce küçük köylerde bulunan karakollardan kovmayı başardı. Köylü bölümünde destek, aydın ve öğrencilerde sempati var.

Ordu bir daha değişik biçimlerde cevap verdi. Askeri olarak da, 350.000 asker Kürdistan'da bulunmaktadır. Yalnız hükümet, onun partizan gelişmelerini durduramadığını kabul etti. Bu nedenle Van'da 1986 ilkbaharında komando birlikleri kuruldu; gece operasyonları için, partizanların izlerini takip etmek için, gündüz izleyip kaldıkları yerleri orduya haberdar etmek için.

Hükümet isyanı durdurmak için, sivil halka karşı da önlem aldı. Mecburi iskân geliştirildi. Bunlar, örneğin baraj-projesiyle paralel uygulanıyor. En büyüklerinden böylelikle 106 yerleşim alanı göçecek. Bunun haricinde ordu 1986 baharında stratejik köylerin kurulmasına başladı. Amerikanların Vietnam'da kurduğu gibi. Bunalımlı bölgelerdeki köyler dörder-dörder birleştiriliyor ve partizanlarla ilişkileri engellemek için ordu tarafından kontrol ediliyor. Sivil birlikler kuruluyor ve silahlandırılıyor, telsiz veriliyor, partizanlarla buluştuğlarında orduyu çabuk çağırılmaları için. Bu iş için aylık 50.000 (550 kr.), asgari ücretin bir hayli zerinde (34.000). Fakir köylüler için halen utopya olan asgari ücret. Bu maaşın dışında ordu her yalanan partizanın kellesine 2 milyon lira veriyor.

Birçok köy bu sebepten dolayı bu sivil birliklere (köy korucuları) kaatıldı. Burada yaşayabilme olanağı vardı. PKK'nin başlangıçtaki stratejisi katlanları öldürmekti. Onlar hain olarak görülüyordu. Yalnız taktik 1985'den bu yana değişti. Şimdi PKK, onları kendi tarafına geçmeleri için ikna etmeye çalışıyor, ya da en azından

ordu ile işbirliğini kesmek için. Bu taktik o ölçüde başarılıdır ki, sivil birliklerin etkisi önemli çapta düştü. Bunlara rağmen isyan birkaç soruna çarpıyor:

Herkes PKK'yle çalışmak istemiyor. Kürt grupları arasındaki birlik halen eksik.

Köyler isyana oportünistçe tepki gösteriyorlar. Tarafların gücüne göre taraf seçiyorlar. Bir bölümü partizanları, bir bölümü ise orduyu, çoğunluğu ise halen tarafını seçmedi. Birçok köyün ağa tarafından yönetilmesi sebebiyle bu durum daha da zorlaşıyor. Onun sözü kanundur. PKK, köylülerin desteğini almak için ağalarla işbirliğine gitmek zorunda kalıyor.

Partizanların askeri rakibi Türk

Diyarbakır Surlarından Bir görünüm

ordusudur. 800.000 silahlı adamıyla NATO'nun ikinci silahlı ordusu ve ikinci sıradaki düşman ise ABD'nin kendisidir. Türkiye -Sovyet sınırına stratejik durumu nedeniyle-, Amerika'nın ülkede 20 civarında askeri üssü var, bunların en çoğu Sovyet sınırına en yakın olan Kürdistan'dadır. ABD ne üslerini kaybetmeyi kabul eder, ne de hür bir Kürdistan kurulmasını.

Nihayet Türk ordusu Irak ile sınırlı işbirliğine girdi, mesela 1986 Ağustos'u'nda Türk uçaklarının Irak sınırından 10 km içerdeki Kürt köylerini bombalamasına imkan verdi.

Bu durumlar, isyanın bu koşullar altında ne kadar derinliğe incelendiğine önemli bir sınır koymaktadır.

GÜNÜMÜZDE KÜRDİSTAN

İsyân Kürdistan'ın değişik bölgelerinde değişik bir biçimde yaşanıyor. Partizan eylemleri belirli alanlarda yaygın; örneğin İran-Irak sınır bölgelerinde. Sayısız yol kontrolüyle karşılaşıyoruz. Kimlik kartı günde 6 ya da 8 defa gösterilecek ve otobüste silah olup olmadığı gerekeşiyse aranıyor. Askeri birlikler aralanna 30-40 m'lik farkla ip üzerindeki boncuk gibi duruyorlar. Yalnız bu partizanların büyük çapta hareket etmelerine ve gündüz eylemler yapmasına engel değil.

Büyük şehirler polis ve askerle tıklım tıklım, otomatik silahlarla ve modern teknolojinin silahı telsiz ile sürekli arayıştalar. Arada bir panzer geçiyordu. Yan tarafında büyük harflerle "POLİS" yazıyor. O çok askerler ve

polisler yabancı bir ülkede işgalci güç gibi gözüküyordu. En büyük Kürt şehirlerinden biri olan Diyarbakır'da nüfusun %90-95'i Kürt ve kalanı Türk bürokratu, askeri veya polisi görevleri Kürt halkını idare etmek. Askerlere nasıl oldukları sorulduğunda, spontan cevap: 53 günüm kaldı, ya da 88 gün sonra tekrar evdeyim.

Sohbet devam ediyor ve açıklamalar geliyor:

Buradaki halkla hiçbir ilişkimiz yok. Bizden çok değişiklikler. Onların ne dediklerini de anlamıyoruz. Bizden değişik konuşuyorlar.

Ve alelacele ekliyor:

Resmi olarak ne Kürdistan var ne de Kürtçe, halkın yüzde 40-50'si için tek geçerli dil olmasına rağmen.

Oyleyse Kürtler kendi ülkesinin sorununu Türk işgalcileriyle nasıl

çözümleyecek? Halk değişik biçimde tepki gösteriyor, örneğin Van kentinde dinin büyük önemi var ve cevap gökyüzüne bir bakış ve bir: Allah bilir!

Biraz daha budadaki Diyarbakır'da halk biraz daha kaulmak istiyor. Ev sahibimiz pazarda günlük gazeteyi çıkarıyor ve orta sayfada renkli resimli, muhafaza edilen Başbakan Turgut Özal'ı göstererek... BOOM. diye yanıtıyor. Ötekilere, kentin tıp fakültesi öğrencileri bakıyor: İşte benim halkım. Büyük bir fakirlik içerisinde yaşıyor ve bu Türklerin suçu. Durumu bunlara öğretmeliyiz ve bir şeyler yapmalıyız.

Normal olarak kin Türk halkına karşı yöneltiliyor. Kürtlerin Türk dostları da var, kanşık halk ve problemsiz köyler var ve iki grup arasında evlenmeler de yapılıyor. Rakip Türkler değil, ABD'nin arkasındaki Türk hükümeti. Birçokları PKK'nin gerçekleştirdiği eylemleri, üye ve sempatanın olmaksızın destekliyorlar:

"PKK en azından Kürdistan'a geri döndü ve bizi kurtarmak için bir şeyler yapıyor. Ötekiler neredeler? Kendilerini Avrupa ve başka alanlarda saklıyorlar."

Ama savaş bayağı uzun oluyor. Kürt kişiliğinin ve kültürünün kuvvetli olmasına rağmen, bu güç Türk ordusu ve polisiyle bulunduğu soluyor. KÜRDİSTAN daha birçok yıl bir rüya oluyor. Ama çok kuvvetli bir rüya.

Kürdistan'dan dönen

İsviçreli bir demokrat

5. İslam Konferansı Zirve toplantısı 26-29 Ocak 1987 tarihinde Kuveyt'te yapıldı. Asya, Afrika ve Ortadoğu'da bulunan 46 ülkenin üye olduğu İslam Konferansı Örgütü, Suudi Arabistan Kralı Faysal'ın girişimi üzerine 1969'da Rabat'ta kuruldu. Amaçlarının başında, İslam dünyasını etkileyen önemli konularda ortak tavır belirleme, Filistin Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin desteklenmesi, kültürel-ekonomik alanlarda dayanışma gibi konuların yer aldığı İslam Konferansı Örgütü kuruluşundan bu yana dört doruk toplantısı yaptı. İlk kez 1969'da Rabat'ta (Fas) toplanan üye ülkeler devlet başkanları, ardından 1974'te Lahor'da (Pakistan), 1981'de Taif'de (S. Arabistan) ve 1984'te Casablanca'da (Fas) bir araya geldiler.

Ortadoğu bölgesinde siyasi ortamın çok hassas olduğu bir dönemde yapılan 5. Zirve, üye ülkeler arasındaki çeşitli görüş ayrılıklarını nedeniyle zaten pek somut sonuç vaat edemekteydi. Ama, İran-Irak savaşının "sıcak" günlerini yaşadığı, ABD savaş gemilerinin Akdeniz ve Hint Okyanusunda tehditkar doluştuğu bir dönemde ve 80-100 km ötedeki Basra'dan duyulan top sesleri altında yapılan ve oldukça tartışmalı geçen Zirve, yine de ilgi ile izlendi.

5. İslam Zirvesinin gündeminde ağırlıklı olarak üç temel sorun yer almaktaydı: İran-Irak savaşı, Libya-Çad sorunu ve Filistin sorunu. Fakat her üç sorunda da çözüm konusunda somut bir adım atılamadı, sonuç bir temenni kararından öteye geçemedi. İran'ın, evsahipliği yapan Kuveyt'in savaşta Irak'ı desteklediği gerekçesiyle Zirveye katılmayı; Libya lideri Kaddafi'nin toplantıyı yerici bir konuşma yaparak Kuveyt'e gitmeyeceğini açıklaması, yine Filistin konusunda Arap ülkeleri arasındaki görüş ayrılıkları, gündemdeki bu temel sorunlara bir çözüm getirilemeyeşinin etkenleri oldu.

Öte yandan yoğun tartışmalara sahne olan 5. İslam Zirve toplantısında, tartışılmanın daha örgüt üyesi ülkelerin dışişleri bakanlarının 22-24 Ocak tarihleri arasında yaptıkları "Zirve günöçemini hazırlama" çalışmaları sırasında alevlendiği görüldü ve özellikle iki noktada yoğunlaştu: İsrail ile ilişkiler ve terörizm. Dışişleri bakanlarından oluşan Hazırlık Komitesinin toplantısında Suriye'nin, "Mısır ve Fas'ın İsrail ile ilişkileri dolayısıyla İslam ülkeleri tarafından kınanması ve bu konunun Zirve gündemine alınması" önerisi, delegeler arasında tartışmalara yol açtı. Bu öneriye Mısır ve Ürdün'ün yanı sıra en çok karşı çıkan ise Türkiye oldu. Bu öneri gündeme alınmamasıyla birlikte Zirve'de üzerinde en çok tartışılan konu

5. İslam Zirvesinin Düşündürdükleri

oldu. Diğer bir konu da, evsahibi Kuveyt'in getirdiği, "uluslararası terörizmin bütün biçimlerinin kınanması" önerisi oldu. Bu öneriyi harekete destekleyen faşist TC yetkilileri, "Üye ülkelerin teröristleri doğrudan ya da dolaylı biçimde desteklemeyi reddetmeleri, ayrıca bunlara bannak sağlamak ve saldırı-siddet olayları için eğitmeleri" vb. açıklamalarla asıl hesaplarını açığa vurmaktaydı. Buna karşılık Suriye getirdiği öneride, "Terörizm ve ulusal kurtuluş mücadeleleri arasında ayrımın açıkça yapılması" gerektiğini savundu.

Daha sonra Kuveyt Emiri Şeyh Cabir-el Sabah'ın konuşmasıyla açılan Devlet ve Hükümet Başkanlarının katıldığı ana Zirve toplantısında tartışmaların bu çerçevede ve Suriye-Mısır arasında yoğunlaştığı gözlemlendi. Birçok siyasi çevrenin üzerinde birleştikleri nokta; başlangıçta toplantıya katılmayacağını açıklayan ancak daha sonra Kuveyt Emiri'nin özel çağrısının da ardından Kuveyt'e gelen Suriye Devlet Başkanı Hafız Esat'ın Zirvede ağırlığının belirgin olarak görülmesi oldu. Zirvenin en uzun konuşmasını yapan Esat, Arap ülkelerinin kendi aralarında aldığı kararlarından söz ederek, bu kararlar gereğince hiçbir Arap ülkesinin İsrail ile ilişkiye girmemesi, anlaşma imzalamaması gereğini vurguladıktan sonra, Mısır'ı bu kararlara uymadığı için eleştirdi. "Bilindiği gibi Mısır'ın, İsrail ile 1979'da barış anlaşması imzaladığı için İslam Konferansı'na üyeligi askıya alınmış, 1984'te yeniden örgüte kabul edilmişti. Aynı konuda Esat İslam Konferansı Örgütü'nün geçen dönem başkanı Fas Kralı Hasan'ı da çeşitlererek, "Hem dönem başkanı olacaksınız, hem de İsrail ile temas kuracaksınız. Böyle şey olmaz" dedi. Konuşmasını "terörizm" konusundaki görüşlerini açıklamakla sürdüren Suriye Devlet Başkanı, bu konuda da, "özellikle terörizmin tarifiinin yapılması gerektiğini" belirterek, "ulusal kurtuluş hareketlerini terör saymamak gerektiği" şeklindeki görüşlerini yineledi. Amerika'nın kendilerini "terör" desteklemekle suçladığını hatırlatan Esat, konuşmasını şöyle sürdürdü: "Amerika bizi, terör desteklemekle suçluyor. Ama kendisi başlangıçtan beri terörün arkasında olan İsrail'e destek oluyor. Dünyada kaç kaçırma terörü-nü bile İsrail başlatmıştır. İsrail, teröre desteğini açıkça yapıyor. Yüzlerce insan ölüyor. Kimse İsrail'i kınamıyor."

Daha sonra söz alan Mısır Devlet Başkanı Mubarek ise, Esat'ın kendisine yönelttiği eleştirileri Konferans ortamında yanıtlamayacağını söyledi ve "Mısır da ulusal kurtuluş hareketleriyle terörizmi ayrı tutmaktadır" sözleriyle Esat'a katıldığını belirtti.

Faşist TC'nin ise, toplantıdaki tutumu bir yana, o zeminde yer alması bile kaypak, tutarsız ve çelişkili yapısının bir göstergesi oldu. 12 Eylül rejiminin mimarı faşist Evren, İslam Zirvesine katılmak üzere Kuveyt'te bulunduğu günlerde, Dışişleri Bakanı Halefoglu ise "Biz her şeyimizle Bau ya aitz" vb. onursuz açıklamalar

larda bulunarak Avrupa Konseyi Danışma Meclisi'ne katılmak üzere Strasbourg yolunu tutmaktaydı. Gerçekten de Halefoglu'nun gidereye yapacağı açıklama Türkiye halkı ve emekçileri yönünden onur kırıcı nitelikteydi. Türk egemeni, burjuvazisi için, hiçbir anlamda onurdan söz etmek zaten olanaklı değil - İslam Zirvesine katılan, öte yandan kendisinin "Batılı sayılması için adeta yırılan ve üstelik emperyalist saldırı örgütü NATO'ya üye tek ülkenin TC olduğunu hatırlarsak çelişkinin boyutları daha net görülebilecektir. Nitekim İslam Konferansı Örgütü Genel Sekreteri Şerifuddin Pirzade'nin, Zirveye sunduğu raporunda geçen "sizler hepiniz bağılanusızlar hareketinin bir üyesi olduğunuz" biçimindeki sözleri bile, Pirzade'nin dalgınlığından öte, NATO üyesi faşist TC'nin ucubeliğinin bir ifadesidir. Bu tutarsız yapıyla Konferans'ta herhangi bir etkinliği de olamazdı. Zaten toplantı boyunca süren tartışmalarda TC'yi temsilen

katılan faşist Evren, ABD emperyalistlerinin ağızından aldığı "terörizm" sakızını gevelemekten öteye bir düşünce de ortaya koymadı.

Faşist rejimin 5. İslam Konferansı Zirve toplantısından beklentilerine ve sonuçlarına gelince; denilebilir ki büyük bir hayal kırıklığı ve bir "hiç" oldu. Çünkü TC'nin beklentisi olan "KKTC"nin tanınip desteklenmesi ile Bulgaristan'ın açıkça kınanması gibi durumların hayalden öteye geçemedi. Dışişleri bakanlarının hazırlık toplantıları sırasında "Musluman olmayan ülkelerde yaşayan Musluman azınlığa karşı uygulanan baskılar" -ki özellikle Sovyetler Birliği ve Afganistan kastedilmektedir- konusu görüşülürken, TC'nin sonuç bildirisinde "Bulgaristan'daki Türklere yönelik baskıların kınanması" maddelerinin de yer alması yönündeki istegi Suriye, Güney Yemen ve Cezayir tarafından reddedildi. Yine Kıbrıs konusunda da TC; Pakistan ve Sudan dışında hiçbir

Devamı 15. sayfada

Ortadoğu'da Gerginlik Tırmanıyor

ABD'NİN BÖLGEYE MÜDAHALESİ Mİ?

Körfez savaşının son dönemlerde giderek şiddetlenmesi, Lübnan'da çözülmeyen sorunlar ve buna bağlı olarak zaman zaman ön plana çıkan rehineler sorunu ve Kürdistan'da yaşanan gelişmeler, günümüzde Ortadoğu'da gerilimin son derece arttığının birer göstergesidir.

İran birliklerinin Basra kentinin önlerine kadar gelip dayanması, bölgede 'statüko'nun bozulacağı kuşku-larını artırdı. Bunun üzerine, ABD emperyalistlerinin Körfez'de ve Doğu Akdeniz'deki savaş filosunu güçlendirip alarma geçirmesi ve yine emperyalist yetkililerin zaman zaman yaptığı açıklamalar, ABD'nin bölgeye müdahale edeceği görüşünü kuvvetlendirdi. Böylesi bir müdahaleyi en çok arzu eden güçlerin başında da Türk burjuvazisi gelmektedir. Sömürgeci Türk burjuvazisinin öteden beri var olan Kerkük ve Musul üzerindeki emelleri, sonuçsuz bir maceraya atılacak kadar iştahını kabartur hale gelmiştir. Buna en uygun ortamın da, ABD'nin bölgeye müdahalesi durumunda ortaya çıkacağını hesaplanmaktadır. Faşist rejimin, kamuoyunu böylesi bir duruma hazırlamak için başında başlattığı tartışmalar son günlerde daha da yoğunlaşmıştır.

Ancak, Basra Körfezi'ne ve Doğu Akdeniz'e yığıldığı savaş filolarıyla gözdağı verip tehditler savurmasına rağmen, ABD'nin bölgeye müdahalesi pek de oyle kolay gerçekleşebilecek bir durum değildir. Bir kere Lübnan'da, Suriye'nin denetimindeki alanlara herhangi bir müdahaleyi göze alacağı oldukça uzak bir olasılık. İran'a yönelik ise; ne tür bir müdahalede bulunabileceği ve hangi sonuçlarla karşılaşacağı soruları aklı geliyor. ABD'nin kendi kuvvetleriyle Ortadoğu'da İran'la doğrudan bir savaşa girmesi gerçekten de "elini an kovanına sokması" anlamına gelecektir ki, bu da emperyalistler için Vietnam yenilgisinden daha beter bir

yenilgiyle sonuçlanacaktır. Bu tür bir girişimi kendi kamuoyunun bile onaylamayacağı açıktır. Diğer yandan 1986 yılı başlarında Libya'ya yaptığı türden bir saldırı ise yine fiyaskoyla sonuçlanmaktan öteye gidemeyecektir.

ABD emperyalistlerinin asıl istemleri İran-Irak savaşında her iki tarafın da galip gelmesidir. Fakat savaşın seyri giderek İran'ın lehine işlemekte, hatta İran ordularının Basra önlerine kadar gelmesi, birçok çevrede savaşın sonuna yaklaşıldığı kanısını uyandırdı. Bu durumda da iki olasılık ağırlık kazanmaya başladı. Birincisi, Saddam yönetimini devirerek yerine Humeyni yanlısı bir yönetimin işbaşına getirilmesi; ikincisi ise, İran'ın Irak'ı işgal ederek petrol bölgelerine hakim olması durumudur. -Ki Türk sömürgecileri de daha çok bu ikinci durumda Musul-Kerkük'e yönelik girişimler düşünmektedir.- Bu durumda ilk olasılık, yani Saddam'ın devrilmesi ve Irak'ta Humeyni yanlısı bir yönetimin işbaşına gelmesi aklı daha yakın görünmektedir. ABD emperyalistlerinin bölgedeki gövde gösterisinin de daha çok bu duruma yönelik olduğu anlaşılmaktadır. Yani müdahale vb. tehditlerle gözdağı vererek Humeyni yönetimine karşı pazarlık gücünü arttırmak; böylelikle de İran'ın daha fazla ilerlemesini, diğer Körfez ülkelerine de yönelmesini engellemek. Bunun için de Saddam'ın gözden çıkarılması gerektiği açıktır. Birçok kaynak, ABD'nin bu amaçla İran yönetimiyle ilişkiye geçmek istediğini, hatta bu ilişkiyi sağladığını bile belirtmektedirler.

Sonuç olarak, ABD emperyalistlerinin tüm tehditlerine rağmen, bölgede doğrudan bir müdahaleyi göze alabilmesi fazla olanaklı görünmemektedir. Olsa bile, sonuçta kazanacak olan bölge halkları ve ilerici güçler olacaktır.

Günümüz Kürdistan'ında faşist sömürgecilik çok ciddi ve tehlikeli politikalar uygulamaktadır. Ama bu yalnız işin bir yanı ve gerçektir, işin diğer yanıysa, bu gelişmelerin uzaktan bir bakışla tam ve doğru olarak anlaşıl-maması, çok yakınında olan bizlerin bunu görmesi, ama görebildiklerimizi tam olarak anlatamamamız ve içimiz-dekini ustaca kullanamamamızdır. Bu nedenden dolayı bu tehlikeli ve ciddi uygulamaları dünyaya yeterince yan-sıtmamakta ve dünya kamuoyuna mal edememekteyiz. Gerçi bu konuda son yıllarda epey mesafe katedilmiştir, fakat bunun tam ve yeterli olduğu söy-lenemez. Aynı durum ülke için de geçerlidir. Geçmişte halkımızın büyük çoğunluğu bu uygulamaları erkenden görüp karşı tedbirler geliştireceğine se-yirci kalmakta, ama uygulamalar ilerledikçe tehlikenin boyutlarını an-cak o zaman farkedeabilmekte, sonucu-nu gördüğünde de büyük bir acı duymakta, içten içe tepki göstermekte, fakat "olan oldu" diyerek daha beterini beklemeye başlamaktayız. Ancak yü-rüttüğümüz çalışma sonucunda halkı-mız bu yapısını kısmen aşmış, gelişme ve uygulamaların yönü belli bir kesim tarafından önceden görülmeye başlan-mıştır. Ama bu da yeterli değildir. Evet Kürdistan'da bazı şeyler vardır ki ancak ilerici bir kültür ortamında tüm dünyaya yansıtılabilecek, halkımız o zaman onları görüp anlayabilecek ve kendisi için vahim olan bazı şeylerde tarihin derinliklerine gömülecektir. Bunlar en başta ülkemiz Kürdistan'ın derinliklerine, tarih oncesine uzanan Mezopotamya uygarlığının ilk sanat güneşini yaratan birçok kabile ve halkın tarihi miras olarak bırakılan, sanat değeri büyük olan birçok tarihi eserin Fırat baraj gölünün mavi su-larına gömülmesi olacaktır. Bunun yanı sıra, faşist sömürgecilik bugün Kürdistan'daki birçok tarihi eserimizi yagmalayıp Türkiye'ye götürmekte, çeşitli yerlerde bunları sergilemekte, hayasızca kendisine mal etmekte ve hatta işin ticaretini de yaparak dışarıya dahi satabilmektedir. Bunları belki de göremedik. Fakat şu gerçeği biliyoruz ki; Kürdistan'ın dört bir yanında aşağı yukarı her bir yerinde tarihi bir kule, tarihi bir abide ve geçmişe yaşıtan anı-tlar dikilidir. Ama sömürgecilerin biz-lerde yarattığı hissizlik sonucudur ki, bizler bunlara ilgi duymuyor ve sahip çıkamıyoruz. Çevremizde görebilece-gimiz böyle çok sayıda tarihi eser varken, dünyanın dört bir tarafından gelen turistlerden buralar geçilmezken, bu kadar yakınımda olan bu deger-lerimizi bir türlü gidip de görmüyoruz. Çünkü bu abideler "Gavur işi" olarak tanınmış, halk onlardan özellikle uzak tutulmuş, bir diğer yandan sömürgeci-ligin yaratıcısı olduğu kültürlü ortamında onlara ilgi duymamız, onları

FAŞİST TÜRK SÖMÜRGEÇİLİĞİNİN KÜRDİSTAN'DAKİ AÇIK VE SİNSİ KATLİAM UYGULAMALARI

anlayacak bir yapıya ulaşmamız her zaman çeşitli zor politikalar ile engel-lenmiştir. Bazıları kalkıp "orada bir halk katliamının planları yapılmaktayken, sen kalkıp tarihi eserlerden bahsediyorsun" diyebilirler. Bu arka-daşlar alınmasınlar, onlara da dege-neceğiz. Ama onlara giden yolun yakınından geçerken bu uygulamaları da belirtmeden edemedik. Ülkemizin talan edilen sayısız zenginliğinin ya-nında, bu tarihi değerlerimizin de nasıl yagmalandığına, tahrip edildiğine, dik-katleri çekmek istedim.

Günümüz Türkiye'sinde sömürgecilerin uygulamaya koydukları en ciddi proje GAP adıyla bilinen ve orta Fırat havzasında geliştirilen projedir. Bu proje ki gerçekten de çok büyük ve ciddi bir projedir. Sömürgeciler bile projeye "yörenin çehresini de-giştirecek bir proje" demektedirler. Bi-lingten yoksun bazı saf insanlar yöre-nin çehresini değiştirmek deyiminden bugünkü yoksulluğu, kültürlü ve kişiliksizliğin ortadan kaldırılması so-nucunu çıkarmaktadır. İşin aslına gelince: Hedeflenen bölgedeki Kürt nüfusu, nun projenin uygulanacağı alan-dan sürülmesi ve 20. yüzyılın değişik mecburi iskan biçimlerinin hayata geçirilmesi, mevcut Kürt nüfusunun Türkiye'ye göç ettirilmesi ve bu şekilde giderek Türkleştirilmeleri, böyle yo-gun bir nüfusun toprakından ve ulusun-dan koparılmasıdır. Bu yurtsuz, işsiz insanların ülkesinde her türlü kişiliksizliğin ve olumsuzluğun geliştiril-mesi amaçlanmaktadır. İlk çağlarda uygarlığın merkezi olup her tarafa medeniyet yayan Mezopotamya bugün her türlü hastalığın, gericiliğin en temel kaynaklarından birine dönüş-türülmeye çalışılmaktadır. Gerçek olan şudur ki, çağdaşıktan nasibini alamamış yöre insanımızın bu biçimde ülkesinden ve mensubu olduğu toplu-mundan koparılmasıyla, bunlardaki kişiliksizlik daha da geliştirilmek isten-mekte, her türlü irtica saplantısı yozluk ve çürümüşlüğe zemin hazırlanmakta, bu insanlarımız birer araç haline getirilmekte, hammadde olarak kulla-nılmakta, en tortu işlerde düşük ücret-le çalıştırılarak bu yapıyla em-peryalizmin ve sömürgecilğin birer hizmetkarları durumuna getirilmekte-dir. Diğer yandan da her türlü kırıcı ve dökücü, lümpenliğin, fahişeliğin, saulmuşluğun geliştirilmesinde bu insan-lar kullanılmaktadır. Ayrıca bu yapıyla her türlü gericiliğin, irticanın ve ajan-milis yapının dayanacağı olan işsizler ordusunun oluşturulması hedefleniyor. Gerçekten de projenin tamamlanması halinde, Kürdistan'ın o verimli toprak-larında çağdaş tekniğin de yardımıyla verim yüz kat daha da artacaktır. Ama artan bu verimden de uluslararası tekeller, Vehbi Koçlar, Sakıp Sabancılar ve diğerleri yararlanacak, olan halkımıza olacak, insanımız üzerin-deki fakirlik ve yoksulluk artarak kat-merleşecektir. Projenin bugünkü aş-masında bile tekeller şimdiden devreye girmiş ve ülkemizi parselleyerek bölü-müşlerdir. Bu acı gerçeği hiçbir dema-

gog örtbas edemez. Bu açık ve gözler önünde meydana gelmektedir. İnsan-larımız kendi topraklarında başka-larına kölelik edecek, sömürgeciler katbekat zenginleşecek, vurgun üstüne vurgun vuracak, ama insanlarımız ancak sadece yaşamını devam ettirebi-lecek, ölmek için çalışacak, hayatı gene de fakirlik, yoksulluklar içinde geçecektir. Pratik çok acı ve açık bir biçimde bunun böyle olduğunu ortaya koymaktadır.

Yine bazıları, "yörede bu temelde kapitalizmin tanım alanına girmesiyle, mevcut alandaki insanların da bir tanım proleterine dönüşeceğinden" dem vurmaktadırlar. Gerçi yörede burjuvaların ve proleterlerin olacağı, ama bunların yöre kitlesinden oluş-mayacağı, başka bir deyişle bunların Kürt olmayacağı açıktır. Çünkü bura-larda bu düşüncüyü doğrulayacak bir milli kapitalizmin gelişmesi söz konusu değildir. Mevcut kapitalizm yabancı patentli, tepeden inmedir. Ve hatta büyük oranda yabancı işçi ve memur kadrosu söz konusu olacaktır. Sözün kısası halkımız bu modernleşmeden, kapitalistleşmeden, üretimin artmasın-dan yarar değil, zarar görecektir. Her şeyden önce toprakından edilecek, ülkesinden ve halkından kopanacak, el kapılacaktır. Türkiye'nin büyük kent-lerinde, Avrupa'dan Afrika'ya, Orta-doğu'ya kadar modern köleler olarak

satılacaklar, en tortu işlerde çalıştır-lacaklar ve emeklerinin karşılığını hiç-bir yerde alamayacaklardır. Ve bu temelde geleceği karartılacak, umudu tüketilmeye çalışılacaktır. Haran'da üretim yüz katına çıkınca elde edilen değerlerin tümü dünyaya savrulmasına başlanacak, ve ne acı bir gerçektir ki Kürdistan insanı buraların gerçek sahibi olarak değil, herhangi normal bir insan gibi bundan pay bile alamayacak ve yaşam koşulları düştükçe düşecek-tir.

GAP, bir yanıyla da Kürdistan devrimine karşı geliştirilen ve huzlan-dırılarak uygulanmaya çalışılan bir projedir. Haulanacağı gibi bu proje daha önce planlanmış ama hayata geçirilememiştir.

Bunun iki nedeni vardır: Birincisi, o günkü koşullarda böyle bir işe giriş-meyi kendi yararlarına uygun bulma-ları. İkincisi, projenin gerçekleştirilebilmesi için o günkü kargaşa ve güvensizlik ortamı yüzünden dış kre-diye bulamamaları söz konusudur. An-cak bugün sömürgecilerin uyguladığı

faşist politikalarla alan geçici olarak sakin bulunmuş, krediler alınmış ve planın aceleyle uygulanmasına başlan-mıştır. Mücadele yeniden yükselince bu projeden yararlanarak halkımızın mücadelesinde ve ülkesinden koparı-lması hedeflenmektedir. Sinsice uyu-lanan bu politika ile yuzbinlerce insan-ımız mücadelesinden uzaklaşın-larak safdışı edilmiştir. Diğer yandan ise sömürgeciler mücadeleye karşı o yöre halkını ülke toprakları üzerinde stratejik köylere toplamakta, askeri karakollarla denetlemekte, dikenli tel-lelerle çevrelemektedir. Ancak faşist Türk sömürgecileri her ne kadar bu yöntemi uygulasalar da, kendi tarihi geçmişlerinde de gördükleri gibi, Kürt insanını bu biçimde de kontrol altında tutamayacaklardır. Onun içindir ki kendilerinin de çokça tekrarladıkları gibi halkımızı mecburi iskanlarla ülke-lerinden sürmeyi doğal görünümlele kamufle etmek, uygun biçimleri bulmak ve bu politikalarını da çeşitli şekillerde maskeleyenlerdir. Elbette halkımıza uygulanan politikalar bununla sınırlı değildir. Sömürgeciler, ülkelerinden ve topraklarından uzaklaştırdıkları bu insanlarımızı bu kez de bu topraklarda ve bu halk içinde yükselen ulusal kurtu-luş mücadelesine karşı bir milis gücü olarak kullanmak istemektedirler. Yer-lerinden, yurtlarından koparılmış işsiz, güçsüz bırakılmış bu insanlar, kırılıp dökülmeye, yeniden biçimlenmeye ve en olmadık işlerde kullanılmaya uygun bir konum arzederler. Boyle şartlarda kim olursa olsun, bu gerçek böyledir. Bu insanlarımızı, milis-çete şeklinde beyaz ordu olarak örgütlendirip müca-delemize karşı kullanmaya çalışacak-lardır.

GAP'ın en önemli bölümlerinden birini oluşturan Atatürk Barajı'nı okuyucularımıza pratikteki örnek bir uygulama ile verelim: Ve ardından bu projeden kimlerin yararlandığını ve ilerde de kimlerin yararlanacağını var-sın okuyucularımızın kendileri karar versinler. Bugün barajın yapımında yaklaşık 6 bin insan çalıştırılmaktadır. Çalıştırılan bu 6 bin insanın içindeki Adıyamanlı sayısı 150'yi bulmaz. Aynı durum Urfa için de geçerlidir. Geriye kalan tüm işçiler Türkiye'den ve başka yerlerden getirilmişlerdir. Kaldı ki, Adıyamanlılar bu sayıyla da olsa devamlı olarak çalıştırılmıyorlar. Gerçi işçi olarak işe alınmakta ama işveren bunları istediği zaman işten atabilmektedir. Bu işçiler yerli bazı fir-malar tarafından kiralandıkları için, en tortu, en zor, en ağır ve en ucuz bir biçimde çalıştırılmaktadırlar. Peki Adıyaman'da işçi mi bulamadılar da bunları dışardan getiriliyor? Elbetteki sebep bu değildir. Birakalım genç nüfusunuzun Avrupa, Afrika ve Orta-doğu'ya sürülmesi, İstanbul, İzmir, Adana, Mersin vb. büyük kentlerde bile çalıştırılan binlerce Adıyamanlı vardır. Yine pamuğun kazmasına, toplanmasına, mercimek ve nohut hasa-dına ırgatlar şeklinde binlerce aile topluca çalışmaya gitmektedir.

DEVAM EDECEK

CEPHE GERİSİ, CEPHENİN AKTİF BİR ÖGESİDİR

Savaşta zafer kazanmanın önemli koşullarından biri, cepheyi kesintisiz bir biçimde destekleyen, besleyen, kısaca tüm gereksinimlerini karşılayan bir geri cepheye sahip olmasıdır. Her cephenin açıldığı yerde, güçlü bir geri cephe örgütlemek kaçınılmazdır. Bugüne değin yürütülen savaşlarda, cephenin gereksinimlerini kitlelerin örgütlü gücünden daha güvenilir ve kesintisiz karşılayan başka bir güç olmamıştır. Bu gerçek, ancak halka dayalı gelişebilecek olan ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelelerinde katbekat daha geçerlidir. Bu anlamıyla, cephe-leri yenilmek kulan gerici cephe-ler, kalpleri ve kafaları kazanan kitlelerdir. Kalpleri ve kafaları kazanan kitlelerin örgütlü gücüdür. Böylesine bir geri cephe yaratmak, güçlü bir cephe açmakla mümkündür. Adına layık bir geri cephe yaratmada bu, temel unsur olmasına karşın savaş yürüten gücün uluslararası stratejik ve taktik ittifakları kuçumsenmez bir destek ve dayanak sunar. Dolayısıyla tüm bu veriler bütünleştirilerek güçlü bir geri cephe yaratılabilir.

Cephe gerisi, kitlelerin eğitildiği, örgütlendirildiği, yönlendirildiği, cepheye hazırlayarak yedek güç olarak aktarıldığı, cephenin lojistik ihtiyaçlarının karşılandığı, cephedeki güçlerin desteklenip eğitildiği, cephe ve cephe gerisi için gerekli yaşam kaynaklarının örgütlendiği, uluslararası alana açılmanın sağlandığı, düşmanın siyasal ve askeri etkinliğinin kırıldığı mücadele sahasıdır. Geri cephe, uzun süreli halk savaşının en basit biçiminden ordulararası mevzi savaşına kadar, savaşın somut durumuna bağlı olarak şekillenir. Bir başka deyişle cephenin durumuna göre koşullar. Yani, savaşın geldiği aşamaya göre cephe gerisi rolüne uygun olarak örgütlenilip savaşın hizmetine sokulur. Görevleri de bu doğrultuda -savaşın gelişim seyrine paralel- çeşidenir. Eğer savaş uzun süreli ise, cephe gerisi buna uygun bir tarzda görevlerini yerine getirecek biçimde örgütlenir. Bir hızlılık dönemiyle gerilla savaşı döneminde geri cephenin görevleri, bir gerilla savaşı ile mevzi savaşındaki geri cephenin görevleri esasta aynı olmakla beraber, görevlerin çeşitliliğinden farklılıklar mevcuttur. Bu farklılıklar dikkate alınmadan, savaş gerçekliği tüm yönleriyle hesaplanmadıkça sağlıklı bir cephe gerisi yaratılamaz. Silahlı propaganda döneminde mevcut güçlerin hazırlanması ve örgütlenilmesi, yönetim sorunlarının çözümü, kitle çalışmalarını cephe gerisinin temel görevleridir. Gerilla döneminde büyüyen savaş sorunlarına bağlı olarak bu görevler de büyüyor. Cephe gerisine bu büyüme temelinde biçim verilir. Bu dönemde kitleler cepheye göre örgütlenilir, cepheye yeni güçler eğitilerek sevk edilir, artan lojistik ihtiyaçlar karşılanır, basın-yayın faaliyetleri düzenlenir, mücadelenin azami oranda yararlandırıldığı etkin ve güçlü uluslararası ilişkiler yaratılır vs.

Gerilla savaşı ve kısmi ayaklanma taktığının gündemde olduğu önümüzdeki dönemde geri cephe nasıl örgüt-

lendirilmelidir sorunu, konunun esasını teşkil etmektedir. Geri cephe; taktığın başansıya kurtarılabilecek alanları, gerilla savaşı gereği eylemden sonra gerillanın bulunduğu her yeri, kazanılıp örgütlenilen kitleleri kapsamakla birlikte, burada, ülkemizin parçalanmışlığından doğan özgül durumunun mücadelemiz açısından yarattığı elverişlilikten ötürü geri cephe olabilecek alanları örgütlemek sorunu ele alınacaktır. Sürdürülecek temel çalışmalar belli başlı başlıklar altında işleyerek, sorun izaha kavuşturulmaya çalışılacaktır.

ÖRGÜTLENME VE YÖNETİM SORUNU: Bu alanda sorun karşımıza iki biçimde ortaya çıkmaktadır. Her şeyden önce genelde Parti sorunlarının çözümü kavuşturulduğu, taktik güçlerinin eğitildiği, örgütlenildiği alanlar olarak cephe gerileri yerine getirmesi gereken görevlerle yükümlüdürler. Güçlerin hazırlıklı yapmak için gerekli olanakları yaratmak, cepheye sevk edilecek güçlere uygun ve sağlam üsler kurmak, aktarımlarını sağlamak cephe gerisinin görevleri arasındadır.

Diger bir sorun ise, bu faaliyetleri sürdüreceği birimden örgütlenilmesi gerektirir. Faaliyet yürütecek bir birim kendi arasında örgütlenerek komiteleşmeyi sağlamalıdır. Çalışmalarda kolektivizm ve gizlilik esas alınmalıdır. Silahlı mücadelenin ihtiyaçlarına cevap verecek tarzda örgütlenerek sorunların üzerine cesaretle yürünmelidir. Bunun için bu faaliyetleri yürütenler özeleştirisi verilen anlayışla hızla terkederek, kendilerini eğitim yetkinleştirmeli, tüm çalışmalara egemen olmalıdırlar. Vardığı aşamada mücadelemizin bireyden kaynaklanan yetersizlikler ve bu yetersizliklerin yarattığı tahribatları aruk tahammül gösteremeyeceğinin bilinciyle pratığın üzerine yürümeli, ortaya çıkacak her türlü anlayış ve tutumlara karşı tavizsiz bir mücadele sürdürülmelidir.

KİTLE ÇALIŞMALARI: Geçmiş dönemde yetersiz de olsa yürütülen faaliyetlerle kitlelerde mücadelenin geniş sempatisi yaratılmış, belli bir oranda kitle ilişkisi oluşturulmuştur. Şimdiye kadar büyük oranda örgütlü bir güce dönüştürülemeyen bu ilişkilerin derinleştirilerek örgütlülüğe kavuşturulması, önümüzdeki süreçte cephe gerisi faaliyetlerinin başlarıyla sürdürülmesi gereken temel sorundur. Örgütlenilmeyen bir kitle kendi arasında bir birlik oluşturamayacağı gibi, mücadelenin hiçbir sorununa cevap veremez. Kaldı ki, halkımızın parçalanmış ulusal birliğinin yaratılması gibi önemli bir sorunu vardır. Genelde kitleleri Kuzey-Batı'da gelişen mücadele etrafında çeşitli biçimlerde cephe örgütleri içinde örgütlemek görevi, yürütülecek mücadelenin hem kaldırabileceği, hem de ihtiyaç duyacağı bir örgütlenme olduğundan çalışmalarda aruk öne alınmalıdır. Örgütlenilen kitleleri cephe örgütlerine bağlayıp, Cephenin kolları ülkemizin diğer parçalarına da

sarkıtılarak ulusal birliği yaratmanın temelleri atılmalıdır. Bu dayanakları aynı zamanda güçlü üsler biçiminde örgütlenilerek muhtemel yönelimler böylesine bir siyasal tedbirle boşa çıkarılmak, yükselen mücadelenin tükenmez kaynakları haline getirilmelidir.

Geri cephe, yeni güçleri hazırlama, eğitime ve cepheye aktarmayı hedeflemelidir. Toplanan yedek güçler belli bir yaş standartına göre toplatılacağı gibi, genel seferberlik yöntemiyle de bu iş gerçekleştirilebilir. Savaşta kayıpların yerini doldurmak, bunun için yedek güçleri eğiterek ulusal ve sınıfsal bilinçlerini pekiştirmek, savaş yeteneklerini geliştirip morallerini yükseltmek düzensiz ve örgütlü bir geri cephe ile mümkündür. Özellikle mevcut örgütlerin içinde bulunduğu çözümler ve mücadelemizin kitleler üzerinde yarattığı olumlu etkiler dikkate alındığında, uzun yıllar sömürgecilik karşı savaşmış genç kitlelerin önemli bir yedek güç potansiyeli durumunda olduğu görülecektir. Doğru bir çalışma tarzıyla bunların mücadele alanlarına aktarılmasının olanakları vardır. Bu elverişli ortamdan yararlanılarak, uygun yol ve yöntemlerle mevcut potansiyel örgütlülüğe dönüştürmek gerekmektedir. Soruna devrimci ustalıkla yaklaşıldığında mutlaka istenilen sonuç alınacaktır.

Bu dönemde kurtarılmış bölgeler yaratma taktığın hedefi olduğuna göre, artacak maddi ihtiyaçları karşılamak, kitle çalışmalarında yerine getirilmesi gereken diger bir görevdir. Kurtarılmış alanlar yaratıldığında düşmanın ekonomik tecrit politikası uygulayacağı açıktır. Eğer şimdiden gerekli hazırlıkları yapılmazsa bu durumun mücadeleyi zorlayacağı kesindir. Bunun boşa çıkarmasının hazırlıkları daha şimdiden yapılmalıdır. Bu amaçla kitlelerden düzenli taşımacılığa kadar bütün görevleri yerine getirecek nitelikte olmalı, süreç içinde daha da güçlendirilmelidir. Ulaşırma ve haberleşme kanalları silahlı mücadelenin üst düzeyde geliştirileceği, sıradan bilgi ve lojistik ihtiyaçların kesintisiz ve güvenli bir tarzda aktarılmasına temel olacak bir biçimde hazırlanmalıdır. Dış bağlantıların sağlıklı bir şekilde kurulması da böylesi bir örgütlülüğü sağlamakla mümkündür.

Mücadelemizin daha çok boyutlanmasıyla birlikte düşmanın cepheyi bir anlamda desteksiz bırakma, kitlelerde panik yaratma, yalan haber yayma, askeri saldırılar düzenleme, suikast ve sabotajda bulunma vb. tarzda geri cepheye yüklenmesi kesindir. Geri cephenin rolünü oynamaması

için her türlü sabote ve engelleme girişimlerinde bulunacaktır. Düşmanın bu faaliyetlerinin etkisizleştirilerek boşa çıkarılması, geri cephenin kendi rolünü yeterince oynamasında önemli bir sorundur. Bunun için en etkili önlem, siyasal olarak kitleleri her türlü düşman faaliyetlerine karşı uyarmak, eğiterek bilinçlendirmek, pratik olarak düşman faaliyetlerine karşı etkin askeri yöntemlerle yönetmektir. Düşmanın cephedeki durumunun yanısıra, bu alandaki yönelimlerini açığa çıkaran bir istihbarat ağı örgütlemek ve geliştirmek bu görevi yerine getirebilir için bir zorunluluk arz etmektedir. Düşman faaliyetlerini ortaya çıkarmada böylesi bir örgütün önemi büyüktür.

Tüm bu görevlerin adım adım başlanması için, şimdiden somut bir biçimde cephe gerilerinde bazı alanları temel çalışma alanları olarak tespit edip, ilk etapta programlanan hedeflere ulaşmayı amaçlayan verilere dayalı gerçekçi bir planlamayla işe başlanmalı, bu çalışmanın kademeli olarak alanın tüm sahna yaygınlaştırılması hedeflenmelidir.

LOJİSTİK SORUN: Gelişen bir mücadelenin sorunlarının büyüyeceği bilinen bir gerçektir. Önümüzdeki dönemde lojistik sorunlarının büyüyeceği, hatta kurtarılmış alanlar yaratıldığında düşmanın yoğun bir tecritliliği uygulayacağı, bu yöntemle mücadeleyi zor koşullarla karşı karşıya bırakmak isteyeceği gerçeğiyle hareket ederek şimdiden önlemlerin alınması gerekmektedir. Geri cephe, bu sorunların önemli oranda çözüleceği bir alan olduğundan, buna uygun tarzda lojistik ihtiyaçların temini için örgütler yaratmak kaçınılmazdır. Cephane, erzak, giyecek, ilaç vs. ihtiyaçları sağlamak, acil olanları başa alarak bu ihtiyaçları toplamak, uygun bir biçimde depolamak, bu amaçlarla güvenli bir şekilde depolar hazırlamak, aktarılması gereken savaş alanına aktarmak, aktarabilmek için sağlam ulaşım hatları örgütlemek cephe gerisinin yerine getirmesi gereken görevlerdir. Konulan görevlerin başlanması için yardım örgütleri oluşturmak, bagış kampanyaları açmak, düzenli aidatlar toplamak vb. gibi yöntemlere başvurmak, örgütler oluşturmak şarttır. Önümüzdeki dönemde şiddetlenecek olan savaşın açıkça görülen ihtiyaçlarının karşılanması bugün cephe gerilerinin somut görevi durumundadır. Başta cephane gereksinimleri olmak üzere cephenin ihtiyaçlarını aşgari düzeyde temin etmek, giderek yeterli kapasitelere ulaşmak başlanması gereken önemli bir gerektir.

SİYASAL İLİŞKİLER: Bu alandaki çalışmalarda, geri cephe durumundaki alanlarda bulunan güçlerin taktik ittifak güçleri oldukları en çok dikkate alınması gereken bir husustur. Bölgedeki siyasal gelişmelerin esintisine göre biçimden biçime bürünen bu güçlerle, mücadelemizi yararlandırmak temelinde usta taktiksel ilişki ve ittifakları geliştirmek, Parti politikasını hayata geçirmenin vazgeçilmez bir

Devamı 15. sayfa

ULUSAL DİRENİŞ

MÜCADELEMİZDEN...

Dört yoldaş, gece boyu yürüyerek sabahın ilk ışıklarında Şırnak şehir merkezinin güneyinde bulunan ormanlıklardaki asıl noktamıza vardık ve ilk dikkatlerimizle çevreyi izledik. Son baharın esen serin rüzgarlarıyla hisriyadan yapıp seslerinden başka farkı görünürde hiçbir şey yoktu. Doğanın kendisine has güzellikleriyle ortam oldukça sakindi. Fakat, düşmanın hareket tarzından her zamankinden daha farklı bir şaşkınlık içinde yaşadığı belli oluyordu. Anlaşılan Apoculugun tufanına bir kez daha uğramış ve derinden bir yara almıştı. Bulundugumuz noktada düşmanın hareket tarzını ve dogayı seyre dalarken, kısa bir zaman aralığından hemen sonra güneş doğdu ve hemen her arkadaş bir meşe ağacının altına yerleşerek uyumaya başladı. Genellikle ilk nöbetçi hep ben olurum. O gün de bu sıramı hiç kimseye kapırmadan düşmanı izlemeye devam ettim. Bir ara dürbünle şehir merkezindeki panzerlerin şaşkın şaşkın dolaşmalarına, helikopterlerin kalkış ve inişlerine bakarken, biraz ötemde bulunan Saadet yoldaş, her zamanki gibi güler yüzlü hali, doğal ve sade konuşmasıyla bana seslenerek:

«Uyudugum falan yok. Hep seni seyre diyorum. Ne var, niye o kadar bakıyorsun, o kadar bakmanı gerektiren herhangi bir durum mu var? Herhangi bir durum yoksa, bir noktaya o kadar fazla bakmana gerek yok, gözlerin sonradan agrayabilir.»

«Bunun farkındayım ama, düşmanın bu manzarası hoşuma gidiyor dogrusu. Bugün düşman adeta tavşan yürekli bir aslan edasıyla hareket eder durumdadır. Öyle ki, manevi alandaki çurumşuluğunun maddi ve teknik alandaki üstünlüğü ile gizleyemiyor artık. Baksana, pilotların gözdağı verme manevralarına bile gucu kalmamışır.»

Açık deniz mavisi gözlerini üstü dogru çevirdi, biraz bakınıp düşündükten sonra:

«Gerçekten de öyle. İnsana, ha düştü, ha düşecek gibi geliyor. Kanatların kırılışı kuşlar gibi uçuyor bütün bu helikopterler.»

Hemen ardından bana dönerek:

«Hem oldukça telaşlılar, yorgun ve bugün bir halleri de var üstelik. Saldırı için tam uygun bir ortam, bir-iki helikopter düşürürsek ne yapacaklarını şaşırırlar, tam da hedefe isabet edebileceğimiz tarzda uçuyorlar, bak pilota da çok rahat nişan alabiliyorlar... Ama mesafe var!.. İleriki dönemde çok daha düşüreceğiz. Hakikaten şimdi bunlara saldırr, birkaç helikopter düşürürsek ne olur Z... arkadaş?»

«Hiç... ne olacak ki: Halk seviyecek, düşman da beklenmedik darbenin ardından şaşırıp kalacak. Tabii bu

“İki Yoldaş Ulusal Direniş Mücadelemizi Böyle Yaşadık!..”

arada Serxwebün ve Pêşmerge'ye de düşecek. Ve bunu, bir patlamanın ardından kalp krizleriyle birer birer yere düşen “dostlarımızın” “acılı” sahnesi ... vb. başlıklarıyla okuyuculara sunmak gerekecek değil mi?»

Kendisini katla katla gülmekten alıkoyamayan Saadet yoldaş, çevik hareketiyle hızla kalkıp yanıma geldi ve sırtını dayadı bir kayalığa, biraz düşündükten sonra:

«Sanki gerçekten olmuş gibi her şeyi oldu bittie getirdin. Üstelik, benimle ilişkisi olmayan şeyi bana niye soruyorsun ki? Öyle bir durumda yazarlarımız kendi görevlerini iyi bilirler. Hani helikopterler gezmıyor, dut yemiş bülbül gibiler bugün. Kalkış sağladıkları gibi iniş yapıyorlar. Bari buna biraz devam etseler!..»

«Şimdi işin espi tarafını bir yana bırakalım da, düşman gerçekten de ifade edilemeyecek büyük bir telaş, panik ve korku içindedir. Özellikle Şırnak gibi bir alanda bunu yaşamasının derin bir anlamı vardır. Düşman, devrimci mücadelemizin merkezi durumunda rol oynayan Şırnak alanını işlevsiz kılabilmek için bugüne değin bütün maddi ve manevi gücünü seferber etti. Buna rağmen, bize, yani mücadelemize ciddi bir darbe vurmuş değildir. Bu ne demektir? Devrimci mücadelenin, karşı-devrim mücadelesinden üstün gelmesidir, halkın devrim mücadelesinden yana tavır almasıdır. Düşmanın uyguladığı savaş yöntemlerinin boşa çıkarılması ve uzun süre savaş yürütememesidir.»

«Dogru. Ama mücadelemizin beklenmeyen darbeleri karşısında düşman bu duruma sıkça düşecek. Hatta bu çok daha yüksek boyutlu olacaktır. Bundan sonra açık gövde gösterilerinden ziyade sinsî planlarla mücadelemize yönelip darbe vermeye çalışacak. Onun için çok dikkatli olmak, onun bu durumuna kesinlikle aldanmamak gerekecek.»

Bu konuşmalarımızın ardından bir sessizlik başladı. İkimiz de sanki anlaşımışcasına susup düşünyorduk. Açık ki, ulusal kurtuluş mücadelemizin salt düşmanda yarattığı değişikliği sözkonusu edemedik. Böyle bir durumda daha çok biz de yaşadığımız gerçekleri düşünce ve duygularımızla dile getiriyor ve buna gereken anlamı kazandırıp pratige uygulamak istiyorduk. Daldığım düşünceler deryasında doğal olarak mücadele yaşamımı; yetişerek büyüdüğüm, devrim davasına atıldığım alanı ve halkımı düşünüyordum o an. Bunların ödenmeyen emegi karşısında fazlasıyla borçluydum. Özellikle şehit yoldaşları yaşadığımda, mücadele karşısında gerekli konuma ulaşamamanın sınırsız acısını çekiyordum. Öyle ki başımda müthiş bir ağı, midem de bir sancı ve bulanı, ağzımda sanki kan kokusu, istifa edecek gibi oluyordum.

Bu durumumu fark eden Saadet arkadaş, kızgın bir ses tonuyla:

«Herkes düşünür, ama senin gibi yapmaz ki. Bunun da belli bir sınırı var.»

Cevap vermek istedim, fakat boga-

zıma tıkanmış düğümü bir türlü çözemez oldum. Ancak, aradan geçen dikkallardan sonra:

«Biraz düşüncede kendimi zorladığım dogrudur. Ama yetkin bir devrimci yapıya ulaşmak da zorunludur. Bunun için, devrimci yaşam gerekli anlamını kesin bulmalıdır, soylu an, bir davanın güçlü adamları olmak gerekiyor. Bu kadar derin düşünmemin asıl amacı budur.»

Halbuki, hiçbir zaman böylesine konuşamazdım. Hatta bu gibi durumları yaşadığımda yanımdakine bile hissettirmezdim. Birazcık hissettirmiş olduğumla farketmişim an, bunu bir espiye dönüştürmek veya başka bir biçimde geçiştirmek için çaba sarfedirdim. Yapım gereği sevincimi yoldaşlarımla paylaştım, ama acıma kesinlikle ortak etmek istemezdim. Çekilen acıların düşmana karşı soylu bir kin ve intikam aracına dönüştürülmesi gerektiğini bildiğimden herhalde. Bunun için istemiyordum. Bazen gerekli derslerin çıkarılması açısından belki, fakat bunun dışında da kolay kolay dile getirmiyordum. Benim açımdan mücadelenin tatlı yanı kadar acının da anlamı vardır. Bunun için özellikle dikkat gösteriyordum. Ya o gün, her nedense bunları içiçe işliyo-

Rahime Kahraman (Saadet)

rum ve aynı biçimde Saadet arkadaş da buna ortak oluyor. Sanki o gün, böylesi bir şey bizim içi zorunluymuş. Öyle ki, son gün ve son saatlerimiz gibi konuşmalarımız sürüyordu.

Saadet bir anda yüzünde beliren düşüncelerle, ifadeli derin bir iç çekerek:

«İçimde bilinmeyen kötü bir his dolaşıyor, upki Rukenleri şehit verdimiz günkü gibi. Bu beni rahatsız ediyor... Bu arkadaşların özlemini çekiyorum. Gerçekleştirdiğimiz bir eylemin ardından yapılmış toplantıda sade, sakin ve kararlı konuşmasıyla Ruken arkadaş haurılıyor. Aynı gruptaydık. Kararlara bağlı biriydi, alınan kararları hayata geçirebilmek için özveriyle çalışırdı. Grubumuzun çoğu yeni savaşçılar olduğu için ben, Ruken ve Firaz arkadaş bilinçli hareket eder, birbirimize soylediklerimizi dikkate alır, konuşup tarışırdık. Tabii diğer arkadaşlara da aynı anlayışla yaklaşırdık. Firaz arkadaş da bu konularda bize öncülük ederdi...»

Rukenleri (Çiçek SELCAN) şehit verdığımız günü unutamıyorum, yanımda ilk şehit arkadaşları verdiğimde

çok sarsılmıştım. Bir ajani cezalandıracaktık. Eylemi gerçekleştirmek için köye girdiğimizde arkadaşların çoğunluğunu köyün çevresinde konumlandırdık. Ajanın kapısının önüne vardığımızda da Ruken, Firaz, Edip evi ve köyün içini denetime alacaklardı, ben ve iki arkadaş da içeri girip eylemi gerçekleştirecektik. O an, Ruken sırtındaki çantaya yapışarak: «Çantayı bırak, ne olur ne olmaz, içerde herhangi bir bogaşma vb. saldırsa zor durumda kalmayalım.» Sözleri hala ağzındaydı. Ben de sağ tarafımda bulunan Edip arkadaşın kolunu tutmuş, şakadan bana yal ver geçeyim diyecektim. Sol yanımda da Firaz arkadaş hem bu durumumuza bakıp gülüyor, hem de bana, «Çabuk ol, geç kalma» diyordu. Ben, üçünüm tam ortasıydım. Eylemi gerçekleştirecek diğer iki arkadaş benden üç adım ileride tam kapıya dayanmışlardı. Bunların tümü bir dakikayı bile doldurmadı. O an, birden her taraftan otomatik silah sesleriyle üzerimize yağmur gibi kurşunlar yağdı, ardından da ‘teslim ol’ çağrılar. Fakat, roket ve bomba sesleri yapılan çağrı seslerini bastırıyordu. Diğer arkadaşlar kurtulabiliyoruz için düşmana habire ateş ediyorlardı. Düşmanın hedefi daha çok biz olduğumuz için, havada tozu dumana katmış, bir kütle içindeyim gibime geliyordu. Etrafımı hiç göremiyordum, ancak el yordamıyla arkadaşları arayabiliyordum. O ara, üst üste atılan ışıldaktan yararlanmaya çalışım, fakat gözlerime sanki toz biber konulmuş gibi, bir türlü açmıyordum. Tekrardan el yordamıyla aramaya çalışım, birden elim yeni can vermiş yoldaşların sıcak bedenine değdi. İlk biraz sarsıldım ve hemen ardından duygularım ayaklanmaya başladı; düşmana haykurmalyım, silahlı konuşturmalıyım ve burada ölmeliyim. Ama, bu ısranıma dur diyen devrimci iradem ağır basıyor ve bana şöyle sesleniyordu adeta: «Hayır, bu acı ve zor anı kesin atlatalım, kurtulmalıyım. Partime, bu yoldaşların gerçekliğini ve yine bu acı kaybın sorumlularını anlatalım.» Artık bu görevi kesin yerine getirme sorumluluğunu üstlendiğimden dolayı, daha dikkatli bir biçimde çember hatını atlatarak randevu yerine gittim ve ben-

den önce giden bir arkadaşla orada birleştik. Sabah oldu, her tarafım kanlar içinde. Saçlarımdan çoraplarıma kadar. Oysa ben sadece parmaklarıma yara almışım. Demek ki bu kan, düşman kurşunlarıyla yoldaşların bedeninde akıyan ve bana fıskıran kanıydı.

Bu olay beni çok etkiledi. Öyle ki Mazlumlann, Delillerin ve Bakilerin acısını derinden yeni hissediyordum. Geçmişte, mücadele şehitsiz olmaz diyorduk, ama buna gereken anlamı veremekte de bir hayli uzaktık. Yani, bu konumda da derin değildik. Fakat, insan bunu kavradıkça mücadeleye daha çok sarılıyor ve olaylar karşısında devrimci tutuma daha bilinçli sahip çıkıyor. Bazen düşünürdüm, yanımda yoldaşların şehit düşmeleri nasıl bir tavır takınırım acaba? Bu yaşadığım

olayla birlikte, bu soru doğal olarak kendiliğinden ortadan kalkmış oldu. Bundan sonra kendimden eminim artık.

Saadet bütün bunları anlatırken; bir halkın geleceğe yürümesinin inancı, cesareti, güç ve güveni onda somutluk kazanıyordu. İnsan özlenen yanları, onun umut dolu gözlerinde yaşamak istiyordu o an.

Şehit olan yoldaşlardan Ruken'i tanıyordum. Aynı dönemin ve aynı alanın devrimcileriydik. Zor dönemin mücadelesini acılı, sancılı, tatlı yanlarıyla beraber paylaşmıştık. Doğal olarak geçmişteki beraberliğimiz bir film şeridi gibi gözlerimin önünde canlanıyor. Profesyonel devrimcilikte karıştığımız o ilk zorlu günümüzle hatırlıyorum Ruken'i: 1981 Şubat'ıydı. «Ovacık köylerinden Dersim'e gidiyorduk. Kar diz boyunu yaşıyor ve lapa lapa yağıyordu. İklim yazlıkdı. Bir caddenin yanına varmamızla birlikte, kendimizi düşmanın kuşatması içinde gördük. İhbar ve takip edilmişimizi sanıyorduk. Bu nedenle bizdeki belgeleri hemen imha ederek, birbirimize yakın yerlerde yedi-altı mışbaş tabancamızla mevzilenip çatışmaya hazırlandık. Bu tavrımızı daha güçlü kılabilmek için takınılması gereken tutum üzerine öz olarak konuştuk. Düşman ise, habire silah sıkıyor ve bir grup hızlı adımlarla bize doğru ilerliyordu. Biz ise, ona karşı koymanın hazırlığını tamamlamıştık. Bize doğru gelen düşman grubu yakınımıza yaklaştığında bizim ayrıldığımız alana nasıl gideceklerini ve bunun çok zor olduğunu konuşuyorlardı. O an anladık ki, bizi görmemişler. Ama izlerimiz bizi ele verir diyorlardı. Onlar, tam bizim aramızdan geçip izimize geldiklerinde, «Allah razı olsun yolu açana, hiç olmazsa rahat gideriz» diyorlardı. Sağ ve sola kayan izlerimiz üzerinde durmayışlarına da şaşırdık aslında. Fakat, bu oldukça bizi rahatlatıyordu da. Çünkü, artık iz onlara mal oldu ve bizi farketmeyeceklerdi. Akşam karanlığında caddeyi geçip bir köye ulaştığımızda, bu kez de köyün bütün köpekleri çevremizi sardılar. Köylüler, asker zannettikleri için müdahale etmiyordu. Çağırdığımız seslerle bizi tanıyınca kadar da epeyce zaman geçti. O gün, en çok yorulduğumuz gündü.

Bu durumumuz karşısında, köylülerden adeta bir tufan koptu. Biz, ilk etapta bunu anlayamadık ve hatta ölü var diye düşündük. Hemen ardından köylülerin tutum ve davranışlarındaki asıl gerçeği anlamaktan da gecikmedik. Bizim bu durumumuzu kabullenemeyeceklerini; kimi başını, göğsünü yumruklayıp, ağlayıp çağırmasıyla, kimi düşmana küfredmesiyle, kimi ise, daha mütevazî davranıp öğütleyici sözleriyle belirtiyordu. Biz, durumu yatıştırıp dönemin devrimci zorluklarını izah ederek kavratmaya çalıştık. Bütün bunlar, bizi halka daha çok bağlamaya ve halkı da bize daha çok sahip çıkmaya itiyordu.

Ruken'le o gün yaşarken, düşmana karşı koyduğumuz kararlı tutumla birbirimize olan güvenimiz daha da artmıştı. Bu olaydan sonra da zorlu günler ve anları da beraber yaşayacaktık. Onun, düşman karşısındaki kararlı tutumuna, cesareti ve soğukkanlılığına

hayrandım. Bu hayranlığımı, şehit olmadan iki gün önce gördüğüm Azime yoldaşa anlatmışım. Başarılı bir eylemden dönüyorlardı. Ruken bunda önemli rol oynamış, soğukkanlılığı ve cesaretiyle düşmana darbe vurarak arkadaşları ölümden kurtarmıştı. O an, Ruken'e sanılarak, tüm içtenliğimle kutlayıp hayranlığımı, yoldaşça güvenimi haykırmak istiyordum.

Her arkadaşın ölümünden doğal olarak insan acı duyuyor. Ama, ardından da onur ve gururla yaşıyor. Fakat onun ölümünün acısı farklıdır. Mücadele farklılığını bilmeyen, bu acının farklılığını da anlayamaz. O, mücadeleye başladığı zaman, adeta temiz havada yeşermiş bir çiçek gibiydi. Bu çiçek mücadelenin öz suyuyla beslendi ve daha da gelişip canlandı. Tohum verme aşamasına gelince düşman buna tahammül etmeyerek zehirlemeye çalıştı. O, bu güzel haliyle kötü döneme denk düştü. Devrimci mücadelenin egemen olmadığı ve karşı-devrim karsıgasının bütün şiddetiyle estigi bir dönemdi. Parti geri çekilme sürecine girmiş ve dolayısıyla alan ilişkisi ve denetimsiz kalmıştı. Bu dönemde, kararsız, kaypak, yığın insanları düşmana teslim olmuş, hainane plan ve faaliyetlerin başındaydılar. Gerçek mücadele sahipleri ise, hala çok toy, çok yönlü mücadele geliştirme bilincinde ve gücünde degillerdi. Bundan böyle talihsizlik yaşamına işledi onun. Gerçi düşmana karşı devrimcilik ve direnmenin zorunluluğunu biliyordu. Bütün iyiniyetiyle, saf ve tertemiz duygularıyla savunuyordu, koruyordu ve var gücüyle sahip çıkıyordu. Ama bu yetmiyordu ki. Ve tam da bu noktada kaybediyorduk. Düşman, devrimcilik ve direnişçilik adı altında, yeni yaşam kültürüyle yaratılmak istenen sosyal ilişkiyle onu kazanabilmenin hesabındaydı. Bu savaş yöntemini, alan faaliyetimizin tümüne egemen kılarak başan elde etme çabası vardı, ama bazı arkadaşlarımız üzerinde oynanan belirsiz oyunlar vardı. O, düşmanın incehesaplı oyunlarına yabancıydı, nasıl işlevsiz kılacağını anlayamıyordu, bilinci yetmiyordu buna. Bunu fark edemedi. Yurt dışına çıkıncaya kadar da böyleydi. Fakat, yurt dışında Parti yaşamı içinde kaldıkça, bu acı gerçeğin ansızın kişiliğine nasıl işlendiğini yavaş yavaş hissetti. Ve giderek aradaki uçurumu gördü, sınırsız bir acıya uğurlandı. O, bu yapıyla, düşmanın toplumsal gerçekliğimiz üzerindeki tahribatın somut örneği oldu. Ve özellikle de Dersim'in bütün gerçekliğini şahsında yaşadı. O, bunun çağdaş

özünü temsil etmenin mücadelesini kişiliğinde verirken, Partiden aldığı destek ve güvenle bilinçlenip gucu artarak yetkinleşti.

Onu, ülkede bir tesaduf sonucu son bir kez mücadele etmenin coşku ve neşesi içinde gördüm. Bu durumu beni duygulandırmış ve sevindirmişti. Ve yine, O, güzel günlerin çiçeği olarak benimle yaşıyordu. Birkaç gün bir

arada kaldık. Geçmişin dersleri ve geleceğin görevleri üzerinde konuşmalarımız oldu. Ayrıldığı zaman, «Yoldaş sözü veriyorum, daha güçlü devrimciler olarak birbirimizi göreceğiz» demişti. Bundan öte, birbirimize söyleyecek başka bir sözümüz yoktu ve de olamazdı. Ben, O'nu içimde beslediğim güvenle uğurlayıp, mücadelesinde başarılar dileyerek ayrıldım.

Bunları anlatırken benim kadar Ruken'i tanıyan Saadet, dikkatli bir bakışla ve gerilmez bir yüz hatıyla adeta Ruken'in (Çiçek SELCAN) acısını içten içe kaynayan bir yürekle duyuyor gibi dinliyordu. Çünkü, zamanında Ruken'i en iyi anlayıp kavrayan, Partinin doğru devrimci anlayışıyla gereken destek ve yardımı sunan, devrimci olmayan tutum ve davranışlara karşı koruyan ve çıkış yapmada son derece çaba gösteren, yeni dönemin pratik mücadelesini birlikte yaşayan ve O'nu, ansızın kahpe bir ölümle kaybeden kendi olmuştu. Bütün bunları doğal olarak, en yakından acısına ortak olmuş ve gelecek için beslenen umut, duygu ve düşünceleri paylaşmıştı. O, bunları hatırlayıp konuşurken, düşmana karşı kin ve öfke volkanıydı o an. Birdenbire bir haykırışla:

«Tarih karşısında alınun akıyla yaşıyor O. Düşmandan bütün yapıklarının hesabını ağır soracaktır. Alçaklar! Bir de gelip ne yapıyorlar, Siirt'ten gelip bizimle görüşen kadının konuşmalarını anladın mı sen?»

«Az anladım, ne demek istediğini detaylarıyla kavrayamadım. Fakat, Havva (Hanım YAVERKAYA) ve Ruken arkadaşlara yapılanlardan bahsediyordu.»

«Şimdi kadın, çocuğu felç geçirdiği için Siirt devlet hastanesinde ikibuçuk aydır kalıyor. Düşman, o süreç içinde hem Havva'nın ve hem de Ruken'in cesedini hastaneye götürüp, üzerinde kendi gerekli işlemini tamamladıktan sonra, bundan özel görevli olan yüzbaşı, Havva'ninkinden kopardığı ferayadın aynısını, Ruken'inkinde de koparıyor: «Bunların hepsi böyledir, yıllarca dağlarda kaldıkları halde kendilerini de nasıl koruyorlar. Ya şimdi, bizim ordumuz içinde olmuş olsalardı,

böyle olacaklar mıydı? Anlaşılan davalarında çok ciddiler. Ve bugüne kadar, bunun bu kadarını da bilmiyorduk. Ama bundan sonra bunlardan korkmak ve kendilerini kesinlikle dikkate almak gerekir. Bu bir çözüm için de kesinlikle sag yakalamamız lazım.» O an, haktan orada bulunanları elini uzatarak: «Bir hayati sag yakalayan veya bize gerekli istihbaratı zamanında saglayana istedigü her şeyi bağışlan; değil milyonları, milyarları bile veririz» demiş. İşte kadın tanık olduğu bu olayları anlatarak dikkatli davranmamızı istiyordu.

«Doğrudur, düşman asıl bizim gerçekliğimizi mücadele sürecinde görerek kavıyor. Fakat, bunu şimdiye kadar hiç anlamamış mıydı? Açık ki değil. Mücadelenin ilk dönemlerinde bile, sınırlı da olsa bu gerçekliğin mücadelemizdeki önemini farkındaydı ve bizzat, bu halkayı devrimci yapının çöktürülmesinin temeli haline getirmeye çalıştı. Bunu, küçük-burjuva ilişkiler temelinde oluşturulmak istenen ajan yapıyla başaramayınca; cezavereye yönelerek, bayan arkadaşların şahsında teslimiyet eğilimini hakim kılma uygulamalarında bulundu. Bildiğimiz gibi, bundan da sonuç alamadı. Ardından provokasyon çizgisiyle, «yeni sosyal yaşam», «çağdaş aile dünyası» teranelerini ortaya serpiştirdi. Bunda kesin sonuç almak için, faaliyetini daha çok Parti bünyesi içinde yoğunlaştırdı. Fakat, devrimci mücadelenin, bu faaliyetleri etkisiz kılmasıyla saflar belirginleşti. Düşman bundan da başarısız kıldı.

Düşman bugün bütün bunları fiili mücadele dışı kalan kadınlarımız üzerinde uyguluyor. Bir zamanlar gerilikleriyle suçlanan, horlanan kadınlarımıza, bizzat devletin güvenilir yetkili kadrolarından yüzbaşılar, binbaşılar, subaylar ve astsubaylar tarafından

özel ilişki ve ilgi gösteriliyor. Öyle ki, günlük somut istemlerinden yola çıkarak ve hatta bunları yerine getirerek kazanmaya çalışıyor. Dikkat edilirse, bu yöntem özel savaş uygulamasıyla iç-içe kullanılıyor. Ama ne var ki, uyguladıkları tüm yöntemler direnişle karşılık buluyor. Özellikle Kürdistan kadınına yabancı şeyler dayatıldı mı, o, buna kesinlikle sessiz kalmıyor. Çünkü, Kürtlüğü ve Kürdistan'ı yaşıyor, bu onun tek sermayesidir. O, buna sahip çıkıp korumada her türlü acıyı ve zorluğu göğüsliyor ve gerektiğinde ölüme gidiyor.

DEVAM EDECEK

KÜLTÜRÜN ÖNEMİ VE GÜNÜMÜZDE DAYATTIĞI GÖREVLER

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bir çığ gibi yükseldiği. Kürdistan halkının ERNK içinde topyekün örgütlendiği ve örgütlenme çalışmalarının hızlandığı bu ortamda kültür ve sanatın ulusal kurtuluş mücadelemizdeki yerinin ve öneminin belirlenmesi ve bu alanda yapılan etkinliklerin gözden geçirilmesi, III. Kongrenin ruhuna uygun daha yetkin ve daha örgütlü bir yapıya kavuşturulması bakımından önemlidir. Bu nedenle, sorunu bilince çıkarmak için sınıflı toplumların kültür ve sanatına bir göz atmakta yarar vardır. Sınıflı toplumların kültür ve sanatı başlı başına bir araştırma olabilecek kadar geniş ve kapsamlıdır. Böyle olmakla beraber konuya çok kısa da olsa değinmek gerekir.

Sınıflı toplumların tarihine bakıldığında kültür ve sanatın çok önemli bir etken olduğu açıkça görülmektedir. Bir üst yapı kurumu olan kültür, halkların oluşum ve biçimlenişlerinde belirleyici bir özellik arz etmektedir. Sınıflı toplumlarda kültür sürekli egemen güçlere hizmet etmiş; her tür ilişkiden ahlaka, gelenekten göreneğe, resimden müziğe, tiyatrodan her türlü yazıma dek her alanda egemen sınıfların ihtiyaç ve çıkarlarına göre şekillenmiştir. Sınıflı toplumlarda kültür ezen ve ezilen sınıfların kültürü şeklinde birbirinden farklılıklar göstererek gelişmiştir. Köle ile köle sahibinin, feodal ile serfin, burjuvazi ile proletaryanın kültürü birbirinden farklıdır. Çoğu kez birbiriyle çelişirler, birbirlerine zıtlar. Emme pakışlarının namus anlayışlarına pek her şeyleri birbirinden farklıdır. Köleciler toplumda köleler arenalarda, bir eğlence aracı olarak köle sahipleri eğlensin, gülsün, kahkaha atsin diye diri diri aslanlara verilir. Feodal toplumda köle kütüne bir itaat, uysal bir kişilikle ezilen sınıf için biçimlenen yaşam ve kültürün yanısıra, Kapitalist toplumda da burjuvazinin çıkarlarına göre en yoz en çarpık ve sinsî kültür politikaları uygulanmıştır. Kapitalizmin şafagında ise, aynı toprak üzerinde yaşayan, aynı dili konuşan, tarih ve iktisadi yaşam birliği olan ve bunu ortak bir kültürle bütünleştiren halklar yaşamaları garanti altına alarak tarihte onurlu bir şekilde yerlerini almışlardır. Bunu beceremeyenler ise yok olup giderek tarih sahnesinden silinmişlerdir. Ulusların meydana çıkışlarında kültürün başlı başına belirleyici etmenlerden biri olmasının yanısıra, güçlü bir kültür geçmişine sahip halkların da o oranda uygarlık ve zenginlikte ileri gittikleri görülmektedir.

Kürt halkı köleciler toplumunda sınırlı bir halklaşma gerçekleştirmesine, sürekli işitile ve işgale uğramasına rağmen dil, din her türlü kültürel etkinlikleriyle feodal topluma geçmiştir. Feodal dönemde de feodal sömürgeci Arap ve Osmanlılara karşı dil, din ve kültürüne sahip çıkarak yaşatmaya çalışmıştır. Kürtlerin dili, dini kültürü üzerinde büyük tahribatlar yaratarak Kürt milli kültürünü yok etmeye çalışmışlardır. Bu olumsuz gelişmelere rağmen Kürtler, feodal dönemde Feqiyê Teyran, Melayê Ciziri, Hesenê Batayî, Abdur-

rahmanê Aktepe, Ahmedê Xanê gibi büyük ozanlar yetiştirmiştir. Bugün hala Melayê Ciziri'nin "DİVAN"ı zevkle okunurken, Hesenê Batayî'nin "Kürtçe Mevlûd"ı de Kürt halkına mal olmuştur. Ahmedê Xanê, "Memû Zin" adlı destanın yanısıra, "NÜBA-HAR" adlı Kürtçe-Arapça sözlük yaparak memleketi olan Hakkari'nin Xanê köyünde küçük çocuklar için Kürtçe okul açması, Kürt dilinin ve edebiyatının ne denli güçlü olduğunun güzel örnekleridir.

Arap hakimiyetinden sonra, Kürt dili, edebiyatı ve kültürü üzerinde 5 yüzyıl tahribatlar yapmasının ardından, Osmanlı devletinin yıkılması üzerinde kurulan 60 yıllık sömürgeci Türk devletinin tahribatları kültürde de tam bir katliam olmuştur. "Misak-ı Milli sınırları içinde yaşayan herkes Türk'tür" şeklinde özelenen Kemalizmin bu düşüncesi doğrultusunda, Kürdistan'ı yeniden işgal eden sömürgeci Türk devleti katliamlarla beraber Kürt dilini, edebiyatını, sanatını, kültürünü yasaklayarak, Türkleştirme maksadıyla şoven, asimilasyoncu bir eğitim politikasını hayata geçirmiştir. Halkımızı bölüp parçalamanın yanısıra, halkımız üzerinde büyük etki yaparak Türk kültürü ve Kemalizme beslenen yoz, çarpık ve Kürt halkına yabancı, Kürt halkının bir inkar olan bir yapı oluşturulmuştur. "Kürdistan ulusal geçiğini yok etmeyi amaçlayan bireyi emeğine, halkına ve ülkesine karşı yabancılaştıran şoven Türk milliyetçiliği temelinde geliştirilen sömürgeci Türk eğitim ve kültür politikası Kürdistan'da geniş, mali, kadro ve kurumsal olanaklara sahip olup düşünen kesim üzerinde hemen hakimiyetini kurmuştur. Bu politika özünde sosyal, ekonomik ve siyasal sömürgecilik beyin ve davranış alanında tamamlamaya, yani beyinsel sömürgecilikle tamamlamaya dayanır." (Kürdistan Devriminin Yolu) Bu yapının bir parçası olan ve düşünen kesim içine; edebiyatçı, yazar, ressam, müzisyen ve her türlü kültürel ve sanatsal etkinliklerde bulunanları katmak gerekir. Yukarıdaki alıntıda anlaşılacağı üzere sözkonusu bu kesimler, Türk burjuvazisinin etkisiyle biçimlenen, onun bağında doğup gelişen ve onun tüm yozluklarını, çarpıklıklarını, kemalist düşüncüyü ve her türlü küçük-burjuva hastalıkları bağında taşıyarak süregelmiştir.

Bu asimilasyoncu, yoz, çarpık sömürgeci kültüre, ülkemizde hala varlığını sürdüren feodalizme rağmen bu yapılarla mücadele ederek 1974'te ortaya çıkan Hareketimiz; ulusal kurtuluşu giden yolu açtığı gibi ulusal kültüre yönelmenin yolunu da açarak ulusal kültür alanında da bir çıkışın başlatıcısı olmuştur. Kürt olduğunu söylemeye, Kürtçe konuşmaya utanan birçok kesimin milli benliklerine yönelmeleri, Kürt diliyle, edebiyatı, sanatı ve kültürüyle ilgilenmeleri bu çıkışın sonradır. Bu ulusal başkaldırının kültüre ve sanata da olumlu yansımaları bakımından önemli bir olaydır. 1980'e doğru halk arasında büyük bir destek gören Hareketimiz, halkla bütünleş-

mesi, gençlik, işçi ve köylülük kesimini örgütlemesi, Türk devletinin uykusunu kaçırdı. 12 Eylül 1980'de asıl amacı, Hareketimize yönelik olan faşist ordu darbesi gerçekleştirildi. Hareketimizi yok etmek amacıyla, Hareketimizin geliştiği alanlarda toplu katliam, işkence ve tutuklamalara başladı. Dünyanın en barbar ve vahşi uygulamalarına geçen faşist Türk devleti, Hareketimizin zindan direnişleriyle karşılaşarak çok geçirirken, uzun bir hazırlıktan sonra tarihi 15 Ağustos Atılımıyla yıkılışının başlangıcı görmeye başladı. Bu atılım ulusal kurtuluşu giden yolu aydınlatırken, ulusal kurtuluşu kültüre ve sanata yönelmenin de ikinci bir yeni başlangıcı oldu. Bu yeni başlangıçla, ulusal kurtuluşu hizmet eden, ulusal kültüre yönelimler daha da arttı. Samimi, iyiniyetle çalışan fakat amatör-lüğü ve darlığı pek aşamayan, meseleyle yüzeysel bakıp asıl ruhuna uygun bir yapıya oturtamayan kültür çalışanları ve sanatçıları yanısıra, hala halkımıza ters düşen ve hala halkın sorunlarından uzak yaşayan ulusal kurtuluş mücadelesinin yükselen sesine kulak tıkayan birçok kesimler de vardır.

Bunlardan birincisi "sanat için sanat" yapmak iddiasında olan, sanatı toplum için, halk için yapmaya akıl erdiremeyenlerdir. İkinciler ise kültür ve sanatı hizmet adı altında kültür ve sanatı bir sömürü aleti olarak kullanan, maşa olan unsurlardır. Bir üçüncü kesim de kendilerine aşık-kendilerine sevdalı, kimseyi beğenmeyen, devrim deyip devrimden kaçan, herkese kara çalıp, kendini zembere suyu ile yıkayan, laçka ve yoz ilişkiler içinde olan ve bunu çevresine bulaştırmaya çalışan, her şeyi bildiğini sanan, hep pohpohlanmak isteyen kararsız ve rotasız kesimdir. Dördüncüleri de en zararlı olan kesimlerdir ki; "Anadilde eğitim", "Kültürel özerklik" diyerek kültürsüzlük içinde boğulan, ulusal kurtuluş mücadelemiz yükseldikçe kelaynak kuşları gibi yavaş yavaş nesli tükenen küçük-burjuvalardır. Tüm bu olumsuzluklara rağmen Kürdistan'da halk gerçekliğinde bir ulusal kurtuluş mücadelesi dev adımlarla ilerliyor. Bunun şavkıyla gelişen, tüm gıdasını ondan alan ulusal kurtuluşu bir kültür de boy atmaktadır. Kültürel etkinlikler içinde olan yazar-çizer, edebiyatçı ve sanatçıları toplumun en duyarlı kesimleri olmaları itibarıyla toplum içinde büyük rollerle sahiptirler. Dünyadaki pratiklere görüldüğü gibi, rollerini iyi oynadıkları oranda faydalı oldukları da görülmüştür. Ayrıca sanat ve kültür etkinliklerinin ulusal kurtuluşu bir toplumun şekillenmesinde ne tür büyük görevler üstlendiği bilinmektedir.

Bütünlüğü parçalanmış, var olan tüm değerleri tahrip edilmiş; dili, kültürü, sanat ve edebiyatı unutturularak yok edilmeye çalışılmış Kürdistan halkının, tam anlamıyla tüm değerlerini ortaya çıkarmak, onlara değer verip geliştirmek ancak Kürdistan'ın bağımsızlığıyla mümkün olacaktır. Bağımsızlık kazanılmadan dil, kültür, sanat ve edebiyatımız üzerindeki asimilasyoncu uygulama ve sos-

yal-şoven tahribatlar son bulmayacaktır. Kültürel savaşım ulusal savaşımın bir parçasıdır. Kültürel savaşım ulusal kurtuluşu hizmet etmelidir.

Günümüzde acil ve temel görevlerden birisi de dili, kültürü, edebiyatı ve her türlü sanatı ulusal kurtuluşu çizgide ulusal kurtuluşu hizmet eden bir araç haline getirmektir. Bu nedenle bu hususta yapılan tüm çalışmalar bu temelde olmalı ve ulusal kurtuluş için yazın, ulusal kurtuluş için sanat, ulusal kurtuluş için kültür faaliyeti yapılmalıdır. Yurtsever Kürt yazar-çizer ve sanatçıların bu son kavgaya seyirci ve tarafsız kalmaları sözkonusu olmayacağına göre yapacakları ilk şey örgütlülüğe kavuşmalarıdır. Gerekli örgütlenme olanakları yoktur. "Örgüt meselesine kalıcı sürekli bir çözüm yolu getirmeden diğer alanlarda fazla bir gelişme sağlanamaz. Sağlansa bile bunlar sürekli kılanamaz, bizi başarısızlıktan kurtaramaz." (Örgütlenme Üzerine) Bu nedenle örgütlü çalışmak kaçınılmaz bir zorunluluktur.

Sonuç itibarıyla, Kürdistan halkının siyasal birliği olan ERNK içinde yer almak; kalemiyle, fırçasıyla, sazıyla, söyleyle ve her türlü kültürel ve sanat etkinlikleriyle, ulusal kurtuluşu bir inanç, ulusal kurtuluşu bir azim, ulusal kurtuluşu bir ruh ve aulganlıkla tarihi görevini yerine getirmek, yenden doğuşun bir parçası olmak; aydın, yazar, çizer, sanatçı ve tüm yurtseverlerin zorunlu bir görevi olduğu unutulmalıdır.

5.2.1987

Kürdistan Halkının Mücadelesine...

Başarısı 5. sayfa

günahları Holmer'e yükleyerek, onu görevden alarak, devletin prestijini kurtarmaya çalıştı. Hatta temize çıkabilmek için daha da ileri giderek, Holmer hakkında "Kürtlere yönelik yasaya aykırı baskınlar düzenlediği" gerekçesiyle soruşturma açtığını ilân etti. Ulusal kurtuluş mücadelemiz; insanlığa ve demokrasiye sığmayacak tarzda düşmanlık yaparak içerisine düştüğü utanılabilir durumdan Holmer'i kurban ederek sıyrılmak isteyen İsveç devleti, şunu bilmelidir ki, başta İsveç ilericileri kamuoyu olmak üzere, bu göstermelik tavırlarına hiç kimse inanmayacaktır.

Kutsal davaya, haklı bir mücadeleye düşmanlık etmek kolay değildir. Kürt halkının büyük acıları ve fedakarlıkları pahasına, çağımızın en vahşi ve en gerici güçlerinden biri olan faşist Türk burjuvazisine karşı verdiği bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine düşmanlık da pek öyle kolay olmayacaktır. Hele hele bu, "demokratik", "ileriliklik" vb. adlar altında hiç mi hiç yapılamaz. Aksi halde Kürdistan halkının bağımsızlık mücadelesini "terörizm" olarak suçlama gaffeine düşen İsveç devleti gibi, "demokratik" iddialarını bir yana bırakarak faşist TC'nin konumuna düşüp çıkmaza sürüklenmek kaçınılmaz olacaktır.

Faşist Sömürgeci Zindanlardaki Zulüm...

Başarafa 9. sayfada

hiçbir sonuca ulaşamayan faşist-sömürgeci rejimin, bu uygulamaları zindanlardaki katliam ve imha çabalarını hızlandırmak istediği anlaşılmaktadır. Son aldığımız bir habere göre, Diyarbakır zindanında PKK-Siverek grubu davalardan tutuklu bulunan Cahide ŞENER isimli kadın savaşçının işkencede katledildiği söylenmektedir. Yılbaşından beri geliştirilen uygulamalar bu haberi doğrular niteliktedir. Özellikle geliştirilen yasaklarla Diyarbakır zindanından son zamanlarda bilgi alınmaz olmuştur. Bu da zindanlarda yeni bazı şeylerin olduğunu, Cahide ŞENER adındaki tutuklunun katledilmesi haberinin doğru olabileceğini gösterir niteliktedir.

Öte yandan, benzer bir uygulama Adana zindanında da sürdürülmektedir. Alınan haberlere göre, yılbaşından sonra zindanlardaki savaş esirleri haftalarca günlük bir tek zeytin vermek biçiminde aç bırakılmıştır. Devrimci tutuklulardan gelen tepki karşısında cezaevinde bazı karışıklıklar çıkarma, bazı teslimiyetçilerden yararlanma yoluyla tutukluların direncinin kırılmak istendiği, buna karşı ise devrimci tutukluların geniş katımlı bir açlık grevi başlatığı belirtilmektedir. Özellikle son zamanlarda arttırılan yasaklar nedeniyle cezaevindeki tutuklularla ilişki kurulamamakta, haber

alınmamakta, bu nedenle baskı uygulamaları ve direniş hakkında fazla bilgi edinilememektedir. Faşist-sömürgeci rejimin dışarıya bilgi sızdırmamak için özel bir çaba içinde olması Adana zindanında geniş bir direnişin sürmekte olduğunu doğrular niteliktedir.

Her iki cezaevinde de benzer durumların varlığı, belirtilen olayların doğruluğunu ve faşist-sömürgeci rejimin yeni imha çabaları içinde olduğunu göstermektedir. Özellikle dışarda gelişen ulusal direniş mücadelemizden ağır darbeler yiyen ve günbegün yıkıma doğru hızla yol alan faşist sömürgecilik, çaresizlik içinde zindanlardaki esir devrimcilere saldırmak istemektedir. Ancak şunu unutmamalıdır ki, yaptığı her zulmün, aktığı her kanın bedelini misliyle ödeyecek, uyguladığı baskı ve zulmün hiçbirini karşılıksız kalmayacaktır. Yapılanın intikamı devrimci yöntemlerle kendisinden katbekat alınacaktır.

Bugün bunu, sadece devrimciler değil, tüm Kürdistan halkı ile ezilen Türk halkı kendisine görev bilmektedir. Bu görevin bir gereği olarak faşist-sömürgeci canilere karşı daha aktif mücadele edilmeli, zindanlardaki zulme daha aktif karşı durulmalı, savaş esirlerinin gösterdikleri şanlı direnişle daha yakın ilişki ve dayanışma içinde olunmalıdır.

Cephe Gerisi, Cephenin Aktif Bir...

Başarafa 11. sayfada

görevidir. Mücadelemize karşı tutum ile içinde bulunduğumuz duruma göre, kısa ya da uzun süreli kurulan ilişki ve ittifaklara her şey hal oldu anlayışıyla bel bağlamak siyasal bir aptallık olduğu gibi, bu alanda kapalı bir kutu olmak kadar daha tehlikeli bir durum da olmaz. İçine girilmemesi gereken böylesine bir yapıyı aşmak, kendi gerçekliğimizle diğer güçlerin içinde bulundukları vaziyetin salt ideolojik değil, politik olarak da özümsemesine bağlıdır. Ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimine, bölgedeki siyasal gelişmelerin alacağı biçimlere göre çeşitli güçlerin bugün belli bir yönelim içinde oldukları gözönünde tutularak, usta bir politikayla çıkarların çakıştığı noktalarda anlamlı ve yararlı ilişkiler geliştirmek, gerçekleştirilmesi gereken görevler arasındadır. Büyük gaflar yapılmaz, manığın kabul etmeyeceği safluklara girilmezse, güçlü bir komunda bulunan mücadele ve Partimizin politikası yetkin bir biçimde temsil edilirse, bu alanda mutlaka başarılı sonuçlara ulaşılabilecektir.

Şimdilik geri-cephe durumundaki alanların, aynı zamanda uluslararası stratejik ittifak görevlere ulaşmanın sahaları olduklarına işaret etmek, bu konuda deginilmesi gerekenler açısından yeterli olacaktır.

DİĞER FAALİYETLER: Belirtilen çalışmaların dışında, basın-yayın faaliyetlerini örgütlemek, savaşın teknik araçlarını karşılamak, cepheye sağlık hizmetlerinde bulunmak vs. görevler cephe gerisinin çözüme kavuşturması gereken çalışmalar arasındadır.

Basın-yayın faaliyetlerine uygun

alanların yaratılması, ihtiyaçların temini, mücadele alanlarına ulaştırılması, yine bir radyo ile yayın yapmanın imkanlarını yaratmaya çalışmak bu hususta yürütülecek faaliyetleri kapsamaktadır.

Savaşın teknik ihtiyaçlarının karşılanması için, giderek daha çok ve nitelikli bir üretim kapasitesine ulaşacak küçük atölyeler kurulması gerekmektedir. İlk elde daha çok gereksinimi duyulacak patlayıcılar üretecek, bozulan silahların tamir edecek bu atölyeler için, kurulma alanları yaratılmalı, teknik malzeme temin edilmeli, teknik elemanlar hazırlanmalıdır.

Sağlık hizmetlerinin yetersizliğinden, basit ya da müdahaleyle tehlikesi giderilecek yaralanma olaylarında en değerli komutanlarımızı yitirdiğimiz acı bir gerçektir. Şiddetlenecek savaş

— Her Şey Savaş İçin, Her Şey Cephe İçin!

5. İslam Zirvesinin Düşündürdükleri...

Başarafa 9. sayfada

destek bulamadı. Başta Cezayir, Suriye, Libya, Güney Yemen, FKÖ, Tunus, Kuveyt olmak üzere Konferansa katılan hemen hemen tüm ülkeler Türk tezine karşı çıkırlar. Tüm uğraşlarına rağmen TC, İslam Zirvesi bildirisine 2 yıl öncekinden farklı bir ifade koymasını sağlayamadı.

Sonuç olarak, bazı kararlar çıkartıp belli adımlar atabilse dahi, bölge sorunlarının çözümü, böylesi bir toplanmanın sınırlarının oldukça ötesinde ve çok daha geniş ve değişik platformlarda mümkün olabileceği açıktır. Kaldı

3 Asker Kaçarak Yunanistan'a...

Başarafa 1. sayfada

Böylece son kaçış olayıyla birlikte, 15 Ağustos silahlı direnişinin başlangıcından beri ordu saflarından kaçarak Yunanistan'a sığınan askerlerin sayısı 75'e ulaşmış oldu. Ayrıca birçok asker de kaçarak devrimci kurtuluş kuvvetlerimize sığınmıştı.

Özellikle şimdiye kadar kaçan askerlerin tümünün Kürt olması dikkatleri çeken bir durum olmaktadır. Faşist Türk ordusu içinde Kürt asker bulundurmakla ciddi bir sorunla karşı karşıya kalmaktadır. Ordu içinde Kürtlere güven duyulamamakta, ayrı bir muamele ve ağır bir baskı uygulamakta, Türk-Kürt ayrımı ve çelişkisi giderek gelişmektedir. Bu, sadece rütbesizler içinde değil, rütbeliler içinde de ortaya çıkmaktadır. Faşist ordu tam bir çaresizlik içine düşmüştür. Kürdistan'a gönderilen Kürt askerler kaçıp ulusal kurtuluş kuvvetlerine katılmakta veya en azından etkin savaşmamaktadır. Kürdistan'dan çekilip batı sınır alanlarına getirilen askerler kaçıp başka devletlere sığınmaktadır. Böylece ordu için korku sadece dışardan değil, kendi içinden de gelmekte, bu durum huzursuzluğu, dağınıklığı ve kaçışları geliştirmektedir.

Son olarak kaçan askerler faşist ordu içindeki durumu şöyle anlatmaktadırlar: Ordu içinde çok baskı

yapılıyor, her türlü zulüm uygulanıyor. Özellikle son sınır çatışmasından sonra bulduğumuz alanda baskı ve zulüm dayanılmaz hale geldi. Buna dayanamayarak ve zaten Kürt olduğumuz için de kaçmaya karar verdik ve bunu gerçekleştirdik. Aslında on kişiyi aşkın bir gruptuk, ancak diğerleri korkular ve kaçmaktan son anda vazgeçtiler. Ordu içinde baskı çok fazla, özellikle biz Kürtlere çok ağır baskı yapılıyor. Türk-Kürt ayrımı açıkça yapılıyor ve bu çelişki giderek gelişiyor. Yogan bir huzursuzluk ve çalkantı var. herkes birbirinin aleyhine konuşuyor, dağınıklık sürekli artıyor. Aslında kaçmak isteyen çok asker var, belki de bunların sayısı binleri, onbinleri bulur, ancak bunlar korkuyorlar, kaçmaya cesaret edemiyorlar. Öyle sanıyoruz ki yakında kaçanların sayısı çok daha artar.

Türk ordusu içindeki bu durum hakkında askerlerin verdikleri bilgiler, ordu içinden çıkan başka birçokları tarafından doğrulanmaktadır. Faşist ordunun Kürdistan'daki savaşa dayanamayarak hızlı bir çözülüşü yaşadığı herkesçe vurgulanmaktadır. Son olayda kaçan askerlerin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi ile ilişkiye geçtikleri ve Kürdistan Kurtuluş Kuvvetleri safında faşist orduya karşı savaşmak istedikleri belirtilmektedir.

150 Kişi İşkencede Öldürüldü...

Başarafa 1. sayfada

32 devrimci ve yurtseverin katledildiğini —adlarını da vererek— açıklayarak suç duyurusunda bulunmuştu. Fakat askeri savcı Ayata'nın bu istemini, "kovuşturmaya gerek olmadığı" iddiasıyla reddetmişti.

Ancak daha sonraki tarihlerde, şehit düşenlerin aile ve yakınlarının baskıları sonucu bazı SHP milletvekillerinin Adalet Bakanı hakkında soru önergeleri vermesi üzerine faşist yetkililer bir açıklama yaparak söyleneni belli oranda da olsa doğrulamak zorunda kalmıştı. Hatta daha alçakça yöntemlere başvuran faşist devlet yetkilileri, "işkence olayının soruşturuyoruz" adı altında bir iki olayla ilgili bazı işkencecileri göstermelik olarak mahkemeye verip, sözde işkenceye karşı olduklarını ispatlamaya çalışmaktadırlar.

Oysa başta zindanlarda şehit düşenlerin yakınları, devrimciler, Kürdistan ve Türkiye emekçi halkları olmak üzere herkes apaçık biliyor ki; sömürgeci-faşist uygulamalara karşı direnerek insanlığın, devrimciliğin ve halkların onurunu kurtaran bu insanların katledilişinde suçlu olan faşist devlet yetkililerinin ta kendileri ve onların işbirlikçileri teslimiyetçi-ihanetçilerdir. Ve yine herkes biliyor ve inanıyor ki; işlenen tüm bu suçların hesabı mutlaka sorulacaktır.

İşte Kürdistan'da yükselen devrimci direniş savaşının atacağı her adım, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu (ARKG)'nin kemalist-faşist rejime vuracağı her darbe, Kürdistan ve Türkiye halklarının özlemle beklediği bu nihai hesap gününü daha da yaklaştırmakta ve suçluların yüreğine korku salmaktadır.

ki, İran ve Libya gibi ülkelerin toplanması katılmamaları, sorunların giderek çok yönlü ve karmaşık bir hale gelmesi vb. nedenlerden ötürü İslam Konferansı 5. Zirvesi kendisinden beklenen adımları dahi atmaktan uzak kalmıştır. Zirvede alınan İran-Irak savaşına son verilmesi ve tarafların savaş öncesi sınırlara çekilmesi çağrısı, Libya'ya yapılan ABD saldırısının kınanması, Kudüs'ün Arap kesiminin kurtarılması için ortak çaba sarfedilmesi, Filistin mücadelesinin desteklenmesi gibi kararlar da bir dillekten öteye pek bir anlam ifade etmemektedir.

ÊRÎŞA ZÎVÎSTANA 1987'AN DE DERBÊN XEDAR LÎ HÊZÊN MÊTINGERÊN FAŞÎST Û ÇETÊN SÎXUR Û AJAN HATÎN XÎSTÎN

Destpek rûpela dawî de

bû. Gelek serbazên dijmin hatibûn kuştin. Têkoşerê hogirê gelê me heval Hasan SEVILGEN ji şehidketibû. Dijminê mêtîngerê faşist ku li vî êrdimê hukmê xwe heta merheleki pêwîst hundakirîye, ji bona ku bikaribe rêya tofîlan û xeta boriyên ziftê biparêze, li her sed-metrekê komeke dewriyan digirîne, li bal serbazên xwe yê ku ji tirsan newêrin tenê biminin mijroven ji şeniya dorhêlê disekinine û bi vî nolê dixebite ku serdestiya xwe disa bicibhene. Ji ber ku gelê Hezêxê

vê yekê napejirîne, li ser gel zilmekê leşkerî a tundetir tê bikaranîn. Gava ev kiriyarê dawî a ku yekitiyên me yê rizgariyê pekanin, dijmin gelek bêhîr kire nava tirs û xofê, ji hêla gel ji bi heyecan û şahiyeka gewre hate pirozkirin. Tali de, ê din dijmin nekari bi hesani operasyonên xwe birêvebibe û lewma stembariya li ser gel zexel û sistbûye. Tola heval Hasan û pikoliya li ser gel hate standin. Carek din hat ispatkirin ku, sala nûh de wê şereke pir dijiwartir xwe berdewam bike û ceza bersiva hersucê tê kirin, bêgotin wê bê dayin.

Li Gunde Kror Navça Uludere (Qilaba) Tabureke Komando Nekari Mala Bêbextekî Biparêze

Perçekî giring a êrîşa zivîstanê ji, bi kiryarên rêzerêz yê li gelek derdorên bajarê Çolamergê pêkhatin, hat pêşvebirin. Kiriyarê mezintir ji van kiryanan, roja 22'ê Çilê 1987'an li gundê Kror navça Qilaba birêveket. Êrîşa bi narinçokan de ku li dijî xanikî ku li wir komeke ji çetên sîxur û milîs civîn çêdikirin pêkhat, 8 kes hatin kuştin, bêhtir 10 kesên ji brindar ketin. Tabureke komando a hilbijartîtiyê a artêşa Tirkên faşist ku tim li vî gundî dima û delameta parastina xaniyê bêbextan ji girtibû serxwe, li pêşberê rûdanê nekari xwe bilebitîne ji. Gava ev rewş, hêvî û baweriyek gelek mezin li bal gel derxiste holê, kesên ku xulamtiya mêtîngeran dikin ji kire nav xof û tirsê gewre û kur.

Weke xwendevanên me ji dizanin, Qilaba navçeke ku li wir van salên dawî de şer xwe tundetir kirîye. Li her gundekî Qilaba resmî bolûkek, lê rastiyê de yekîtiya artêşa faşist biqasî taburekê mezin, heye. Yekitiyên piçûktir ji tirsan nikarin li xopanê xwe bigrin û xwe li derêkê bicibhikin. Ev yekitiyên dijmin ku gelek kêr diwerin ji kozên xwe xwe durbikin û derkevin derve, xwe pe mijuldikin ku, cihên xwe biparêzên û xaniyên bêbextan ku hevqas kêrîn ku meriv vanan bi tiliyên xwe dikarê bijmere, bin çav bigrin û biparêzên. Gundek ji van gundan a stratejîkîr gundê Krora. Sîxurek ku navê wî Kasim Abzete, ku 2 xaniyên wî hene û yek ji wan li gund yek ji li navça Qilaba ye û herdu xaniyên wî ji di nava qîşlên leşkerî de ne, neqenciya mezintirîn li gelê êrdimê dikir û sîxurekî bi navûdenge. Ev kesê xîzî ku, ev bû demêke direjîke navawêrê bêgund û ji navçê dernakeve der, li gund malbateke bi navê Yakut qulibandîya rewşa xwe û ji xwe re dixebitîne. Herçûqasî bi caran ji vî binamale hatiye xwestin ku dev ji sîxurî û cahîşîyê berdîn, bernedane û behtir xwe nar û êrîşbazîkinne. Lewma hêzên me yê şoreşger necar mane ku li dijî wan zorê bikarbenin.

Mîna tê zanin, livbaziya erîşî a mezin ku 12'ê Tebaxê 1986'an de pêkhatibû û taliyê behtirî 20 leşkeran komando hatibûn kuştin û behtirî 30 kesên ji brindar ketibûn, li nêzîkî vî gundî qewwimibû. Piştî rûdanê pikolîkî dirinde a mêtîngerîya faşist li xopanê bikarhatibû ku domana wê de nêzîkî

100 gundî hatibûn girtin û lêdanên xedar li wan hatibûn kirin. Bikaranîna wan pikoliyan de rîsta xîretkêşîr ji hêla bêbext Qaso û binamala Yakut hatibû leyistandin. Bi dehan niştîmanxwaz glikirin û tevli yekitiyên artêşa faşist derketin operasyonan. Bi vî rengî suc û gunehên gelek mezin li dijî gel bicibhînin. Bili bangên ji bo qerandinê vî xebata xwe domandin. Ji ber vî rewşê, bi kiriyareke ku divibû fêr ji bide wan doran, kesekê pêş ji van hate cezakirin û ji yê din ji hat xwestin ku, girêdanên xwe yê bi rejîma mêtîngerîya faşist re qutbikin. Lê gava bilî vî ji, şuna ku dev ji xebatên xwe yê kîret berdîn, xwe

çekdarkirin û rêya şerê li dijî hêzên şoreşger ji xwe re hilbijartin. Lewma rewşêke mecburî derkete holê ku, cezakî ku van doran heqkirîye, meriv bide wan. Û ev ceza, roja 22'ê Çilê 1987'an de di bin 2 metre berfê, li gora ku kirînen wan heqkirîye, hat dayin. Kiriyarê cezakirina bêbextan, çetên li derdorê tarûmarkir, wan ji hev fişkiland û belavkir. Gava hinek ji wan yê çavsor revîn û qad berdan, hinek ji ku hatibûn xapandin û bi zorê çek dabûn wan, xwe avêtin bexta hêzên şoreşger. Xwe dan dest û rêya ku gel wanan efûbûke ji xwe re hilbijartin. Ji ber ku tabura komando nekari tenê binamalekê biparêze û hejra ew bi xwe di nava tirsê digevize, tirsê vî taburê a li ser gel tenik ket, rîsta xwe a tirsandine hundakir. Gel, hîrs û gira xwe a mezin a li dijî artêşa mêtîngerîya faşist, bi dijmin da sehkirin û bi bawerîya dilê xwe ve qenc girêda.

Li Midyadê Bebeşt Ceza Heqkiribûn Girtin: Tevli 6 Leşkeran 16 Kes Hatin Kuştin, 15 Kes Ji Brindar Ketin

Ji operasyonên me yê şoreşgerî a dijiwartir ku derbên xedar li mêtîngerên Tirk xist, li navça Midyadê bajarê Mêrdîne pêkhat. Roja 23'ê Çilê 1987'an li mezra Gündükkortê gundê Başyurt nêzîkî Kerboran, ji hêla ezên me yê rizgariyê li dijî çetên bêbext û milîs operasyonêk birêveket. Yekitiyên me yekderbê erîş birin ser 2 xaniyên van çetên ku nayin rî û xaniyên wan serê wan de anîn xwar; 10 kes hatin kuştin, 5 kes ji brindar ketin. Hêzên me yê rizgariyê ku eynî rojê gava ji gund durdiketin ji, leqayî garanên artêşa mêtînger bûn. Pozberiyê de 6 serbazên dijmin ji kuştin û xwe ji xopanê durxistin.

Li gora dengûbehsên berdestê me bûn bûyer wusa çebûye: 2 xaniyên çetên bêbext û milîs li mezra Gündükkortê, ku ev çete ji hêla mêtîngerên Tirk li dijî tîkoşîna me a rizgariya netewî hatibûn çekdarkirin û domana hemû bikaranînen gemar yê li dijî gel û şoreşgeran de weke peyayên cahî hatin leyistandin, ji hêla hêzên me yê rizgariyê yê şoreşger hatin zivirandin. Yekitiyên me paşê ketin xaniyan de û kesên tê de bîtesîrkirin. Çetên xaniyan de derxistin derve, ji bona ku wan bi

şakir, tîsîrên mezin li du xwe hêla.

Ev derba giran ku domana wê de tevli 6 serbazan 16 kes ji dijmin hatin kuştin û 5 kes ji brindar ketin, pêre ji bû nişana hilweşandina çetevaniya milîsî li vî êrdimê, wusa ku carek din nekariye serxwe ve bêtin. Weke tê zanin, mêtîngerên Tirk di van demên dawî de behtir di vî êrdimê de lez dabûn rêxistinkirina çetevaniyê û hêviyên gelek mezin bi vî êrdimê girêdabûn. Nexasim, ji bona ku ev çetên bêbext nehêlin şoreşger bîne vî êrdimê, ketibûn nav rewşa nizami bo parastina êrdimê. Bi paqîjkirin û tunekirina vî avahiya bêbextan, gelê dorhêlê û welatperwer ji ji glî û îxbarên wan, ji zilm û pikoliya wan xelasbûn. Gihan derfeta ku behtir bikaribin alikari pêşkeşî tîkoşîna rizgariya netewî bikin.

Hîn livbaziyên din yê erîşa zivîstanê de pêkhatin, evên jêrin:

1- Roja 16'ê Mijdarê 1986'an, hêzên me yê rizgariyê erîşek birin ser gundê Gelincik navça Dêcle bajarê Diyarbekrê. Sîxurê bêbext Abdullah Avşar bi mirinê hate cezakirin. Rûdanê de kurê sîxurê bêbext Salih Avşar ji xedar brindar ket.

2- Mijûya 24'ê Mijdarê 1986'an, li navbera navçên Çalê û Şîrnexê li nêzîkî gundê Taşdelen, hêzên me yê rizgariyê erîşek birin ser şantiyekê. Bûyerê de 4 kamyonên şantiyê û jeneratorêk yê mêtîngeran hatin şewitandin û texripkirin.

3- Roja 25'ê Mijdarê 1986'an li deşta Şîrnexê yekîtiya ji hêzên me yê rizgariyê, şerek bi yekîtiya operasyonan a mêtîngeran kir ku bi hejmar û teknîka xwe xurtir ji şoreşgeran bû. Garanên artêşa faşist yê dagirker ku ditin, hejmara yekitiya me a şoreşger keme û rewşa coxrafîya ku xwe lê bicibhîrine nebaşê, ketin xwewna tunekirina yekitiya me û derdora wê zivirandin. Le yekitiya dijmin ku leqayî agirek ku netanî bira xwe bû, hundabûnen giran da û şikest. Yekitiya me bê hundabûn xwe ji derdorê durkir. Herçûqasî dijmin duxuyankir ku, 2 serbaz û parezkarekî gund hatine kuştin, gelê derdorê diyar dike ku hejmara kuştîyên ji dijmin gelek behtirê.

4- Roja 25'ê Mijdarê 1986'an, li navça Êrûhê sîxur û bêbextek ku gelek caran ji hêla hêzên me yê rizgariyê hatibû ikazkirin, ji ber ku dev ji xulamtiya ji bo dijmin bernedane, bi mirinê hate cezakirin.

5- Roja 27'ê Mijdarê 1986'an, li nêzîkî gundê Güleçler navça Şîrnexê bajarê Serte, şerek di navbera yekîtiya me a ji yê hêzên rizgariyê û garanên artêşa mêtînger derket. Şer qeçera seetekê berdewamkir. Serbazekî dijmin hate kuştin gelek ji brindar ketin. Ji bîni zirar û ziyan neginaye yekitiya me a şoreşger.

6- Roja 28'ê Mijdarê 1986'an, hêzên me yê rizgariyê erîşek birin ser

şantiyeke li nêzîkî navça Qilaba. 3 dozerên ku li çîyan rê ji bo yekitiyên operasyonan yên mêtîngeran çêdikirin, hatin tunekirin.

7- Roja 9'ê Kanûnê 1986'an li dora gundê Kirkpîran navça Dêcle bajarê Diyarbêkrê hêzên me yên rizgariya netewî bi hêzên dijmin re şerekî kirin. Çeteyê milîs Mustafa Akbaz xedar hat brîndarkirin.

8- Di rojên dawîya 1986'an û destpêka 1987'an de hêzên me yên rizgariyê li navendên bajarên Dêrsimê û Ovacikê, li dijî hin nîqtan operasyon pêkanin. Bi belavokên ku domana kiryarê de bi dorîfîrî hatin belavkirin, leystokên dijmin ku dibûn li êrdimê bèn leystandin, hatin rabîrîn û pişange

kirin. Domana operasyonan de ku bi komên xilbe hatin pêkanin, artêşa mêtînger û hêzên polîsan nekarînin tutişt bikin. Livbaziyan ku hima me li êrdimê datînin pêşîya çavan û baweriyeke gelek mezin didin gel, bi şahiyeka gelek gewre ji hêla girsan hatin pîrozîkirin û tengezariya dijmin yekcardin li pêşîya çavan daweşandin.

9- Mêjûya 10'ê Çilê 1987'an li çîyayên dordora bajarê Sêrtê, gelek hacet û kamyonên ku rê ji bo yekitiyên operasyonan yên mêtîngeran çêdikirin û ji hêla çetên milîs dihatin parastin, ji hêla hêzên me yên rizgariyê hatin texripkirin. Livbaziyan me yên ve nolê, derfetên bizava dijmin li êrdimê ji holê radikin.

Tê Xwestin Ku Çetên Milîs û Sîxur Yên Belavbûne Bi Terzên Nûh Bê Rêxistinkirin

Taliya derben xedar ku domana êrişîya şoreşger a zivistanê de li yekitiyên mêtîngerên faşîst û çetên sîxur û nokeer hatibûn xistin, çetevanî hate pejilandin û kete nav rewşê ku e din nekaribe birihetî pêşve here. Mêtîngerên Tirk yên ku li destpêkê vir de bi çetevaniya sîxur û milîsiyê gelek hêvîdarî girêdabûn û sermîvîsa xwe bi azînen wusa di-xwestin biguhurînin û heta merhelekî pêwîst piştî xwe dabûn wan dorên bêbext, niha dixwazin vanan bi terzên nûh dîsa birêxistin bikin û qedereke din vanan li dijî têkoşîna me a rizgariya netewî bikarbinin; ji rûdanên ve taliyê ev yek rind tê fahmkirin. Amedakariya mêtîngeran ku niha pêktênin, bi rengê kêmkirina hejmarê çetan û wan li ser hev komîrînin û wan tîxin rewşa yekitiyên nîzami, xwe şanîdike. Di-xwazin ku van çetan bi çekên nujentir bixemilênin û cilên ji yek rengê li wan bikin û terzeke cahşan yên bi pere derxînin holê.

Gava meriv rind li pêrgêlê binêre, pîr diyare ku hêj dema mêtîngerên faşîst gavên sifte bo rêxistinkirina çetevaniya sîxur û milîsiyê avêtibûn, rêxistinkirîneke ve nolê ji xwe re armanc girtibûn. Lê belê vîna gavbigav û bi melîsonekî bikaranîn. Pêşî hin doran kişandin karên sîxur û glikariyê. Paşê bi rêya hin xebatan -bi navberiya û alikariya kevneperestên bêbext, rêya kirina bi peran û pîkolîyê ûhw.- çek kirin destên wan de û gotin wan: "hunê tenê xwe, malên xwe û gundên xwe biparêzin." Piştî gavbigav pêşî li dora gundan nobet bi wan dan girtin. Paşê ji bo garanên artêşê û komên dijgerilla dema operasyonan de şop bi

wan dan ajotin ûhw... kin bê gotin ji gelek merhelan wan gihandin rewşa ve rojê. Tê biran ku, demekê hejmarê wan bilindî 25-30 hezaran kiribûn. Belê taliya xebatan tunde ji aliyê yekitiyên me yên şoreşger, bireke mezin ji vanan hatin perwendekirin, qîma hinekan hat anîn û birek ji çekên xwe vegerandin mêtîngeran û wusa xwe ji rewşa bêserêf xelaskirin. Gelek ji wan ku amancên mêtîngeran yên bîngêhî naskirin û şexsiyeta şoreşgeran de nasîni ramariya rizgariya netewî bûn û vîna ji xwe re rêber girtin, an tevî çekên xwe xwe gihandin hêzên rizgariyê, an çekên xwe berikên xwe dan şoreşgeran, an ji xwe kirin nava rewşê ku delametên ku şoreşger didin wan, bîcîh bûn. Yên ku nehatin rê, bi zanîstî dijminahî domandînin ji, li gora zagonên zora şoreşgerî, bi cezayên peran heta cezayên mirîne, bi gelek bikaranîna heta merhelekî pêwîst hatin melulîkirin û bedengîrînin. Jemayên dawî û yên çavsortîrînin ku nedihatînin rê, bi êrişîya zivistanê 1987'an hatin pelixandin û pejiirandin.

Niha, mêtîngerên ku ketine nav rewşêke tengezarî, ji van kesan yên nemirov, koma gemaran, rûtal-serserî û dilxîz, qasî 5 hezar kes dixin rewşa yekitiyên nîzami; û hêvîdîkin ku bi destê van 5 hezar garanên pejmurde tiştê ku nikarin bi garanên artêşê xwe a faşîst a ji milyonek serbaz biserî bibin, pêkbinin. Erê, ev rewşa cîvanokî a ku kena meriv li ser tî gelek komîke, herwusa bêcaretiya dijmin û rebeniya dijmin pîr eşkere datîne holê; ev ji ji ber ve yekê rewşê ku, bala meriv rind li ser xwe dikêne.

Xebatên Mêtîngerên Tirkên Faşîst Ji Bo Yekber Koçberkirina Gundan Tundedibin

Îspateke eşkeretîrî a ji bo bêcaretiyê û bîncariya rejîma mêtîngerê faşîst li pêşberê têkoşîna me a berxwedana şoreşgerî a pêşve diçe, azîna koçberkirina gundan e. Rêjîma mêtîngerê faşîst dixwaze niha pêwîst li dordora Mazgirt, êrdîma Dêrsimê azînen weke avakirina "gundên stratejîk" li derdorên ku şer xwe li wir tunde kirîye, "valakirina cihan", yekber an cure-cure şewitandin û hilweşandina gundan ûhw... ku bi rengê azîneke "cenga taybetî" ji efendiyan xwe yên emperya-

list hînbûyê, jîyanê de bikarbêne.

Weke em bînin bira xwe, hêj destpêka sala 1985'an de bikaranînen ve nolê li êrdimê min Çolamêrgê, Sêrtê, Wanê, Mêrdîne, Dêrsimê ûhw... li êrdimê ku têkoşîna me a berxwedana netewî behtîrîn pêşve çûye, birêve hatibûn xistin. Gava ji alîkî meza û gundên li derdorên ku li wir bi bikaranîna azîna "gundên stratejîk", otorîta mêtîngerên faşîst hatibû hejandin û li şûna otorîta dijmin, serdestiya otorîta şoreşger destpêkiribû, valadikirin û vanan li

nîqtên ku dilê wan dixwesta tanin bal hev, ji aliyê din ji gundên ku bîlî herba-bê pîkolî û sîtembariyê û herwusa hingavtînan, herbabê alikariya maddî û manevî pêşkêşî têkoşîna dikirin, dihilweşandin, dişewitandin û gel ji axa xwe durdixistin. Mîsalên ve nolê, demaderbasbûyî de gelek hatin jîyankirin: ev yek ji nasî me ye. Xebata sistematîkîrîna rejîma faşîst a di vî barê de, me bikaranînen bi navê "Proja Başûra Wanê" de pîr eşkere dît. Nexasîm, di-xwest êrdîma fîrê a ku çend navçeyên di navbera bajarên Wanê û Çolamêrgê li wirin, ku li wir bo têkoşîna me a berxwedanê a pêşve diçe, pêwîstî mezin a stratejîk heye, ji şoreşgeran paqîjbike û bi temamî hûkmê xwe serdest bike. Bi ve yekê hesabê xwe dikir ku, wê gîrdana di nava başûr û bakûr de sist û tenîkbike.

Erdîmeke, bikaranînen wusa bi gelekîrîn pêkhatin, êrdîma Dêrsimê ye. Dijmin, ji bona ku pêşve çûna berxwedana şoreşgerî birawestîne, bêtlanî azînen nûh derxiste holê û keftûlafta bikaranîna wan meşand. Bi azînen hov û dirinde ku ji bapîrên xwe qelen girtine, qîrkîrînen bêsêcer û nemirovî pêkanin. Havîn û zivistan negotin, herroj operasyon birêvebirin. Ji helekê ji bikaranînen "qîrkîrîna spi" û konevaniyên keşîşan, bêtlanî domandînin. Hezar terzên bêbextiyê yên çemandîrînin, nîzmtîrînin û bêsermtîrînin derxistin holê û hêvî ji vanan kirin. Cîhên runîşûnê yên mina gund û mezran ûhw. yên li çîyayê Munzurê bi dehan li bal hev komîrînin û xebîtin ku, "gundên stratejîk" avabikin. Herwekî, carcarnan bi zorê, bi zagonên "koçberkirina mecburî", carcarnan ji bi azînen aborî yên ku pêkanin, herbabê derfetên debara gel ji hêla rakirin û gel bêcareyî koçerîyê kirin. Serê van koçberkirînan, ji mîjî ji tixubên Tirkiye derbasbûyê û gihaye metropolên (bajarên mezin) Ewropa.

Lê çî heye ku, bîlî hemû van

Sala 1987'an Têkoşîna Me a Rizgariya Netewî Wê Bibe Saleke Hilpişkînen Mezin

Êrişî zivistanê 1987'an a ku li hundur û derveyî welat pêsketînen pêwîst derxiste holê, taybetiyên qonaxêke dirokî di têkoşîna me a rizgariya netewî de, di xwe de hildigire. Ev livbazarîya bin hoyên zivistanê yên dijar û zehmet hate birêvebirin, eniya dijmin de bayê tarûmarbûn û pejlîandinê lêxist. Nûner û berpirsiyarên mêtîngerên Tirk yên bilindîrînin, necarman ku hilweşandin û bêcaretiya xwe bi rengekî zelaltîrînin ji devên xwe bidin der. Wezîrê karên hundurî yên mêtîngeran Yildirim Akbulut, ji bona ku bikarîna ji girsên gel vîşêre ku garanên artêşê newêrin derkevin operasyonan, duxuyaniyek bi rege: "... bawer bikin ku, serdestiya êrdimê destê me de ye" kir. Meriv pîr hesanî ji van gotînan dikare derxîne ku, ka çuqas bi vî duxuyaniya xwe dikare baweriya mirovan bîne. Herwusa, gotînen eynî şexsî yên min: "heke hin tedbirên din hebî, yên dizanîna bila derkevin bîjin", keftûlaft û bêcaretiya dijmin pîr eşkere datînin ber çavan. Rastî ji, çarên taliyê yên mina bikaranînen yekber koçberkirina gundan, qomplovanî, çetevaniya sîxur û milîsî ûhw... û azînen din ku, omîdên xwe bi

xebatan û keftûlaftê, dijmin negiha daxwaza xwe û tu dem ji nikare bighîje ve amanca xwe. Berxwedana şoreşgerî ku herroja diçe, derbên serxwevîrî li dijimîne mêtîngerê faşîst û hevkarên wan yên ji her tîxmî dixê û pêşve diçe, îroj rayên xwe wusa li derdore dagerandîye ku dişa û tucaran nekaribe ji axê bêt hilkişandin. U di van rojên ku em nûh ketine sala 1987'an de, hêzên me yên rizgariya şoreşgerî bi alikariyên firehtîrînin yên ji gelê me distênin, ku bin pêşengiya PKK û ala ERNK yekitiya xwe û hima xwe diwarîrî kirîye, di vî êrdimê de derbên xedarîrî li dijmin dixin, dadîkevin nava bajarên û êrişên pêktênin û vî rejîma tarî û rîzî ji bîngêh direjîlînin û dihejînin.

E din tu azîna tehdîtîrîne û pîkolîya dijmin, nikarin bidin sekinandin ku gelê dorhêle ku baweriya wî li dermafê pêşengê wî mezin bûye, xwe tîkîli nav refên rizgariya netewî neke. Ji ber ve yekê, rejîma faşîst a ku ketiye nav tengasiyeka yekxur, dîsa dest avêt koçberkirina gundan, û hin gund bi temamî valakirî û wusa li çarekî ji bo gîftûgîftîya xwe digere. Bivê armancê, li êrdîma Mazgirtê gundên bi navên Şewkan, Beroj, Golek, Gomek, Kerêç ûhw. ku bîlî herbabê pîkolîyê behtîrîn alikarî didan têkoşîna û di vî dema dawî de bi dehan kes ji van gundan xwe tîkîli nav refên têkoşîna kirin, koçberî (surgunî) cîhên mina bajarên İzmir û Manîsa kirin û dixwazin êrdîma van gundan bi tevayî ji insanan valabikin.

Lê ger dost û ger ji dijmin gîringe bibînin û bizanîbin ku, mina hemû azînen heta niha bikarhatînin ev azîna hanan ji, nikare rejîma faşîsta kemalist ji hilweşandinê xelasbîke; û e din nikarin gelê me ku ji bona rizgariya xwe bin rêberiya PKK rabûya serxwe, birawestînin. Delîlê ve yekê a zelal û ronak ji, berxwedana gelê ku li gundên qala wan hatîrînin de dije, li dijî van bikaranînen rejîma faşîste: serhildan û xweragirtîna van gundiyanê.

wan girêdabûn, bi operasyonên şoreşgerî yên zivistanê hatin perçiqandin û pejilandin; ev yek ji mêtîngeran mecburîr ku, ji nûh ve li du hin "tedbirên" nûh bîgerin.

Ji hêla din ev kiryarvanî, hima Partiya me. Eniya me û Artêşa Gelê me û bilindahiya têkoşîna me a rizgariya netewî bi rengeke gelek ronî dani holê. Ji ber ku Pêşmergên me, di bin hoyên zivistanê welatekî mina Kurdistan xwe gihandin livbazarîyek wusa, ji niha mîzgîni xwe dirêjî me dîke ku, wê sala 1987'an di têkoşîna me a rizgariya netewî de, bibe hilpişkîneke û gaweke gelek mezin.

Ji ber van taybetiyên xwe Têkoşîna Rizgariya Netewî Kurdistan a Nûjen, li Rohîlata-Navîn ji îroj cîhekî gelek pêwîstî digire: herçuqas li vir, pîrsîgîrêkên gelek giran yên ku ji kuryên dirokê tene hene, şereke gelek dijar li dare û rewşa hezaran gelek tenike, wusa ku ger giranîkî pîr piçûk ji cîhe xwe bêt leystîndin an leqandin wê gurrîni û xurminîki mezin ji xwe bilind bike û hejta dikare Rohîlata-Navîn serûbin bike.

BANG JÎ BO ŞEVÊN KURDISTAN YÊN YEKÎTÎ, SERHÎLDAN Û BERXWEDANÊ -NEWROZ-

Gelê me bi xurtkirina yekitiya xwe a netewî dikeve domana NEWROZ'êke nûh. Newroza ku di Newroza sala 1982'an de bi berxwedana Kawayê hemdemî rêheval Mazlum DOĞAN gihîda tedayiyeka nûh, bi damezrandina rêxistina gelê Kurdistan a yekîtî û têkoşîna netewî ERNK, hate xemilandin.

Têkoşîna me a ku li di Hilpişkîna 15'ê Tebaxê weke balyozêke li ser serê mêtîngeran dakete xwar, evîna gelê me a ji bo serxwebûn û azadiyê bi çekên nûjîntir yê rêxistîne tekuzkir û gihand qonaxekê ku ji vegerandin tune ye. Herwusa domana dema derbasbûyî a kurt lê gelek bi tedayî de, gelê me zani nişani dostên xwe û dijminên xwe bide, ka çawa xwe li dora pêşengê xwe ji, ku hebûn û rizgariya wî dinasine wî, xwe gihandiye hev.

Agirê Newrozê ku berî niha bi 2599 salan ji hêla Kawayê hêşînger hate pexistin, di tu demê de nekari bê vemirandin. Agirê sersala nûh-cejna Newroz ku Kawayê hemdemî rêheval Mazlum DOĞAN li zindanên Amedê (Diyarbakirê) li dijî bêbextiyê, xwespariyê û xulamîyê pexist, iroj rêya gelê Kurdistan a ku diçe zafêra taliyê ronahidike. Ji Newroza sala 1982'an vir de gelê me girêdaniya xwe bi berxwedana zindanan re li çîyan, zozanan, deştan, bajaran, karxanan, zindanan yanê li her derûdorên jiyane îspatdike.

Gava dijminê mêtîngerê faşîst dixebite ku ji bona hebûna xwe li welatê me bidomîne azînen cenga taybetî ji gelek hêlan ve her keliyê bikarbêne, nikarê xwe jê xelasbike ku, bi derbên ji hêzên rêxistûnbûne yê têkoşîna me a şoreşgerî digre, bêhiş û gêj nebe. KT (Komara Tirkîye) a ku dibîne li pêşîya wê têkoşînekê wê dawîya wê bene heyê, hêzên xwe yê leşkerî li gora rewşa şer li Kurdistanê bicîh dike. Li kêleka bikaranîna weke parêzkarên gundan, zagona poşmaniye, milîsvaniyê, sixurî û nokeriyê, glikariyê, gundikên stratejîk, durxistinê ûh.w., bi rêya hinek hêzên hilweşandkar û provokator yê ruçken wan bi "çepî" hatine niximandin, qomplî û êrişên xwe di qadên

- Em beşdari şevên Newrozê bibin, têkoşîna xwe a rizgariya netewî xurtbikin!
- Bijî serpehatîna yekîtî, serhildan û berxwedana me NEWROZ!
- Em yekîtîyên xwe yê girsan yê rizgariya netewvî avabikin û bin ala ERNK xwe rêxistin bikin!
- Bimre mêtîngerî, emperyalîzm û paşverûtiya xweyîcih!
- Hertîşt ji bo Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan!

nav netewan de ji birêvebir. Wusa xwest siheke reş li ser tesîra û bereziya têkoşîna me bikêşîne. Lê ger li welat û ger ji li derveyî welat tu bikaranîna nekari têkoşîna me birawestîne.

Gava heza pêşengî a têkoşîna me a rizgariya netewî PKK bilî hemû van qomplî û êrişan saleke serkeftîni li di xwe di hêla û bi gavên xurtir û serxwevetir pêşveçûna ber bi domaneke nûh ve bicîhîni, Komcivîna xwe a Sêwemîn bi çaki û jêhatûbûn dawî peanî. Herwusa, danezana damezrandîna Artêşa Rizgariya Gelê Kurdistan (ARGK) û biryarên bo rêxistinkirina ERNK ku Komcivîna PKK a Sêwemîn de diyarbûn, taybetiyên bingeşî yê domana em tê de dijin de ifade dikin. Ê din gelê me wê bi çekên Partî, Enî û Artêşê xurtir bitêkoşe û wê xwe bighîne serbilindîya zafêrê.

GELÊ KURDISTAN Ê NIŞTÎMANPERWER! KARKERNO, JÎNÎNO, CÎWANNÔ!

Ji bona ku em li dijî mêtîngerîyê, ku hezar-hezar sale gelê me bin ked-xwarî û mejokdariyê digre, gelê me bi hezar-hezar azînan li dij-hev dide qirkirin, gelê me bi ol û eşîrvanî perçe-perçe dike û ji hev belav-belav dike, bikaribîn birawestûn û bitêkoşin, em yekîtîya xwe di bin ala rêxistîna yekîtî û têkoşîna netewî-ERNK de avabikin û di nav refên wê de cihên xwe bigrin! Ji bona vê yekê, gelek delametên yekîtîyên ERNK li benda karker, ciwan, jin, ronakbir û hunermendên Kurdistan mane.

Ji bona vê yekê em, cihên ku em lê dimînin, karxanan, komelan, mîzgeftan, çayxanan û hemû derên ku mirov xwe li wir komdikin, biqulibênin qadên xebata Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan!

Ji bona vê yekê, em Newroza sala 1987'an de xwe bi delametên pekanî û avakirina yekîtîyên me yê têkoşîne û rêxistinkirine bitevgirînin; van delametên bicîh bînin û vanan bi tedayiyên xurtir bixemlînin û zînbikin!

FEYKA-KURDISTAN
HUNERKOM

BÎ BEŞDARBÛNA LÎ ŞEVÊN NEWROZA 87'AN EM BÊHTÎR XWEDÎ LÎ BERXWEDANÊ DERKEVÎN Û YEKÎTÎYA XWE TÊKUZBÎKÎN

Gelê me û heza pêşengî a gelê me, bi barê delametên mezin lê bi amedekarî, şahî û heyecaneke ji herdemê tundetir ber bi NEWROZ'a sala 1987'an ve diçin. Bi hişyari û zanatiya evindari, dilovani û dilsoziyeka vî nolê ev sal cejna NEWROZ, bi navên "Şevên Kurdistanê Yê Yekîtî, Serhildan û Berxwedanê" li baniyên çîyayên Kurdistanê, li deşt û zozanan welatê me, li Rojhilata Navîn û li gelek welatên Ewropa (bi nêzikahî li 20 bajaran), wê bê pirozkirin.

Weke li bal gelên cihanê yê din ji dibe, gava li Kurdistanê ji rojên netewî tî pirozkirin, li ser tedayî û pêwistiya rojê tê rawestandin, roj tê hurkolîn û xebatek tê kirin, ji bona ku ev zana û nasê me jî bibe. Nivîstên xwe yê dema buhurî de em li ser dîroka pirozkirina NEWROZ'ê an NÛREJ'ê (an jî ROJA NÛH) a pêşemîn û li ser bûyera KAWA'yê hêşînger a ku devuzmanê gel de bûye destaneke serpehatîne, li ser pêşveketîna Têkoşîna me a Rizgariya Netewî a Nûjen, li ser bi pexistîna agirê vî rojê ji hêla Kawayê Hemdemî Mazlum DOĞAN roja 21'ê Adarê 1982'an li zindanên faşîst de û wusa danezana serkeftîna berxwedanê, li ser bi danezana zafêra berxwedanê têkbirîna dijmin û bi rengê xwedî li gîş van xweragirtînan derketîne, li ser

danezana ERNK li 21'ê Adarê 1985'an mabûn; gelek nivîstên me de ev gîşt bi fîrehi ji ber çavan hatibûn derbaskirin. Dema em Newroza 87'an piroz-dikin, helbet hewceye em di sala li ser van gîştan birawestî, tedayî û pêwistiya rojê bi awakî kurûdur tîbighîjin. Lê gava pergal tenê bi vî bî sinorkirin, diyare ku ev wê bibe nêrîneke kêm û teng.

NEWROZ bi tedayîya xwe a bingeşî, berxwedana li dijî dijimîne; serkeftîna berxwedanê û bidestanîna zafêrê ye. Destpêka rojêke nûhe; destpêka jiyaneke azad û çîrandîna senci-rên koletiyê ye. Rûdana Kawayê hêşînger gava vî yekê a sifte ye. Bilî herhabêrê erîşên dijimînan, gelê me kari vî serpehatîne heya niha jîyan bigre. Lê belê tenê pêşveketîna Têkoşîna me a Rizgariya Netewî a Nûjen, Newroz gihand tedayîya xwe a hemdemî û rastiya xwe a bingeşî. Bûyera Kawayê Hemdemî M. DOĞAN û danezana ERNK di rojêke wusa de îspatkirin ku, ji bona serfiraziya yekîtî û berxwedan gîringe; yekîtî û berxwedan we zafêre bidest benin. Lê Newroz bi van gîştan jî namîne; gelê me we Newroz di Kurdistanê Serbixwe, Yekbûyî û Demokrat de, bêgotin bi rege cejnêka netewî pirozbike.

Pir kifşe ku ji bo afirandîna zafêreke vî nolê ji fîdekari, fîdekari û yekcardîn

fîdekari hewceye. Bêbedel tîşteki piçûktirîn ji nikarê bî standin; bi fîdekariyên bisinor jî, nêzikkirina zafêrê em li hêlekê bihêlin, wê ev raman behtir bî durxistin. Lewma Newroza sala 1987'an, dive ji bo hemû şoreşger û welatparêzan re, bibe navê behtir

xwedî li welatê me ê bedew derketîne, xwedî li çîya-zozan-deşt-av-tav-mirov û hemû dewlemendiyên rind yê Kurdistanê derketîne; bibe evîna girêdaniya bi van rûmetî û ramanên bilind re; bibe carek din bidestanîna hemû tîştên hatibûn hundakirin û jî destên me hati-

bûn derxistin û reva ji bo bedeldayîna ji bo vê yekê neyîne; heta ku em bikaribin bêhna xwe berdin. Heta ku dilokek xwin di laşê me de bime, bibe navê jiyana û tekoşîna ji bo serfiraziyê û serkeftinê. Divê em vîna rind bizanibin ku, herçûqasî bûyerên li derî me tesîrek li ser nêzikbûnê an durbûna zaferê dihêlin jî, di tîrî û nêrîna şoreşgeran û welatparêzan li dermafê şoreşê vê yekê tayîndike. Ji ber vê yekê, girînge hemû şoreşger û welatperwer Newroza 87'an weke destpêka domaneke nûh binasin û fahmbikin; girînge rewşa nêrîna xwe a li ser tekoşînê û şoreşê ji ber çavan derbasbikin. Di vê barê de me tenê heza pêşengiyê e ku divê berpirsiyariya xwe li pêşberê drokê bicîh bîne, rewşa pekanîna an nepêkanîna vê yekê ji ber çavan derbasbikê, xwe ji neçakiyan, çewtiyan û kêmasiyan paqîjbikê. Pêşeng, tiştên ku pêwîstbûn di vê barê de bîn kirin, kirîye. Bi xebatên gelek zorûzêmet xwe amadê domana tekoşînê a nûh kirîye. Lê heke ev doz netenê ê kesên nav refên pêşengê de cihgirtine be û heke bi rengê doza serxwebûn û azadiya gelekî te pejirandin, hingê divê gelê me gişt, ji taybetî ji kesên

hisên welatparêziyê yê zinde dilê xwe de jîyan digrin nerînen xwe yê dermafê vê dozê ji ber çavan derbasbikin; li xwe binêrin ku, ka çawa xwe neziwî ve pergale dikin. Divê nêzikbûnê bîsnor, kêm û xelat yê li dermafê tekoşîna şoreşê mehkumbikin û Newroza 87'an biqulibênin gaweke ku behtir xwedî li delametên rizgariya netewî bê derketinê.

Ê din dem dema yekîtî, rêxistinbûn û bi tevayî gel li dijî dijmin şerkirîne ye. Ji bona vê yekê hemû welatparêzên ji Kurdistan yê ku li Ewropa dimînin, ji temana 7'an heta 70'an, em cihê xwe di nav refên yekîtîyên ERNK bigrin, em tekoşîna li dijî dijmin jî vê eniyê jî bilindbikin!

Gava ji alîkî karkerên me bixebitin, ji aliyê din em ramanên rizgariya netewvî bighînin malbatên xwe, merivên xwe û dorên xwe. Em karxanên ku em tê dixebitin, hemû derên em diçinê biqulibênin qadên ku li wir propaxanda Tekoşîna me a Rizgariya Netewî tê kirine. Em alîkariyên maddî û manevî yê gelek mirovan biherikên nav refên tekoşînê, ji bona rêxistinîkirina yekîtîyên karkeran em barên

delametên akûf ser milên xwe hildin jor!

Em jinên Kurdistan jî, sencirên koletiyê yê serê sedsalana zendên me girêdane biçirên û bipejilênin, di nav refên yekîtîyên jinan yê ERNK de cihên xwe bigrin. Em herbabê alîkariyên maddî û manevî jî bo tekoşîne derxînin holê, eniya xwe xurt bikin û ala wê hildin jor. Zarokên xwe bi perwendekirina rizgariya netewvî mezin bikin!

Xortnî û ciwanên Kurdistan, em bi rewşa xwe a çeleng û dinamik di nav refên yekîtîyên ciwanan de cihên xwe bigrin û xwe rêxistinbikin. Em, ji li ser xwe girtina delametên rêxistinî û berpirsiyariyan nebîzîdin, xwe ji vîna dur negrin. Em şerek li dijî jiyana gemar û rîzî ku li Ewropa birêve têxistin bilindbikin, xwe bighênin kesbûnek û şexsiyeteka rizgariya netewvî û xwedî li doza xwe derkevin!

Olparêzên (dindarên) ku li derveyî welat dijîn, em mizgeftên xwe yê ku dijmin bi rengekî sistematîk û zanistî

- Biji serpêhatina yekîtî, serhildan û berxwedana gelê me - Newroz!
- Biji Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan - ERNK!

JÎ BO RÊHEVALÊN JÎ PARTIYÊ RE!

çavan, rêberiya girsên gel dikin û hede-faşî wî didin; yê ku kelemên bîngêhî yê Partiya me ne û yekîtîya Partiyê li dijî herbabê bîbextîyê û qomployan, li dijî hercure jî rê derketinê çep û rast bi bawerîyeka herî mezin diparêzin û tucaran çavên xwe li pêşîya van nagrin û destur nadin tu nexweşîyan û van nexweşîyan li erdê dixin!..

Şervanên HRK... yê ku herroj, herdem û herkelîyê li hemberê hêzên dijmin bi hogirî û mîrxasî liberxwe didin û li çîyayên Kurdistanê destanan dinivîsin!..

Karker, gundî, ronakbîr û xortên Kurdistan... daykên me, xuşkên me, brayên me... yê ku xwe li nav refên Eniya Rizgariya Netewa Kurdistan (ERNK) lihevciwandine û yekbûne... Ez tekoşîna We a dadi û xwedî-maf bi dilovaniya xwe û bi şahiyeka mezin slav dikim; hezar caran slav ji min jî We re, ji kesekî ku li bendê maye, sêdarê de mirinê pîrozbike û rêwîyê li ser rêya mirinê ye!..

Gelê Kurdistan e qehreman... e ku bili herbabê pêşketinê nebaş; bili êrîşbazî, vegirtin û vebîrînan, bi hêrs û rîka li dijî dijminan, hebûna xwe heta vê rojê domandîye... pêşîra xwe de rêberên komûnist yê mezin yê weke MAZLUM, XEYRÎ, FERHAT û MAHSUM'an xwedî kirîye û gihan-diye!..

Xwedî li me, li dîliyan şer derkeve, ku em teminata serfirazî, azadî û hatina te ne!.. Ji ber ku ev roj dijmin di şexsiyeta me dîliyan şer de dixwaze tevli te, welatê me Kurdistan, serxwebûnê, azadiyê û jiyana mirovahi ku mafê te e xwerûye tunebike, binax bike; ji ber ku dijmin diramine, pêşengê me PKK ku van armancan gişan daniye pêşîya xwe û tekoşinê daye destpêkandin û bi gavên xurt ber bi ramanê ve dimeşe û mîzgînahiya serkeftinê dide me, di tariyên zindanan de têkbibe û binax bike!..

Rêya xwedî li dîliyan şer derketin jî bi vê yekê ve girêdayîye; bi çar destan xwedî li PKK ku pêşengê bîrûmê a tekoşîna serxwebûna me ye derkevi, heza leşkerî a Partiya me Hêzên Rizgariya Kurdistan (HRK) bi tîkîliya xwe û hevkarîya xwe behtir xurtbiki, biqasî quwweta xwe hima xwe jî bo pêşvebirina ERNK pêşkêş biki û bi tîkîlbûna xwe di nav refên eniyê de bîtekoşî. Tenê bi tewreke wusa, êrîş û planên xainane yê dijmin dikarin bîn tîkbîrin. Heya iroj ez xebitûm ku bi awakî qencîrî layiqê gelê xwe û evina dilê min welatê xwe bibim û jî vê sunde jî ezê bixebitûm ku layiq bîminim. ger ez darê kendirê de bîm hejandin jî!..

Rêhevalno!..

Gava em li bûyerên civakî û siyasî ku li cihanê pêşve diçin binêrin, em dibînin ku şoreşa Kurdistan jî niha ve hevkarîya xwe jî bo pêşketinê konevî yê erdîmê û cihanê re daniye holê. Lewma, biqasî ku PKK teminata civakê me a aza di rojên bî de ye, hevqasî jî bi derbîrên ku li paşverûkên erdîme, emperyalîzmê û çewtiyên navnetewan bixe, jî bo bizava komûnîsta cihanê re pêşketinê û hevkarîyek gelek mezin wê derxîne holê. Bîngeha vî teminatê a mezin jî, sazûmankar û rêberê Partiya me serok APO ye.

Rêheval APO!

Weke Te di şoreşa Kurdistan de şanikîr, bi hima mezin a keda xebata ramyarî û konevî (îdeolojî û siyasî), ku Te li hemberê kesên herbabê nexweşî di Marksîzm û Leninîzmê de xuliqandine û dixwazin bixuliqînin danî holê; tesîr û xurtîya ku jî vê derketîyê jî niha ve xwe dide hîskîrîn û gîhayê koçbera gelek pêwîst û keliya îdeolojiya PKK xwe bîghîne zafera diyar, rîsta ku bîleyze wê bizavvaniyek û xurtbûnek nûh bi xwe re bîne, wusa jî begotûn gelek eşkereye ku, wê Tu xeta komûnist a rast şanibiki.

Dengê Partiya me a ku di şexsiyeta Te de bîlind bûye, pêl bi pêl belav dibe.

bere xwe dide wan, biqulibênin qadên ku li wir dijmin te rabîrîn û pişange kirin. Gîringe em bizanibin ku, kesê xwedî li welatê xwe û axa xwe dernekeve, nikare xwedî li olê (dinê) xwe jî derkeve. Em heta dawî û heta jî me tê doza xwe biparêzin. Ji bo vê armancê, em xwe jî tu fîdekariyan dur nehelin!

Hemû bîrên Kurdistanê yê din, em bi rengekî akûfîr xwedî li doza xwe derkevin. Em her derûdora ku em diçinê, biqulibênin qadên ku li wir tekoşîna me pêşve diçe!

Em xwe bi zanistî û nasiya delametên ku me jî bo rizgariya netewî hildana ser şaxên xwe bîtevgîrinin. Em bi rengekî akûf beşdarî şevên Kurdistan yê yekîtî, serhildan û berxwedanê bînin, ku bi hevkarîya FEYKA-KURDISTAN û HUNERKOMê bi armancî pîrozkirina Newroza sala 1987'an hatine dirustkirin. Em propaxandekî dorfirehtîrîn jî bona vê yekê bîrêvibînin, ji bona ku dorên welatperwer yê fireh tîkilî şevên pîrozkirina cejna Newrozê bînin!

Bêbextan, tîrsonekan, namerdan jî kur direllîne; tîrsê berdide dilê dijminê şoreşê! Bî Te mezindibe, bî Te xurtîdibe şerê me li baniyên çîyan!..

Em, dîliyan PKK yê ku van gişan xweş dinasin, bi yek dengê jî zindanan qerîn dikin!

Heta dawî em bi Te re ne, em girêdayîyê Te ne!

Gava ez bi vî bawerîyê û gîyanê (rîhe) ber bi sêdara şengê ve diçim... ezê bi pêşengê pîrozê e gelê Kurdistan û proletariya Kurdistan PKK re, serokê Partiya me APO re, heta dawî girêdayî bîminim; pêşî li ser mêtîngerên faşîst yê Tîrk, nîfrîne li ser dijminên şoreşê li seranserî cihanê bîbarînim; bi evina bîdawa a dilê xwe a jî bo welatê min, gelê min û rêhevalên min û bi hima manevî, ku ez jî bahoza ku ev evîni di kunyên dilê min de rakirîye, distênim... sere min li jor, eniya min vekîrî, bi şahiyeka mezin yekcardin bîkenim û mirinê ber singê xwe ve bîkêşim... ezê li du-hev van duruşman li ser rûken gemar yê cêlladan bîpeqênim!..

Biji PKK!

Biji Kurdistan!

Biji Serok APO!

û ezê bîghîme dawîya bi şeref û rûmet!..

Ez soz û qîrarê didim wê rêhevalno, ku ezê xwe bi mîrani û diilsozi bîtevgîrinim!

Slav be,

Ji bo HRK, hêzên çekdarî û tekoşînê yê Partiya me, ku li çîyayên Kurdistanê bi keleşî li lehengî li dijî hêzên êrîşbaz û zefîkar xweradigre!..

Hezar caran slav be,

Ji bo ERNK, ku bîn pêşengîya Partiya me hatiye damezrandin; yekîtiya civakî a gelê Kurdistan jî xwe re raman girtiye; jî xwe re kirîye xebatek ku li dijî mêtîngerîyê gelê me seranser bîkîşîne qada tekoşînê û vî delametê gav bi gav bicîh tîne; rojên zaferê mîzgîniya me dike!

Şûkrû GOKTAŞ
Diyarbakir
18 Tebax 1986

Ji ber ku min jî din nav refên Tekoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan de ku, bîn pêşengîya Partiya Karkerên Kurdistan destpêkirîye cih girt, sazîyên dadgehî yê mêtîngerên faşîst mîna gelek hevalan ceza mirinê dan min jî. Berî niha bi çendekê ev ceza jî hela dadgeha bilind (yargitay) jî hate pejirandin û dawî pêhat. Niha, ji bona infaz bicîh betîn, li benda biryara TBMM (Meclîsa Milliya Mezin a Tîrkîye) rawestîya me. Ji ber vê yekê, berî ku ez sêdarê de bîm daleqandin û bi kenûşî herîmirinê, min xwest bi rêya vîbî name xwe, bawerîya xwe a bîdawî û girêdana xwe bi gelê xwe re, rêhevalên xwe re û serokê Partiya me APO re, bînim zîmên... wusa xwe zexmîxurt bîkim... oxîra xwe bîxwazim...

Rêhevalno!..

Ez dixwazim Hun ve yekê rind bizanibin ku!..

Bi bawerîya xwe a nayê hejandin a li dermafê doza Marksîzm-Leninîzmê û komûnîzma bilind; di şerê Serxwebûn, Azadî, Demokrasi û Sosyalizm bo Kurdistan de weke peyakî di nav refên PKK de, min li dijî dijminên me yê hov û xwînwar ku bera xwe dane welatê min û gelê min û dixwazî jî dinê tunebikin, biqasî quwweta xwe şerkîr. Ez bi vî yekê heta meriv dikare beje, dilovan û serbilindim!

Ev bû demeke gelek dirêje ku ez jî qada gengazê fireh yê tekoşînê hatime durxistin û ketime destê dijmin... bûme heşîrî destê dijmin. Di bîr derfetên gelek teng û di bîr bikaranîna dijmin yê hov de ez bi hevalên xwe yê tekoşînê re û rûmetîyên bilind re girêdayî mam; herroj min dewlemendiyan nûh yê ku Partî derxistîye holê dilê xwe de sehkir, min pê jîyankîr û min van rûmetîyan parast. Lê ji ber bî derfetîyan, min nekari gelek alîkarî bikim, mîl bi mîl bi We re karvaniyê de bîtekoşim... ez bîrîndarê û dişikîstîyê vî aramê me!..

Ji ber vî yekê:

Endamên PKK... yê ku bîn hoyên zehmetîrîn û çetelîrîn bi hezaran nîmunên fîdekariyê datînin ber

Zivistana dijar ji nekari mêtîngerên Tirk û komên bêbext û xulam biparêze

ÊRÎŞA ZÎVÎSTANA 1987'AN DE DERBÊN XEDAR LÎ HÊZÊN MÊTÎNGERÊN FAŞÎST Û ÇETÊN SÎXUR Û AJAN HATÎN XÎSTÎN

- *Li Midyad û Hezexê 9 leşkerên komando hatin kuştin. Artêşa Faşist nikarê operasyonan birêve bibe.*
- *Li Gercews, Qilaba û Midyadê taliya êrişên şoreşgeri 24 kes hatin kuştin, bêhtiri 30 kesan ji brindarin. Çeteyên sîxur yên bi navê "parêzkarên gund" ji hev hatin belavkirin.*
- *Tê xwestin ku çetên milîs û sîxur yên belavbûne, bi terzên nûh bîn rêxistinkirin.*
- *Xebatên mêtîngerên Tirkên faşist ji bona yekber koçberkirina gundan tundedibin.*
- *Livbaziya şoreşgeri hemû kompoyên dij-şoreşgeri têkdibin.*

Gava em dikevin saleke têkoşinê a nûh, bi kiryarên şoreşgeri ku li gelek derûdorên Kurdistanê pêkhatin, derbên xedar li hêzên mêtîngerên faşist û çetên noker û milîs hatin xistin. Domana êrişa şoreşger a demsala zivistanê de ku êrdimê gelek fireh yên ku xwe ji Dêrsimê dirêji Mêrdînê û Çolamêrgê dikin de tê birêvebirin, heta niha gişt bi hevêrê bêtirî 40 kesan ji hêzên dijmin hatin kuştin û bêtirî 60 kesan ji brindar bûn. Mêtîngerên Tirk yên faşist û xulamokên wan bawer dikiran ku şoreşger, di bin hoyên zivistanê yên dijar de nikarin livbaziyan pêkbin û lewma xwe gelek rihet dihesibandin, hêzên me yên rizgariyê yên şoreşger bili seqema zivistanê a diqufiland herquqasi qama berfa bari gihabû 3-4 metran, operasyonên duhev pêkanin. Li kêleka ziyaretên maddî, di nav refên dijmin de tirseke mezin û belavbûnek derxistin holê. Hêzên artêşa faşist ketin nava rewşekê, ku nekaribin operasyonan birêve bibin, xwewbikin û necar man ku şev û rojê

kozen xwe de biminin, barêgehên mêtînger biparêzin. Çetevaniya milîs û sîxuran belavbûneke mezin jiya: gava hinek ji wan çekên xwe berdan û revin, hinek ji destpêkirinê re û çare peyda bikin ji bona ku xwe teslimî hêzên şoreşger bikin. Rojnamên mêtîngerên faşist yên qirîrên mezin ji xwe bilind dikin, ketin halê bilbilê û xwari. Gava kompoyên wan yên ku ji bona buharê amade dikiran zu derketin holê û hatin sotkirin, mina meriv bêje: "destên we bişkin", bêçaretî û tengezariya xwe pir ronak pêşiya çavan daweşandin. Rejîma mêtîngeran hate hejandin, pirsîreka hûkûmetê bû qala li ser danûstandinê û ji gelek devan, isûfa wezîrê karên hundurî hate xwestin. Ev pêşketin gişt, quwweta êrişa me a şoreşger a zivistanê û tarûmarbûna li eniya dijmin şanidikin. Herwusa ev pêşketin jê re mizginahiyeka eşkere ye ku, salên 1987'an wê bibe saleke zafêrê a mezin û têkoşina me a rizgariya netewî wê bi gavên xurt hemleke mezin çêbike.

durxistin.

Weke agahiyên gihan rojname me bûyer wusa qewwimiye: Li navça Gercewsê ku şeniye wê nêzîki ji sedansed welatperwerê û piştigirtina têkoşina rizgariya netewî dike, dijminê mêtîngerê faşist xebatên gelek mezin meşandiye û waadên gelek mezin daye û bi vî nêlê, kariyê komeke eşqiyan ji 3-5 kesan avabike. Vanan li dijî têkoşina me a rizgariya netewî çekdar bike. Ev koma berbadkirinê ku bi hima ji dijminê mêtîngerê faşist stand har û çavsortir bû û serxweveçû, keftû-lafteka pir mezin ji bona bikaranîna pikolî û zilmê li ser gel û dayina ser piştî şoreşgeran, şanidikir. Li ser vî bîngêrê li êrdimê rewşa têkoşineke dijar pêşveket. Girsên gel li du-hev û bi îsrar ji hêzên şoreşger daxwazên cezakirina van bêbextan xwestin. Lewma ev hêzên xulamtiya dijmin dikin ji hêla hêzên rizgariya netewî çend car hatin îkazkirin. Ku di rêyeka şaş de ne, bi xulamtiya ji bo mêtîngerên Tirk yên faşist re tiştêk bidest wan ve nakeve û nagihin tu encameke baş, lewma bûne dijminê gelê me, ji wan re gelek caran hate gotin û ji wanan hate xwestin ku, dev ji vî karê xwe berdin û xwe tîkili refên gel bikin. Lê belê bili van xebatên me yên rind, ev hêzên hanan dijminahiya xwe li dijî gel û têkoşina me a rizgariya netewî zêdetîrkirin û domandin û wusa danin holê

ku di van xebatên xwe yên gemar de serhişk û biisrarin.

Mina tê zanin, daku ji bo van çetan ji bibe fêreke baş, destpêka zivistana 1986-87'an li Gercewsê kiriyareke şoreşger a mezin pêkhat; navça Gercewsê ji hêla hêzên şoreşger hatibû vegirtin û şoreşgeran qereqola leşkerî dabûn ber berikan, avahiya hûkûmetê hatibû şewitandin û raberîki girsan a fireh hatibû çekirin. Gava ev koma bêbextan ji vîna ji fênegirt û çetevaniya xwe berdewamkirin, tune kirina wan bû mecburiyeteke bîngêrîn. Hêzên şoreşger yên ku rewş bi bal dişopandin, karin heza çetan yên li vî êrdimê gişt bi hevêrê civinekê de bizivîrînin û avêtin ser xaniyê lê civin çêdibû. Keliya çetên bêbext ji bo banga: "xwe bidin dest!" bersiv nedan û xwestin dest bavêjin çetên şoreşger û têkoşina wan. Gava bi vî nêlê çetevaniya sîxur û milîsiyê li êrdimê hate paqijkirin, ji bona ku li seranserî Kurdistan ji yekber bê paqijkirin, tesira vî kiryarê xwe gelek mezin duxuyankir.

Kiryara bicîh hat, ji hêla gelê derdorê bi şahiyeka mezin hate pirozkirin. Girsên gel yên ku ditin, daxwaza wan bi çaki bicîh hat, bêtir alikari dan hêzên şoreşger û têkoşina wan. Gava bi vî nêlê çetevaniya sîxur û milîsiyê li êrdimê hate paqijkirin, ji bona ku li seranserî Kurdistan ji yekber bê paqijkirin, tesira vî kiryarê xwe gelek mezin duxuyankir.

Li Gundê Sekî Navça Gercewsê Xaniyê Ku Çetan Li Wir Civîn Pêkdianin Hate Hilweşandin

Şeva 17'ê Çilê 1987'an hêzên me yên rizgariyê êrişek birin ser gundê Sekî navça Gercewsê bajarê Mêrdînê. Koma ku çetevaniya sîxur û milîsiyê li derdorê dikira, gava civinek çêdikir nate zivirandin û yekber tune kirin. Taliya êrişa bi narinçokan (bomban) xaniyê civinê lê pêkdihat bi erdê re bû yek. Bêtirî 10 çetên sîxur û milîs ku di

nav wan de bêbextlên çavsor yên nayin rê, yên bi navên Mehmet Abduigani, Kadri Ertekin û Nurettin Baytar ji hebûn hatin kuştin an brindarkirin. Hêzên şoreşger, piştî ku livbaziya xwe a bi taybetiyên êrişa paqijkirina çetên sîxur û milîs li êrdimê di xwe de şanidikir, bi jêhatibûn pêkanin pede, bêxusar û hundabûn xwe ji êrdimê

3 Leşkerên Komando Ku Li Hezexê (Îdilê) Ketin Keminê, Hatin Kuştin

Xelekeke pêwîst a êrişa zivistanê a şoreşger ji, bi kiryarên şoreşger yên li deşta navça Hezexê bajarê Mêrdînê hate jiyandin. Rojên pêşemîn yên meha Çilê de, komeke ji yên komando ku bi operasyonên xwe yên li derdorê, pikolî dirinde û hov, herwusa stembarî li ser girsên gel yên welatperwer bikardani, kete kemina (xefka) hêzên rizgariyê yên şoreşger û hate tune kirin. Di vî bûyerê de, ku dora êvarî pêkhat û taliya şopandina koma komando a ku demeke dirêj doma, qewwimi, gava bi kêmasî 3 serbazên komando hatin kuştin, serbazên komê yên mayin ji bi gelek rengan brînen kur girtin. Yekitiya

Artêşa me a Rizgariya Gel, ku ji bo suc û guncêrî li dijî gelê me pêktin, sunda bi çend-qat bersiv dayinê xwariye, piştî ku fermana sundxwarina xwe bi çelengi pêkani pede xwe ji derdorê durxist.

Weke tê zanin, derdora Hezexê derdoreke ku li wir van salên dawî de şer xwe gelek tundekirîye. Bi komên gel yên welatparêz û cihê xwe a stratejîk derdora Hezexê, heta niha gelek şerên çekdarî jiyaye, domana van şeran de bi dehan serbazên mêtîngerên faşist hatine kuştin û brindar ketine. Di eynî rojê sala 1986'an de, taliya gliya sîxurekî şerêkî çekdarî li wir qewwimi

Dûmahik rûpel 16'an de